

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 3)

Contents

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 3)	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04	15
5. Chương 05	20
6. Chương 06	23
7. Chương 07	28
8. Chương 08 - 09	34
9. Chương 10	40
10. Chương 11 - 12	43
11. Chương 13	51
12. Chương 14	57
13. Chương 15	61
14. Chương 16	65
15. Chương 17	70
16. Chương 18	78
17. Chương 19	81
18. Chương 20	90
19. Chương 21	94
20. Chương 22	98
21. Chương 23	103
22. Chương 24	107
23. Chương Cuối Phần 1-2	111
24. Chương Cuối Phần 3 (hết Tập 3)	118

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 3)

Giới thiệu

Tóm Tắt Sau khi xuyên qua, nàng trở thành tì thiếp của vương gia, trước mắt bao nhiêu người, hẳn t

1. Chương 01

Chap 1.1

Cú đá của hắc y nhân vào Hữu Hi thật tàn nhẫn, khiến nàng bị thảm rơi xuống, Lăng Khiếu Dương vội vàng đưa nàng đến y quán.

Dù đại phu cố gắng mức nào, mặc kệ Lăng Khiếu Dương có bao nhiêu mong ngóng đứa trẻ sẽ không xảy ra chuyện nhưng hài tử vốn dĩ cũng không còn.

Sau khi đại phu lắc đầu nói ra sự thật, Lăng Khiếu Dương nhìn thấy khóe mắt Hữu Hi ướt lệ, hai mắt nàng trống rỗng và chết lặng, vì đau đớn mà gương mặt tái nhợt không còn huyết sắc.

Trái tim Lăng Khiếu Dương thắt lại, đau đớn truyền đi khắp tứ chi. Hắn hận Dạ Lan, hận nam nhân đã đá Hữu Hi, càng hận chính mình, hận không thể tự giết chết bản thân.

Hắn lần này đã hiểu mùi vị sống không bằng chết, hắn cũng hiểu được cái gì gọi là hối hận, cái gì gọi là bất đắc dĩ. Mặc kệ hài tử là của ai, Hữu Hi có thể mang thai đã là kì tích nay lại vì chuyện này mất đi đứa con.

Có lẽ trời cao nhất định muốn xóa đi thứ liên hệ duy nhất giữa hai người...

Hữu Hi ngủ thiếp đi, vì mệt, vì đau, nàng không vì mất đi đứa con mà gào khóc, chỉ bình tĩnh ngủ thiếp đi.

Lăng Khiếu Dương ngồi ở bên cạnh, vừa không biết phải làm gì vừa có cảm giác mê man, trong lòng đau khổ đến muốn phát điên. Trong đầu hắn hiện lên những chuyện tàn nhẫn hắn đã làm với Hữu Hi, từng hành hạ nàng, bây giờ kẻ bị hành hạ là hắn, là tự hắn làm bản thân đau đớn...

Hắn vì Dạ Lan, một người phụ nữ da dê phé lang, mà hận Dạ Hủy, nghĩ tới những chuyện tàn nhẫn trước đây lòng hắn như bị chém làm hai nửa. Hắn không thể khiến thời gian trở lại, không thể viết lại quá khứ, không thể sửa đi những lỗi lầm đã làm với người phụ nữ vô tội trước mắt.

Lúc nàng cùng Hoàng Bắc Thiên bỏ trốn, hắn không hề buông tha nàng, còn dùng mọi cách hạ nhục nàng. Ông trời ơi, hắn đã làm gì vậy, làm gì vậy, bây giờ, hắn còn không có dũng khí cùng nàng nói chuyện, không có dũng khí cầu xin nàng tha thứ...

Bởi vì hắn đã rất sai, lỗi của hắn cũng không thể tha thứ, nàng vĩnh viễn cũng không tha thứ cho hắn, vĩnh viễn cũng không thể!!!

Nước mắt ghen ngào đau đớn từ đôi mắt phượng hẹp dài của hắn trào ra, theo gương mặt lạnh lùng của hắn chảy xuống. Hối hận có ích gì, thương tổn đã tạo thành, hơn nữa đã thương lại lớn như vậy...

Hắn từng ngu ngơ tưởng rằng, nàng đối với hắn động tâm, bởi vì nàng muốn làm vương phi của hắn. Nhưng khi hắn biết tất cả chân tướng, lúc đó mới hiểu ra bản thân mình si tâm vọng tưởng đến mức nào.

Hắn đối với một người phụ nữ vô tội làm nhiều chuyện tàn nhẫn, có hy vọng nàng sẽ có tia hảo cảm với hắn sao?

Nàng muốn làm vương phi của hắn chẳng qua muốn khiến Dạ Lan bất an, nàng chẳng qua muốn vạch trần chân tướng mọi chuyện, làm cho hắn đối diện với sự thật tàn khốc nhất, cho hắn biết hắn đã sai đến mức nào.

Nàng căn bản không thương hắn, nàng hận hắn, làm sao yêu hắn được, sẽ không bao giờ, sẽ không bao giờ. Nhưng mà, hắn thật sự không thể... buông tay, nhưng hắn lấy tư cách gì yêu nàng.

Hắn không dám nhìn gương mặt nàng, không dám nghĩ đến những chuyện quá khứ, càng không còn mặt mũi nào đối mặt với Hữu Hi đang bị thương chỉ vì hắn.

Hắn đột nhiên đứng dậy, dáng người chật vật lui về sau, bước chân lảo đảo ra khỏi phòng, thân ảnh xiêu vẹo vội vàng thoát đi...

Lăng Khiếu Dương vừa rời đi, Hữu Hi chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt ảm đạm, mang theo nỗi đau nhè nhẹ cùng sự cô đơn. Nàng không dám nhìn về mặt hồi hận của Lăng Khiếu Dương, sợ chính bản thân sẽ mềm lòng, nhưng trong đầu đều là hình ảnh khổ sở của Lăng Khiếu Dương, ánh mắt hồi hận tan nát cõi lòng.

Bị người phụ nữ hần yêu nhất lừa gạt, phản bội đã là đã kích lớn nhất, sống trong cừu hận, ôm mộng trả thù đến cuối cùng tất cả chỉ là âm mưu và dối trá. Hận là lí do khiến hắn tồn tại, khiến hắn hành hạ người phụ nữ vô tội.

Dạ Lan không yêu hắn sao? Hữu Hi chắc chắn nàng ta nhất định không yêu sâu đậm, có lẽ Lăng Khiếu Dương thật đáng thương thật đáng buồn, người phụ nữ duy nhất yêu hắn chính là Dạ Hủy. Nhưng lại chết đi trong tay hắn, lúc nàng mới xuyên qua là mượn thân xác Dạ Hủy.

Dạ Hủy, lúc đầu chắc chắn chịu nhiều đau đớn, nàng ta thật sự yêu Lăng Khiếu Dương nhưng lại chết trong nam nhân mình yêu nhất. Không biết nàng ấy có hận Lăng Khiếu Dương vô tình không, có lẽ là không, Hữu Hi tin là thế, Dạ Hủy là một nữ tử lương thiện, càng tin rằng nàng thật sự yêu Lăng Khiếu Dương.

Nghĩ đến về mặt Lăng Khiếu Dương lúc biết sự thật, nàng có thể cảm nhận rất sâu sự áy náy, tự trách bản thân của hắn với nàng. Hắn nhất định rất hối hận vì đã làm nhiều chuyện tàn nhẫn với nàng.

Dù hắn bị hận thù che mắt, do Dạ Lan lừa gạt, nhưng... những đau khổ, thương tổn nàng đã phải chịu là quá sâu, còn hắn sai rất nhiều, sai quá mức.

Nỗi đau nàng phải chịu chẳng là gì so với việc người nhà Hoàng Bắc Thiên phải băng sơn một sừng, dù hắn áy náy, nhưng những gì đã sai đã chẳng thể vãn hồi nữa.

Lăng Khiếu Dương vì hận mà trả thù Dạ Hủy, cũng không ngờ rằng đến cuối cùng người bị báo ứng là hắn, ông trời thật công bằng nhưng cũng thật trêu người.

Thân thể Hữu Hi đau đớn cũng không còn, chỉ để lại trong lòng một vết sẹo lớn đau thương, quanh quẩn trong gian phòng như bó buộc nàng, khiến nàng rất khó chịu...

Hương vị của xuân cũng đậm hơn, Hữu Hi nhắm tính thời gian, có lẽ bản thân tới cổ đại này đã hai năm rồi.

Sau chuyện của Dạ Lan, nàng vẫn như thế tĩnh dưỡng thân thể, nha hoàn tỉ mỉ chu đáo hầu hạ, một tháng qua đi, thân thể cũng không còn đáng ngại nữa.

Thời gian một tháng này, nàng cũng chưa từng gặp Lăng Khiếu Dương một lần nào, có lẽ chuyện Dạ Lan là đã kích quá lớn, hắn không cách nào đối mặt với nàng.

Nàng chỉ biết, hắn thường xuyên uống rượu, uống đến say, cũng biết hắn ngã bệnh nhưng nàng không đi thăm.

Tĩnh dưỡng suốt một tháng qua, Hữu Hi suy nghĩ có chút phiền loạn có lẽ vì Hoàng Bắc Thiên cũng vì Lăng Khiếu Dương. Thời gian trôi qua lâu như vậy, Hoàng Bắc Thiên nửa điểm tin tức cũng không có, đôi khi Hữu Hi không nhịn được mà suy nghĩ, có phải trận lửa lớn ấy đã cướp đi tánh mạng Hoàng Bắc Thiên, nhưng sau đó lại tự mắng bản thân sao lại nghĩ như thế...

Nhưng nếu như hắn còn sống sao không đến gặp nàng tại sao lại không hề hỏi han nàng. Bị nhớ nhung hành hạ, trái tim có chút mất mát cùng khó chịu.

Mâu thuẫn giữa nàng và Lăng Khiếu Dương đã được hóa giải, hiểu lầm cũng đã rõ, nàng muốn danh chính ngôn thuận rời khỏi Vương phủ, mọi chuyện đều đã rõ hắn không còn lí do để giam cầm và hận nàng.

Nàng không phải Dạ Hủy, dù bây giờ nàng đúng là Dạ Hủy, nàng cũng không sát hại tỷ tỷ mình, nàng trong sạch, nàng vô tội, nếu như yêu cầu Lăng Khiếu Dương để nàng đi, hắn nhất định sẽ không làm khó nàng.

Hữu Hi hỏi Xảo nhi đang đứng ngoài: “Vương gia mấy hôm nay ở đâu?”

“Vương gia trừ khi lâm triều thì còn lại đều ở trong thư phòng”- Xảo Nhi liếc mắt nhìn Hữu Hi, trong lòng vui vẻ, cuối cùng phu nhân cũng quan tâm Vương gia liền vội vàng trả lời Hữu Hi.

“Thư phòng? Ta biết rồi, ta đi gặp Vương gia không cần người hầu hạ nữa, lui xuống nghỉ ngơi đi”

“Vâng ạ, bây giờ vương gia chắc chắn đang ở thư phòng, nô tì xin cáo lui!”- Xảo Nhi cúi người lui xuống, chuẩn bị đem chuyện Hữu Hi hỏi Vương gia nói cho các vị tỷ muội đang rất sốt ruột nghe.

Sau khi Xảo Nhi rời đi, Hữu Hi từ trên ghế đứng dậy, đi ra ngoài, nàng phải cùng Lăng Khiếu Dương nói chuyện.

Chap 1.2

Hữu Hi đi tới trước thư phòng, nhắc tay gõ cửa, sau đó nghe thấy giọng nói tức giận hét lớn của Lăng Khiếu Dương: “Người nào!”

Hữu Hi cắn môi, hạ giọng đáp: “Là ta!”

Lời nàng vừa nói xong, thư phòng liền trở nên im lặng, Lăng Khiếu Dương không hề lên tiếng.

Hữu Hi đứng chờ trong chốc lát trở nên sốt ruột, đẩy cửa phát hiện nó đã khóa trái: “Ta có lời muốn nói, người có thể cho ta vào không?”

“Ta đang bận, nàng trở về đi”- Bên trong cuối cùng cũng truyền đến âm thanh nặng nề của Lăng Khiếu Dương.

“Nhưng mà...”

“Ta nói ta đang bận”- Lăng Khiếu Dương bất an cắt đứt lời Hữu Hi.

“Vậy hôm khác ta quay lại”- Hữu Hi nhú mày khi nghe giọng nói thô lỗ bực mình của Lăng Khiếu Dương, nàng đành xoay người rời đi.

..

Hữu Hi nhận ra, Lăng Khiếu Dương đang che dấu nàng, nàng tìm hán mấy lần mà vẫn không gặp.

Đã như vậy, nàng cũng bỏ qua chuyện cùng hán bàn luận, trực tiếp rời khỏi nơi này, đi tìm kiếm cuộc sống của chính mình, hán đồng ý hay không cũng không quan trọng, Lăng Khiếu Dương không còn hạn nàng nữa như vậy cũng không làm khó người nhà Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi cầm lấy vài món y phục, chậm rãi rời khỏi Di Tâm cư, nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt, nàng trong lòng thầm nói vĩnh biệt, sẽ không bao giờ quay về nơi này, không bao giờ nữa.

“Phu nhân... người thật sự đi sao?”- Xảo Nhi sốt ruột hỏi. “Vương gia sẽ giết nô tì mất”

“Yên tâm, hán không làm vậy đâu, Xảo Nhi cảm ơn người đã chăm sóc ta”- Hữu Hi mỉm cười đi nhanh về trước.

Xảo Nhi sốt ruột đuổi theo, nàng đã cho người gọi vương gia, nhưng sao vẫn chưa tới, phu nhân sắp đi rồi.

Hữu Hi đi về phía trước, nàng về cửa vương phủ, tâm tình thật khác lạ, có chút kích động... cũng có cảm giác hơi buồn và cảm khác. Đi tới hai bước, nàng nhìn thấy cửa lớn, nhắm về phía tương lai.

“Dạ Hủy”

Phía sau truyền đến giọng nói vội vàng âm ỉ mang theo khổ sở, Hữu Hi không cần quay đầu lại cũng nhận ra là giọng Lăng Khiếu Dương. Thời gian một tháng khiến nàng cảm thấy giọng nói này vừa quen vừa xa lạ, chậm rãi xoay người lại, nhìn hán một lần....

Vừa nhìn thấy hán, ánh mắt Hữu Hi đông cứng lại, thân thể bất động. Nam nhân nàng thấy chỉ còn da bọc xương người gầy nhom, quần áo trên người phồng to, đôi mắt phượng xinh đẹp giờ lại hăm sâu đầy khổ sở, gương mặt tuấn mỹ bất phàm lại trở nên tiều tụy không tin được.

Hữu Hi không tự chủ quay đầu lại, đây là Lăng Khiếu Dương nàng biết sao? Đây là nam nhân ngang ngược, cao lớn không ai bì được sao?

Lăng Khiếu Dương nàng biết đâu rồi, nam nhân trước mặt gầy như que củi?? Thật là Lăng Khiếu Dương sao? Nàng không thể nhận ra được.

Trái tim Hữu Hi khẽ giật mình, đứng ở đó, không nói nên lời, chỉ trơ mắt nhìn hắn từng bước đi về phía nàng.

Giọng nói hần khàn khàn, bất an đau khổ hỏi nàng. “Nàng... muốn đi đâu”

Hữu Hi nhận ra sự bất an đang chiếm lấy hắn, nàng hạ mắt xuống, thở dài nói: “Hiểu lầm giữa hai ta đã được mở, Dạ Hủy chưa từng giết người người yêu nhất, thù hận giữa hai người cũng không còn. Ta cũng không phải Dạ Hủy, ta là An Hữu Hi, bây giờ ta không phải nàng, ta nghĩ người cũng tin, vì ta không có lí do lừa gạt người, ân oán đã chấm dứt, hy vọng người cũng không làm khó người nhà Hoàng Bắc Thiên...”

Nghe Hữu Hi nói, trái tim Lăng Khiếu Dương chua xót, mấy ngày qua, hắn sợ hãi vì hắn không còn cách nào giữ nàng lại, không còn lí do giam cầm nàng, sợ Hữu Hi nói bỏ đi còn bản thân không biết làm sao giữ nàng lại.

Nhưng hắn thật sự không muốn mất nàng, vừa lo vừa đau đớn cầu khẩn nói: “Nàng một mình đơn độc có thể đi đâu, ở lại đi... đừng đi, ta biết ta đã sai, là rất sai, ta cũng biết, ta đã làm tổn thương nàng rất sâu, nhưng... hãy cho ta cơ hội chuộc tội, đừng đi”

Đáy lòng Hữu Hi cảm thấy chua xót, lại bình tĩnh nói: “Lòng ta đã quyết, rời khỏi đây là nguyện vọng của ta”- Sau đó xoay người rời đi, Lăng Khiếu Dương quỳnh lên, từ phía sau vòng tay ôm lấy nàng giữ chặt trong ngực. “Không, đừng đi, đừng đi!”

Lòng Hữu Hi thất lại. Lúc hắn ôm vào không còn giảm giác được lồng ngực dày rộng như trước chỉ còn là một bộ xương.

Nàng bình tĩnh nói: “Miễn cưỡng thế này có ích gì, ta cũng không ở lại, người buông tay đi”

“Tại sao... không cho ta cơ hội, nàng rõ ràng đối với ta không phải không có cảm giác, nếu không lúc mang thai con ta nàng cũng không bình tĩnh đón nhận nó như thế, có đúng không?”- Hắn từ miệng Dạ Lan mà biết tất cả, biết hài tử là con hắn, Dạ Lan mua chuộc đại phu lừa hắn.

“Không...”- Hữu Hi lắc đầu, trong mắt hiện lên chút bối rối nhưng sau đó liền lớn tiếng phản bác: “Lúc Dạ Lan mua chuộc đại phu, ta không ngủ, ta biết đứa con là của người, người lại cho rằng đó là con Hoàng Bắc Thiên, ta nghĩ người nhất định không muốn giữ lại đứa trẻ, cho nên ta chỉ muốn người tự tay giết chết con mình, khiến người đau khổ. Ta lúc đó chỉ có hận, ta muốn trả thù, chẳng qua là trả thù người”

“Không!!”- Lăng Khiếu Dương buông Hữu Hi ra, nhưng lại xoay nàng lại khiến hai người mặt đối mặt, hắn nhìn đôi mắt sáng ngời của nàng, đau khổ nói: “Nhìn vào mắt ta, nói cho ta biết, ban đầu là do nàng nguyện ý giữ đứa trẻ để trả thù ta, mau nói ta biết”

Hữu Hi trong lòng đau đớn gật đầu: “Phải, ta chỉ là trả thù, không còn gì khác, chẳng qua ta không ngờ tới người chấp nhận để ta sinh đứa trẻ... nhưng mọi chuyện cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa, hài tử mất đi coi như đại biểu cho nghiệt duyên ta đã mất”

“Không”- Nước mắt Lăng Khiếu Dương bất động rơi xuống. “Không phải như thế, không phải”

Phải hay không phải thì sao chứ, Hữu Hi nhẹ nhàng tránh khỏi tay Lăng Khiếu Dương. Nàng cũng không còn gì nữa, xoay người dứt khoát bỏ đi.

Lăng Khiếu Dương thất hồn lạc phách đứng đó, nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, đau lòng mất đi mọi sức lực, hắn ôm ngực, đau khổ, khó khăn cầu xin nàng: “Đừng đi, cầu xin nàng, cầu xin nàng tha thứ cho ta, ở lại bên ta”

Hữu Hi nghe thấy giọng cầu xin của Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt bình thản, không quay đầu lại, vẫn như cũ đi về trước.

Lăng Khiếu Dương, từ một nam nhân lạnh lùng, bây giờ lại nức nở bật khóc, lệ rơi đầy mặt, nước mắt chảy vào miệng, đau khổ đến tan nát cõi lòng.

Hắn nhìn theo bóng lưng nàng kiên quyết rời đi, đau khổ gọi: “Hữu Hi... người ta yêu là nàng. Không phải Dạ Lan, không phải Dạ Hủy, là nàng, là nàng đó”

Hữu Hi khựng lại, nhưng sau đó bước nhanh hơn đi ra ngoài cổng, từ nay hai người không còn quan hệ nữa.

Hữu Hi đi rồi!!

Lăng Khiếu Dương chưa từng uể oải đến mức đó, vẻ mặt hối hận, cả người hắt thê lương, bất động đứng đó, trong mắt chỉ còn khổ đau.

Vương phủ trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng khóc nức nở của Lăng Khiếu Dương... còn có âm thanh tan nát cõi lòng.

Lớn tiếng nói lên nỗi khổ cùng tình yêu trong lòng đổi lại chỉ là bóng lưng dứt khoát rời đi của Hữu Hi.

2. Chương 02

Chap 2

Trong khoảnh khắc bước ra khỏi vương phủ Hữu Hi hít một hơi thật sâu, nàng đứng ở cửa lớn một lát nhưng không quay đầu lại, đã bước ra thì nàng không bao giờ quay lại, đi về phía trước đó mới là con đường của nàng, chỉ là, nàng không biết nên đi đâu?

Muốn đi tìm Hoàng Bắc Thiên, nhưng không biết người ở đâu, một chút manh mối cũng không có. Bây giờ nàng cô đơn, không có người thân, biết phải đi đâu.

Nhưng bây giờ lòng nàng đầy hy vọng vào tương lai, nàng mỉm cười, sẽ cười mà đối mặt với cuộc sống trong tương lai.

Từ từ đi về phía trước, nhất thời nàng cũng mất đi phương hướng, cảm giác mờ mịt, nếu không biết làm sao tìm thấy Hoàng Bắc Thiên, thì nàng đi tìm Bắc Song, nàng muốn biết họ sống có tốt không.

Nếu như Hoàng Bắc Thiên chạy đi, nhất định sẽ liên lạc với người thân, Hữu Hi vừa nghĩ tới vừa lộ ra nụ cười tự tin, đi nhanh về trước.

Ánh mặt trời chói sáng, bầu trời xanh lãng giống như tâm tình nàng lúc này. Nàng có hai việc đầu tiên muốn làm là đầu tiên; thăm hỏi Bắc Song đang bị đầy nơi tiền tuyến, thứ hai là gom góp lộ phí.

Có mục tiêu rồi thì sợ gì nữa.

Hữu Hi đi đến tiệm cầm đồ đổi trang sức vòng tai lấy một ít bạc rồi mua một ít giấy đỏ chuẩn bị đồ đạc lên đường.

Nàng đã không còn nơi nào để ở, kiếm mãi thì thấy một tòa miếu đồ nát yên tĩnh, sân rách nát, cửa miếu nghiêng ngả, phật đường đầy bụi, trên đất hỗn độn, ngay cả pho tượng cũng bám tro bụi.

Hữu Hi đánh giá hoàn cảnh, nhìn thấy trong góc có một đồng cỏ khô sạch sẽ, nàng liền đi qua ngồi xuống, nghỉ chân một lát, làm một ít việc, hôm nay làm chút hoa, ngày mai mang lên chợ bán, bây giờ đang là mùa xuân, cũng không biết hoa có bán chạy hay không.

Hữu Hi trong lòng không yên, nhưng dù sao cũng phải thử, nàng động tay làm từng đóa hoa, một đóa rồi một đóa, làm cẩn thận, từ trưa mãi cho đến tối khi mặt trời đã nghiêng về phía tây. Sau khi tất cả giấy làm hoa đã hết, Hữu Hi mới duỗi thắt lưng đang đau nhức, uể oải xoa xoa hai mắt.

“Này, người ở đây làm gì vậy, sao lại chiếm chỗ của bọn ta!”- Một giọng nói bất thiện vang lên nơi cửa.

Hữu Hi quay lại đã thấy một đại nam hài ôm một tiểu cô nương đứng ở cửa nhìn nàng đầy địch ý.

Hữu Hi đứng dậy, nhìn hai đứa trẻ cả người đều bần nói: “Nơi này là chỗ của hai người sao?”

“Đương nhiên rồi, chúng ta vẫn ở chỗ này mà”- Nam hài che chỗ tiểu cô nương, không có ý tốt khi nhìn thấy Hữu Hi tiến lại.

“A... xin lỗi, tỷ không biết, các người sao lại ở chỗ này, cha mẹ hai người đâu?”

“Cha mẹ đều đã chết, chỉ có muội và ca ca thôi”- Tiểu cô nương mắt to khề chớp, nam hài tử bịt miệng muội muội lại, không cho nàng nói nhiều.

Hữu Hi trong lòng chua xót, mới lớn như vậy đã mất đi sự che chở của cha mẹ, tự mình bươn trải cuộc sống.

Hữu Hi thu dọn đồng hoa vừa làm xong, đem đồ ra khỏi lớp cỏ khô, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ cũng không có nhà để về, sau này chúng ta là người dưới một mái hiên, nên chăm sóc nhau nhiều hơn!”

Tiểu Nam hài đi vào, không vui nói: “Ta cũng không nói sẽ cho người ở đây!”

A, tiểu quỷ này vẫn còn hung ác, đối phó với mấy tên tiểu quỷ này nàng có cách: “Miếu này là của đệ sao?”

Nam hài không phục, đáp lại: “Không phải”

“Vậy miếu này là nhà của đệ sao”- Hữu Hi lại hỏi.

“Cũng không phải”

“Nếu không phải nhà đệ, cũng không phải nhà của ta, nhà lớn như vậy chúng ta cũng có thể ở chung mà?”

“Nhưng mà...”

Tiểu cô nương nhìn chằm chằm những đóa hoa trong tay Hữu Hi rồi túm lấy quần áo nam hài, nhỏ giọng nói: “Ca ca, ca đừng để cho tỷ tỷ đi, tỷ ấy cũng không phải người xấu”

Tiểu nam hài dù không muốn nhưng cũng không tìm ra được chỗ nào hợp lý, đành oán hận trừng mắt liếc Hữu Hi, kéo tay muội muội ngồi xuống đồng cỏ khô trên đất.

Bàn tay đen đước nhỏ bé của nam hài khề lấy ra nửa chiếc bánh bao trắng đưa uội muội: “Đói bụng à, mau ăn đi”

Tiểu cô nương lại bẻ ra làm đôi: “Cùng nhau ăn đi ca ca”

Nam hài vẻ mặt thành thực, lắc đầu nói: “Ca ca không đói, muội ăn đi.”

“Muội cũng không ăn, chờ ca ca đói bụng rồi cùng nhau ăn”- Tiểu cô nương đem bánh bao đặt trên đùi không chịu ăn, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm bánh bao, vờn lưỡi liếm môi, vẻ mặt nàng rất đói.

Tiểu nam hài cuối cùng cũng thỏa hiệp, cầm lấy một miếng: “Vậy cùng nhau ăn, ngày mai ca lại nghĩ cách”

Trên mặt tiểu cô nương khề mỉm cười, gật đầu: “Uh”- Một tiếng rồi cầm lấy bánh bao ăn.

Chỉ là hai đứa trẻ, ngay cả răng cũng chưa phát triển hết, nhưng cả hai ăn rất ngon, hơn nữa ăn không bỏ miếng nào rất nhanh đã xong.

Hữu Hi nhìn thấy mà chua xót, muốn giúp hai đứa trẻ, nhưng bản thân bất lực, bất quá nàng tạm thời cũng không có nơi nào để đi.

Nhưng ít ra hai huynh muội này còn có người tương thân tương ái, quan tâm lẫn nhau nàng chỉ có một mình phiêu bạt.

Hữu Hi trong lòng đau khổ, vẫy tiểu cô nương nói: “Tiểu muội muội, muội lại đây”

“Đừng đi”- Nam hài đề phòng cực kì cẩn trọng không uội muội bỏ đi.

Hữu Hi cau mày , trách mắng: “Này, tiểu tử thú vị, ta giống người xấu lắm sao, sao lại xem ta như kẻ trộm vậy”

“Hừ”- nam hài quay đầu đi chỗ khác, nói rõ bản thân có địch ý với nàng.

“Tỷ tỷ, hoa của tỷ thật đẹp”- Hai mắt tiểu cô nương lóe lên sự thích thú, nhìn đóa hồng trong tay Hữu Hi.

“Đẹp sao?” Hữu Hi cười nói. “Ngày mai tỷ tỷ đem hoa đi bán có được hay không, kiếm được rồi chúng ta chia đôi”

“Không cần”- Nam hài đối với chủ ý của nàng khẽ cười nhạt.

Hữu Hi tủm tỉm hỏi: “Tiểu muội muội, tỷ tỷ hỏi muội đó, có muốn không?”

“Muội...!”- Tiểu cô nương nhìn ca ca, không dám quyết định, cuối cùng thân mật trả lời: “Muội cùng ca ca sống cũng rất tốt”

“Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, tỷ cũng mệt rồi”- Hữu Hi tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, tựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hai huynh muội nhìn Hữu Hi có ý không đi, cũng không còn cách nào, hai người nằm xuống đồng ngủ mà ngủ.

Mùa xuân xem ra vẫn còn tốt, Hữu Hi cứ như vậy ngồi dưới đất dựa vào tường mà ngủ, thật là lạnh. Lúc cuộn mình, lạnh tỉnh lại, đêm tối như mực, cảm giác cô đơn vô tận.

Nàng ngủ không được, nhìn hai huynh muội nằm ở kia, có chút hâm mộ sự quan tâm giúp đỡ nhau của hai anh em, nàng đứng dậy ra khỏi Phật đường ngồi ở cửa, nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng vô cùng phiền muộn, nghĩ tới những chuyện phát sinh trong hai năm qua mà vẫn sờn gai ốc.

“Tỷ tỷ!”

Giọng nói mềm mại của tiểu cô nương mang theo chút sợ hãi vang lên ở sau, Hữu Hi quay đầu lại thấy nàng đang đứng sau.

Nàng mỉm cười hỏi: “Tiểu muội muội sao lại không ngủ?”

Tiểu cô nương tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, sao tỷ không cùng người nhà ở với nhau”

“Thân nhân của tỷ tỷ không ở đây, nhưng không sao chẳng bao lâu nữa tỷ sẽ đi tìm họ”

“Oh”- Tiểu cô nương ngồi xuống bên cạnh Hữu Hi. “Ca ca không có ác ý, chẳng qua là muốn bảo vệ muội nên hơi hung dữ”

Hữu Hi nói: “Phải, hẳn là ca ca tốt, hơn nữa còn là một nam tử hán bảo vệ muội muội mình”

Trái tim Hữu Hi trở nên ấm áp, tay vuốt nhẹ gương mặt tiểu cô nương, hốc mắt ẩm ướt. Không biết từ khi nào, trái tim nàng lại trở nên yếu ớt, luôn dễ xúc động.

Một lớn một nhỏ quay về Phật đường, tiểu cô nương lặng lẽ nằm xuống bên cạnh ca ca, ý bảo Hữu Hi nằm bên ngoài cùng.

Lần đầu tiên biết, có thể ngủ trên cỏ cũng là một loại hạnh phúc ấm áp, sau này cuộc sống của nàng còn phải tùy theo hoàn cảnh mà thay đổi.

Trong bóng đêm mịt mờ, một đôi mắt đen đau khổ lo lắng chăm chú nhìn vào miếu, phấp phấp ửng hồng nhìn Hữu Hi nằm trên đồng cây cỏ mà lòng hẳn vừa đau vừa giận.

Muốn đi tới ôm chặt nàng, nhưng không có dũng khí đi lên, chỉ có thể yên lặng đứng bên ngoài canh, chịu đựng gió lạnh.

...

Trời dần dần sáng, lúc Hữu Hi tỉnh lại, huynh muội cũng tỉnh, ca ca nhìn thấy nàng cùng hai người ngủ chung một chỗ, mặt trắng không chút máu liếc nhìn nàng, sau đó kéo tay muội muội rời đi, cả hai trong tay bưng cái chén bễ.

Trái tim Hữu Hi cảm thấy ai oán, rõ ràng cả hai phải dựa vào cơm xin mà sống, không phải nàng khinh khi mà lòng cảm thấy chua xót.

Nàng sửa lại quần áo cùng tóc, đi tới nguồn nước phát hiện thấy một cái giếng. Bên cạnh giếng đặt một gáo nước cũ, nàng lấy một ít nước rửa mặt rồi cầm những bông hoa đã làm đi ra chợ.

Đi trên đường nàng hề chú tới có một bóng người vẫn trầm mặc đi theo sau nàng, hơn nữa luôn cẩn thận để nàng không phát hiện ra.

Hữu Hi chưa bao giờ ra phố rao bán, có chút ngượng nên không dám mở miệng, chỉ tìm một chỗ không có nắng ngồi xuống, nhìn dòng người lui tới, có người đi tới hỏi nàng, tiểu thư mua hoa sao, công tử mua sao, có thể đưa cho người mình yêu, sau đó giải thích ý nghĩa bông hoa với họ.

Không ít người bị hoa nàng hấp dẫn, lúc đầu tưởng hoa thật nhưng nhìn kỹ lại không giống. Một lát sau, liền sinh ra hứng thú, người vây xem không ít, nhưng không ai đồng ý mua hoa.

Hữu Hi không nổi giận, nàng biết, vật mới mọi người cần thời gian tiếp nhận, chỉ cần nàng đi tuyên truyền ra ngoài, không lo không bán được,

...

Trong một ngõ nhỏ, một nam nhân đứng đó, trước mặt hắn có bốn người, có nam lẫn nữ. Hắn đem tiền đặt vào tay mỗi người, sau khi ra lệnh, ba bốn người liền gặt đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó tản ra đi tới bên cạnh Hữu Hi.

“Cô nương, ta muốn hai đóa hoa”- Nam nhân trông như tú tài, nói xong liền từ tay Hữu Hi rút ra hai đóa, sau đó đặt tiền vào tay Hữu Hi, không kịp chờ nàng thối tiền lẻ liền bỏ đi.

“Này, người đưa ta nhiều bạc quá...”- Kỳ thật Hữu Hi cũng không có tiền lẻ để trả, số bạc hắn đưa cho nàng đủ mua vài thứ đồ dùng.

Ba người còn lại cũng tới mua hoa, tự mình đem hoa lấy đi bỏ tiền vào tay Hữu Hi, rồi bỏ đi.

Chỉ trong chốc lát, số hoa đều bán hết, Hữu Hi cảm thấy rất kì lạ, nghi hoặc đưa mắt nhìn chung quanh. Nhưng không phát hiện ra ai khả nghi, nàng cất bạc vào trong tay áo nhưng trong lòng lại không vui.

Nhớ tới hai huynh muội, Hữu Hi trong lòng vui vẻ, chạy tới chỗ bán bánh bao, mua một lúc sáu cái, rồi cao hứng chạy về ngôi miếu đồ nát.

Một nam nhân cao nhưng lại gầy gò đứng bên đường, đôi mắt đen dõi theo bóng nàng, thật lâu sau cũng không phản ứng.

3. Chương 03

Chap 3.1

Lúc trời đã tối đen, hai đứa trẻ mới cùng nhau trở về, Hữu Hi sớm đã no bụng, cũng đã làm được rất nhiều hoa để ngày mai đem bán.

Nhìn hai huynh muội một lớn một nhỏ đi vào, nàng đứng dậy cầm lấy bánh bao lúc chiều đã mua trên phố đi qua: “Đói bụng thì mau ăn bánh bao đi, nhưng nó không còn nóng nữa”- Hữu Hi vừa nói vừa đem bánh bao đặt vào tay tiểu cô nương.

Tiểu nam hài nhìn Hữu Hi, nhíu mày: “Tại sao lại cho bọn ta?”- Bình thường bọn họ xin cơm không ai cho, thường xuyên bị người ta mắng, hoặc đánh đuổi.

Hữu Hi cau mày, mắt nhắm nháy nói: “Chúng ta là bạn cùng phòng mà, thì giúp đỡ nhau, hơn nữa buổi tối ta còn ngủ ở chỗ các người, xem như ta cảm ơn, nhanh ăn đi”

“Ca, thơm quá”- Tiểu cô nương nghe mùi thơm bánh bao liền nuốt nước bọt xuống.

Hữu Hi mỉm cười nói: “Thơm thì mau ăn đi, được rồi, các người tên là gì? Tỷ là Hữu Hi”- Nàng mở miệng nói tên đầu tiên.

Tiểu cô nương muốn đáp lời, thì nam hài đã đoạt nói trước. “Ta gọi là Tần Kiên Quyết, muối muối của ta gọi là Hương Hương.”

“Hảo, sau này tỷ gọi người là tiểu Kiên Quyết, còn có tiểu Hương Hương”- Hữu Hi mỉm cười, không nói gì nữa, sau đó ngồi xuống, tiếp tục làm hoa, nàng muốn làm thật nhiều sớm kiếm đủ bạc để lên đường.

Hương Hương cùng Kiên Quyết bị mùi bánh bao hấp dẫn nước miếng chảy tới, Hương Hương tuổi còn nhỏ không muốn nghĩ nhiều như vậy, móc một cái bánh bao đưa sang cho Kiên Quyết, sau đó lại nhớ đến một người.

“Tỷ Tỷ không ăn cơm sao?”- Hương Hương tròn mắt nhìn Hữu Hi hỏi.

Hữu Hi trả lời: “Ừ, tỷ tỷ ăn rồi”

Hương Hương nghe Hữu Hi nói đã rồi liền nhìn về phía ca ca, chờ mong nói: “Ca ca, em muốn ăn...”- Nàng sợ ca ca không đồng ý, hoặc là tức giận, bởi vì ca ca không thích tỷ tỷ, bởi vì tỷ ấy chiếm chỗ của hai anh em.

“Muốn ăn thì ăn đi”- Tiểu Kiên Quyết nuốt nước bọt rồi lại nuốt xuống, hôm nay lại không kiếm được thức ăn, bụng đã rất đói kêu lên ục ục

“Uh”- Được ca ca cho phép, Hương Hương gật đầu, vội vàng cắn miếng bánh bao hô lên: “Ăn ngon thật, ca ca cũng ăn đi”

Tiểu Kiên Quyết cũng ngăn được sự hấp dẫn của bánh bao, cùng muối muối ăn, Hữu Hi nhìn hai người lộ ra nụ cười an ủi.

Tiểu Kiên Quyết ăn một cái, Hương Hương ăn một cái, hai người đem số bánh bao còn lại đặt vào chiếc túi dùng chỉ bao lấy rồi để trong lòng.

Hai người chính là như vậy, có thể ăn được một cái bánh bao xem như đã là mỹ vị lắm rồi, Hương Hương ăn no rồi, nằm trên đồng cỏ ngủ thiếp đi, xem ra ban ngày đi tới không ít nhà xin cơm mà mệt mỏi.

Tiểu Kiên Quyết lại dùng cặp mắt không thiện chí nhìn chằm chằm Hữu Hi đang làm hoa, cuối cùng hắn đứng dậy đi qua, giọng nói bất hảo: “Này, người ra đây”

“Có việc gì sao? Ta rất bận”- Hữu Hi ngẩng đầu lên một chút rồi lại tiếp tục bận rộn.

Tiểu Kiên Quyết không vui, nổi giận dùng dùng đi ra ngoài, Hữu Hi cau mày, tiểu tử này tính tình còn phải cải tạo rất nhiều.

Nàng đem toàn bộ giấy làm cho xong sau đó ngẩng đầu thư giãn gân cốt, nhưng lại nhìn thấy Tiểu Kiên Quyết ôm một đồng cỏ khô rất lớn đi tới. “xôn xao”, thô lỗ đem đám cỏ khô đặt trước mặt nàng, giọng nói còn hơi giận: “Tự mình xếp đi”

Thái độ không tự nhiên của tiểu tử này lại khiến Hữu Hi nhớ tới một người, tính tình cũng xúi quẩy như thế, còn thô lỗ nữa chứ, chính là Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi vội vàng lắc đầu xua đi bóng hình đó, đứng lên, nói lời cảm ơn: “Cảm ơn Tiểu Kiên Quyết”

Tiểu Kiên Quyết cau mày, bực mình nói: “Không cần người tạ ơn, ta chỉ là không muốn người làm phiền Hương Hương”

Hữu Hi cười lắc đầu, đứa trẻ này thật là mạnh miệng, tâm thì không xấu, nàng khom lưng đem đồng cỏ khô rải ra, sau đó đem số hoa đã làm xong đặt lên trên bàn thờ tượng phật đã cũ nát.

Tiểu Kiên Quyết nằm xuống bên cạnh muối muối, nhắm mắt ngủ, Hữu Hi cũng nằm xuống nghỉ ngơi, trong lòng nghĩ tới những chuyện tào lao rồi từ từ ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa đêm tối đen, một bóng người vẫn cứ im lặng canh giữ.

Hữu Hi cứ như vậy ở trong căn miếu cũ nát, cùng hai tiểu hài tử vượt qua cuộc sống khó khăn. Khổ không phải vì không có căn phòng ấm áp, không có thức ăn ngon mà là trái tim, nỗi nhớ cùng sự lo lắng cho Hoàng Bức Thiên đang dày vò khiến nàng đau khổ.

Hoa của nàng bán cũng tốt hơn nhiều so với tưởng tượng, mỗi ngày đều bán hết, tiền thu vào rất khả quan. Thậm chí còn có một cụ hội mời nàng tới dùng hoa trang trí tân phòng. Số hoa Hữu Hi làm rất nhiều loại chưa ai thấy qua, hơn nữa không cần tốn sức chăm sóc mà vẫn mang lại mỹ quan rất đẹp.

Hữu Hi không tin vậy may đã tới, việc buôn bán rất dễ dàng, chỉ trong vòng 10 ngày ngắn ngủi đã kiếm được hơn 10 lượng bạc.

Hoa của nàng đáng giá như thế sao? Trong lòng cảm thấy nghi hoặc nhưng mọi thứ lại quá đổi bình thường, nàng không thể làm gì khác hơn là tự an ủi mình, không nên đa tâm suy nghĩ nhiều.

Từ từ thái độ của tiểu Kiên Quyết cũng không còn địch ý, dù sao cũng là nhờ vả Hữu Hi. Hương Hương cũng không đi xin cơm nữa, cùng Hữu Hi bán hoa, tiểu Kiên Quyết thì vẫn tiếp tục đi ăn xin.

Bởi vì hần biết, Hữu Hi chỉ là khách qua đường, cuộc sống sau này vẫn phải dựa vào việc xin cơm, không muốn để bản thân mình ỷ lại vào người khác.

Ba người cùng nhau ăn, cùng nhau lao động, kiếm tiền, mỗi ngày ăn ba bữa đơn giản, có thể no bụng là tốt rồi.

Nhưng Tiểu Kiên Quyết cùng Hương Hương một người nam tuổi một người tám tuổi đây là lúc tăng trưởng, Hữu Hi tận lực giúp hai người bồi bổ dinh dưỡng.

Nhìn thấy Kiên Quyết cùng Hương Hương nàng nhớ tới em trai ở hiện đại, nhớ thật sự rất nhớ, nhớ cả Nhất Thần nữa, không biết hần giờ có khỏe không.

Nàng chỉ Hương Hương làm hoa, hy vọng ngày nào đó nếu rời đi, Hương Hương có thể buôn bán hoa tự mình kiếm chút tiền lẻ. Trước mắt nàng chỉ có thể làm thôi, không biết khi nàng rời đi, hai đứa trẻ này phải làm sao.

Muốn giúp nhưng cũng đành vô lực.

Rời xa Hoàng Bắc Thiên đã ba tháng, nàng nhớ hần, muốn gặp hần nhưng hần vẫn không chút tin tức. Không nhận được có chút giận Hoàng Bắc Thiên, có phải đã không cần nàng nữa, có phải muốn mọi thứ kết thúc như thế này.

Nàng đã kiếm được không ít bạc, chuẩn bị lên đường rồi, đi tới chỗ Bắc Song cùng người nhà đang bị dày ải. Nghe nói nơi đó khí hậu khô nóng, điều kiện khắc khổ, nhiều khi còn rất lạnh, rất nhiều người đã chết trên đường.

Rất xa xôi, rất gian nan, nhưng Hữu Hi không sợ, nàng đã chịu nhiều khổ sở như thế, chút đường xá xa xôi ấy có đáng gì?

Trước khi đêm tới, Hữu Hi nói với hai hài tử mình phải rời đi, nghe lời nàng nói, tiểu Kiên Quyết cùng Hương Hương đều phản ứng mạnh mẽ.

Mấy ngày nay, cả ba người như người một nhà, cùng nhau ra ngoài kiếm tiền, cùng nhau quay về ăn cơm, cùng nhau ngủ, Hữu Hi như người tỷ tỷ, lại như một người mẹ.

Bây giờ nghe nàng phải đi, Hương Hương không nhận được khóc lên, Tiểu Kiên Quyết cắn môi không nói lời nào, kỳ thật trong lòng rất thương tâm, muốn cất lời nhưng không thể nói ra.

Hương Hương khóc hỏi Hữu Hi: “Tỷ tỷ còn về thăm Hương Hương không?”

Hữu Hi trong lòng cũng chua xót, an ủi đầu Hương Hương: “Nếu có cơ hội, tỷ tỷ sẽ trở về thăm”

Hương Hương ôm lấy cổ Hữu Hi: “Tỷ tỷ muốn đi đến một nơi rất xa sao? Gặp phải người xấu thì làm sao?”

“Tỷ tỷ tự sẽ có cách, Hương Hương đừng lo lắng”- Hữu Hi vỗ về lưng Hương Hương, nhưng lại nói với tiểu Kiên Quyết: “Tiểu Kiên Quyết, chăm sóc tốt uội muội”

“Còn đợi tỷ nói so, ta đương nhiên sẽ làm, chỉ có phụ nữ ngốc như tỷ nói muốn đi tìm người, ngay cả đường cũng không biết, còn đi tìm người”

Tiểu Kiên Quyết nói làm cho Hữu Hi đỏ mặt, đúng vậy, nàng ngu ngốc.

“Tiểu Kiên Quyết, cảm ơn sự quan tâm của người”- Hữu Hi đẩy Hương Hương ra cười nói: “Được rồi mau ngủ đi, đừng khóc nữa.”

“Hương Hương muốn ngủ chung với tỷ tỷ”

“Được, hôm nay chúng ta ngủ cùng nhau”

“Uh”- Hương Hương nằm xuống bên người Hữu Hi, ôm lấy tay nàng, trên mặt vương lệ.

Tiểu Kiên Quyết cũng đặt mình xuống ngủ, bộ dạng tức giận chỉ nhìn ra phía cửa.

Đêm khuya sâu lắng, yên tĩnh, trái tim Hữu Hi lại mong đợi, ngày mai nàng mua một con ngựa rồi xuất phát.

Chap 3.2

Vương phủ.

Lăng Khiếu Dương sắc mặt trắng bệch đầy đau khổ, mày sắc nhíu lại, ánh mắt lơ đãng không chút ánh sáng, rất uể oải, nhưng vẫn cứ như cũ mà đi ra ngoài.

Vương gia làm như vậy vốn là tự sát từ từ, suốt ngày không ngủ, ban đêm đi canh giúp nữ nhân đó, canh suốt cả một đêm. Một người cao cao tại thượng như Vương gia lại làm chuyện như thế, khiến Cao Mạc cảm thấy khó tin, cũng khó hiểu.

Nhìn Vương gia mệt mỏi ra như vậy, hần kinh hãi đến lo lắng, đi theo phía sau, sốt ruột khuyên: “Vương gia, ngài cũng đừng đi, thân thể cứ như vậy sẽ suy sụp mất, để thủ hạ đi canh”

“Phải làm sao, nàng mới tha thứ cho ta... phải làm sao, ta mới có thể được nàng yêu... phải làm sao, phải làm sao”- Lăng Khiếu Dương dừng lại, giống như đang than thở giống như tự trách, lời nói dần dần nhỏ đi, không thể nghe thấy được.

Cao Mạc lắc đầu, cảm tình của Vương gia đối với Lãnh Dạ Hủy đã quá sâu. Yêu là đây sao? Điên cuồng, thất thường, làm cho người ta trở nên héo hon, tâm loạn như ma sao? Nếu như tình yêu là như thế thì hần thà không yêu.

Lăng Khiếu Dương căn bản không nghe Cao Mạc kêu, hướng đi ra ngoài, hần biết, Hữu Hi đã chuẩn bị rồi đi tìm người nhà Hoàng Bắc Thiên. Hần chỉ có thể nhìn nàng, cũng không dám cùng nàng nói chuyện, không dám để nàng biết sự có mặt của hần.

Hần chỉ yên lặng bảo vệ nàng, xa xa nhìn nàng thôi sao?

Trong lòng bị thương tuyệt vọng, đau đớn tận xương tủy.

Lăng Khiếu Dương đi đến ngôi miếu đồ nát, nơi này không an bình như mấy hôm trước, hần nghe tiếng hai đứa trẻ khóc, trái tim đột nhiên căng lên, cố gắng nhảy vọt đi vào.

Cao Mạc đi theo cầm đuốc soi sáng cả phật đường.

“Xảy ra chuyện gì?”- Lăng Khiếu Dương không nhìn thấy Hữu Hi, chỉ nhìn thấy trên đất đầy hoa, không nhận được quát to.

Tiểu Kiên Quyết ôm lấy muội muội, hốc mắt ửng hồng, nhìn Lăng Khiếu Dương, nhưng lại không nói lời nào.

Cao Mạc cũng hỏi: “Vị tỷ tỷ ở cùng các người đâu rồi”

Hương Hương khóc nói: “Tỷ Tỷ bị rất nhiều quan binh bắt đi rồi, tỷ tỷ bị bắt rồi!”

“Quan binh sao? Sao lại bắt người?”- Lăng Khiếu Dương sốt ruột rối loạn cả lên.

“Không biết, nam nhân dẫn đầu nói muốn dẫn tỷ tỷ đi vào cung, tỷ tỷ không chịu, bọn họ ép tỷ đi”- Hương Hương bị một đám người dọa nạt, hung dữ ép Hữu Hi bắt đi, nàng ôm lấy Hữu Hi không cho phép mang đi còn bị đá một cước, khóc cũng đã khóc rồi, không còn sức để khóc nữa.

Lăng Khiếu Dương lo cuống lên, thầm nghĩ, chuyện không ổn rồi, vội vàng phân phó Cao Mạc: “Người tìm chỗ cho hai đứa trẻ sống, ta tiến cung một chuyến”

“Vâng, Vương gia”

Lăng Khiếu Dương không kịp trì hoãn, vội vàng chạy ngay tới hoàng cung,

Hữu Hi bất ngờ bị quan binh bắt đi, mang vào hoàng cung, nàng không biết mình đã phạm tội gì mà hoàng đế muốn bắt nàng.

Bị áp tới ngự thư phòng, sau khi thái giám thông báo, nàng liền bị thị vệ lôi vào. Chỉ thấy hoàng đế thân nhiên ngồi án ở trước bàn, ánh mắt gợn sóng không hề e ngại, bắt người giết người, hấn làm quá nhiều rồi.

“Quỳ xuống”- Nam nhân đá vào nơi sau đầu gối của Hữu Hi, nàng kêu đau một tiếng, không khống chế quỳ xuống trên đất.

Thị vệ cũng quỳ xuống, chấp tay nói: “Hoàng thượng, người đã tới, xin hoàng thượng hạ lệnh”

Hoàng đế ngẩng đầu lên, nhìn Hữu Hi một cái, rồi nói với thị vệ: “Người lui xuống đi”

“Vâng ạ, thần cáo lui”- Thị vệ cung kính lui ra.

Trong đại điện không có ai trừ Hữu Hi và hoàng thượng, ngay cả cung nữ thái giám cũng không.

Hữu Hi bực mình nhìn hoàng đế, đặt câu hỏi ngay khi mở miệng: “Hoàng thượng sao lại bắt dân nữ, dân nữ làm gì sai sao?”

Hoàng đế đứng dậy, mỉm cười, đi tới bên cạnh Hữu Hi, đánh giá nàng một lượt.

“Nghe nói người cùng đệ đệ đã cắt đứt, thật là không quan hệ gì nữa?”

“Phải”- Chuyện đó với việc bắt nàng có liên quan sao?

“Người nghĩ xem tại sao trẫm lại bắt người tới đây?”

Nói nhảm, Hữu Hi cau mày. “Xin hoàng thượng nói rõ!”

“Trẫm vốn là hoàng đế, thống trị thiên hạ, quan tâm giang sơn xã tắc, lo lắng lê dân bá chúng, nếu ai có ý đồ uy hiếp giang sơn của trẫm, như vậy trẫm phải làm gì?”- Hoàng đế bỗng nhiên ngừng lại rồi tiếp tục: “Thiên hạ của trẫm, cũng không muốn bị ai đoạt đi”

Hữu Hi trong lòng tự ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “Hoàng thượng nói, dân nữ không rõ”

Hoàng đế vẽ mặt âm trầm nói: “Trên người người có địa đồ có thể hủy diệt thiên hạ, người nói xem, trẫm làm sao an tâm?!”

Nguyên lai cũng là vì địa đồ, thống trị thiên hạ thì sao, thời đại thay đổi, cuối cùng chỉ là một đoạn lịch sử.

Khẩu khí hoàng đế đột nhiên nhả nhận, từ từ nói: “Chỉ cần người đem địa đồ giao cho trẫm, trẫm tự nhiên không làm khó dễ người”

Địa đồ này nàng không cách nào giao ra, người biết bí mật này đều muốn lột da nàng, ngay cả kẻ biết được một nửa cũng không biết bí mật trên lưng nàng, tưởng là bức tranh trên da động vật, muốn nàng giao ra địa đồ chẳng khác gì giao ra mạng của mình

“Hoàng thượng, chẳng qua là lời đồn, nếu có thật, dân nữ chẳng phải là chúa tể rồi sao, sao lại là một người bình thường”

“Người không chịu nói”- Hoàng đế híp mắt vẽ mặt bực mình.

Hữu Hi không chút lo sợ nói: “Dân nữ thật không biết, xin hoàng thượng thứ tội”

Hoàng đế cười âm hiểm: “Người không đơn giản. Để trẫm xem miệng người cứng tới đâu, nghĩ thông suốt rồi trở lại nói cho trẫm”

“Hoàng thượng..”- Hữu Hi trong lòng biết không tốt, sợ không thể rời khỏi hoàng cung, như vậy nàng làm sao đi tìm Hoàng Bắc Thiên và người nhà của hấn.

Hoàng đế gọi to: “Người đâu”

“Có thuộc hạ”- Thị vệ đi vào.

Hoàng đế hạ lệnh nói: “Đem nàng áp giải xuống ngục tăng cường canh gác, kẻ nào để mất người, tử tội”

“Vâng ạ”- Thị vệ đem Hữu Hi túm lên, đi ra ngoài.

Trái tim Hữu Hi hoảng sợ cũng là tự nhiên, nàng phải làm sao bây giờ? Hoàng đế thật ghê tởm.

Hoàng đế đi qua đi lại, nếu địa đồ bị lộ ra, nếu như nó có thật, như vậy giang sơn của hắn sẽ chấp tay dâng cho người khác sao, hơn nữa trường sinh bất lão, 4 chữ này quá mức hấp dẫn.

Có bao nhiêu hoàng đế muốn tìm cách luyện thuốc trường sinh bất lão, cuối cùng ăn phải đan dược mà chết. Nếu như hắn có được thuốc trường sinh bất lão, như vậy có thể sống thiên thu, vĩnh viễn cai trị, thống ngự thiên hạ. Thử hỏi có ai muốn chết?

“Khởi bẩm hoàng thượng, Nghĩa Vương gia cầu kiến!”- thái giám đứng bên ngoài cửa đại điện thấp giọng báo.

Hoàng đế vừa nghe thấy là Lăng Khiếu Dương, liền biết hắn vì Hữu Hi mà tới, lập tức hô: “Không gặp, nói trăm nghìn lời rồi, có việc gì mai lâm triều tái nghị”

“Vâng ạ”- Thái giám đi ra ngoài,

Lăng Khiếu Dương chờ, nhưng hoàng đế không gặp, hỏi thái giám vì sao hoàng đế lại bắt người, thái giám cũng không biết. Việc này tới quá đột ngột, cũng kì lạ, Lăng Khiếu Dương không khỏi nhớ tới lúc Dạ Lan cùng Hữu Hi ở trong mật thất có nói tới địa đồ.

Hoàng đế bắt Hữu Hi chẳng lẽ cũng liên quan địa đồ, trừ cái đó ra thì hắn không nghĩ thêm được gì nữa, hắn nhướng mày tính kế, chưa kịp nói gì cả liền chạy về Vương phủ.

Vừa về vương phủ, trực tiếp đi tới thủy lao, nơi này từng nhốt Hữu Hi nhưng lúc này bên trong đang giam giữ Dạ Lan. Không thể nói hắn vô tình, chỉ trách Dạ Lan tàn nhẫn, dù không yêu, Lăng Khiếu Dương cũng nguyện cho nàng ta mọi thứ, thậm chí từ bỏ người phụ nữ mình yêu, cấp cho nàng ta thân phận Vương Phi.

Dạ Lan báo đáp hắn chỉ có phản bội, lừa gạt, làm cho hắn tay trắng, hắn ban phát thiện tâm không đi so đo sao? Không, hắn không phải người tốt. Nàng khiến hắn mất đi tình yêu, mất đi hài tử, hắn làm sao tha cho nàng, dù hắn có yêu nàng bây giờ cũng không thể tha thứ tất cả cho nàng.

Lăng Khiếu Dương vừa tiến vào thủy lao, Dạ Lan ngẩng đầu lên, nàng bị trói trên chiếc cọc hình chữ thập giữa nước, đau đến nhăn mặt, chật vật không chịu nổi.

Nhìn thấy Lăng Khiếu Dương, nàng cười, kích động la lên: “Lăng... chàng đến để thả ta ra ngoài sao?”

Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nghiêm mặt, nhìn Dạ Lan, đáy lòng trăm mối ngổ ngang, nếu như đứa trẻ của Hữu Hi không mất đi, nói không chừng hắn còn tha cho nàng một mạng.

Vì không sai, nàng chẳng qua là nguyên do, còn hành vi của hắn là điều khiến Hữu Hi hận. Cho nên hắn không thể đem mọi tội lỗi đổ lên một người, nhưng nàng không nên phản bội, lừa gạt, thậm chí làm cho Hữu Hi mất đi hài tử.

“Thả người ra ngoài”- Lăng Khiếu Dương nhún mày giống như ác ma. “Ta cho người một cơ hội, chỉ là người có biết nắm lấy không?”

“Cơ hội gì?”- Dạ Lan điên cuồng nghĩ muốn rời khỏi nơi này, thân thể này sắp trở nên hư nát thối rữa rồi.

Lăng Khiếu Dương ngồi xổm xuống, nhìn Dạ Lan, lạnh giọng nói: “Nói, cho ta biết, trên người Dạ Hủy có bí mật gì?”

“Người cũng có hứng thú sao?”- Dạ Lan lộ ra nụ cười quái dị, sợi tóc bừa bộn, khuôn mặt tiều tụy không còn khuynh quốc khuynh thành như xưa.

“Ta không rảnh cùng người nói nhảm, nói mau”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn gầm nhẹ.

Dạ Lan thừa cơ đòi điều kiện, than khổ nói: “Ta nói cho người, người phải thả ta ra, ta không muốn ở đây, mau để ta ra ngoài”

Lăng Khiếu Dương vô tình nói: “Nói hay không, nếu không nói người muốn bốn vương tăng số lượng động vật trong nước người mới bằng lòng nói?”

Dạ Lan không dám tin nhìn Lăng Khiếu Dương nói: “Người... Lăng Khiếu Dương, người thật độc ác, người một điểm cũng không nhớ lại tình nghĩa xưa sao?”

“Tình nghĩa xưa”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh. “Chính bởi vì tình nghĩa xưa, ta mới mất đi hài tử, chính vì tình nghĩa xưa, ta một lần nữa tiếp nhận người, mà người đáp lại ta thế nào?”

Dạ Lan cầu xin: “Ta là nhất thời hồ đồ, là thái tử xích nguyệt quốc uy hiếp ta, đó là sự thật”

Lăng Khiếu Dương lãnh khốc vô tình nói: “Nói hay không người tự mình lựa”

“Ta nói...”- Dạ Lan nhìn mặt Lăng Khiếu Dương, trừ hận với chán ghét nàng hẳn không còn gì khác. “Trên người Dạ Hủy có địa đồ, có thể khiến người khác trường sinh bất lão, có thể là chúa tể thiên hạ, có được sức mạnh thật lớn, cho nên một vài thế lực muốn có nó”

Trái tim Lăng Khiếu Dương như bị đẩy ngã vào hố băng ...

4. Chương 04

Chap 4.1

Lời của Dạ Lan khiến cho trái tim Lăng Khiếu Dương rơi vào hố băng, từ xưa đến nay có biết bao nhiêu đế vương cầu trường sinh, dùng tất cả mọi biện pháp. Dùng đồng nam đồng nữ để chế thuốc, ăn tim người, tin vào tà thuật chỉ vì trường sinh.

Hữu Hi che dấu một thứ như thế, không chỉ kéo dài sự sống còn thống trị thiên hạ, không ai có thể địch được sức mạnh to lớn đó. Hoàng đế sao lại không tham lam.

Nếu hoàng đế đã tham gia vào sự việc lần này chắc chắn không dễ đối phó, Hữu Hi sợ là lãnh ít dữ nhiều, không biết hoàng đế đối xử với Hữu Hi ra sao, trái tim Lăng Khiếu Dương như bị người ta nhéo mặt, co thắt thật nhanh lại, lo lắng cho Hữu Hi, không quan tâm tới Dạ Lan nữa xoay người đi ra ngoài.

“Vương gia... thả ta ra, thả ta ra ngoài đi...!”- Dạ Lan nhìn Lăng Khiếu Dương xoay người rời đi.

Đau khổ cầu xin.

Bước chân Lăng Khiếu Dương dừng lại một chút nhưng không quay đầu lại, tiếp tục đi nhanh hơn về phía trước... dù có kêu gào bi thương cách mấy cũng không thể khiến Lăng Khiếu Dương dừng lại, giữa hai người họ có biết bao mối hận không thể hóa giải.

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, Hữu Hi bị nhốt trong nhà lao tối om đã ba ngày.

Lăng Khiếu Dương đi cầu xin hoàng đế, hoàng đế muốn hẳn dừng nhúng tay vào việc này, Lăng Khiếu Dương kích động hồ ngôn loạn ngữ khiến hoàng đế tức giận phát tay áo rời đi, không muốn gặp hắn.

Hắn nhận ra hoàng đế quyết tâm muốn có được địa đồ, vì vậy chuyện Lăng Khiếu Dương cầu xin hoàng đế thả Hữu Hi là không thể nào. Hắn đành phải nghĩ cách khác, nhưng là cách gì mới có thể cứu được Hữu Hi, hơn nữa sau khi cứu nàng ra làm sao bảo vệ được nàng? Hoàng đế nhất định sẽ không buông tay, toàn lực truy đuổi Hữu Hi.

Lúc Lăng Khiếu Dương đang nghĩ cách xoay chuyển tình thế, thì hoàng đế lại tự mình đến Nghĩa Vương phủ.

Lăng Khiếu Dương cả kinh, hoàng đế muốn trốn hắn còn không kịp, sao lại đột nhiên đến Vương phủ.

Hoàng đế mặc trên mình bộ quần áo vàng óng, ngồi trên ghế chính ở trong đại sảnh, hần thì ngồi sang bên. Nhíu mày hỏi: “Không biết hoàng huynh đại giá quang lâm là có thánh chỉ gì?”

Hoàng đế biểu tình cao thâm, làm cho Lăng Khiếu Dương trong lòng cảnh giác, mơ hồ hiểu được ý định đến đây của hoàng đế.

Ý đồ đến đây là...

Hoàng đế nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Trẫm tới phủ có chút mạo muội, chắc chắc Vương đệ cảm thấy rất kì lạ. Cũng không có gì quan trọng, trẫm có chuyện muốn hỏi Lãnh Dạ Lan, người đem nàng dẫn tới đây”

Lăng Khiếu Dương nhướng mày, tìm kế thoát, cáo lỗi nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, nàng ta là tội phạm làm rất nhiều điều sai, để bị để giam vào nhà lao, nên không tiện để gặp tránh mạo phạm hoàng thượng”

Vẻ mặt hoàng đế lạnh lẽo, tức giận nói: “Sao, trẫm nói ngươi không nghe sao, đừng có viện lí do, phái người mang nàng tới đây.”

Lăng Khiếu Dương không thể để cho hoàng đế gặp Dạ Lan, nếu Dạ Lan ở trước mặt hoàng đế nói ra, như vậy thì mối nghi ngờ của hoàng đế đối với địa đồ mà Hữu Hi cất dấu càng tin hơn, muốn Hữu Hi có thể quay lại cuộc sống bình thường đã khó lại càng khó hơn.

Nhưng hoàng đế thành linh đến, lại trực tiếp yêu cầu gặp Dạ Lan, hần không thể chống lại. Trong lòng phản kháng, miệng hô to: “Lưu An, đem Lãnh Dạ Lan tới”

“Vâng ạ!”- Lưu An đứng bên ngoài sảnh lớn tiếng trả lời nhanh chóng đem người tới.

“Không biết hoàng huynh muốn gặp nàng là vì chuyện gì?”

“Vương đệ thật không biết sao? Ngươi là huynh đệ của trẫm, giang sơn này là của nhà họ Lăng, ngươi làm Vương gia cũng nên bỏ ra ít công sức”

Lăng Khiếu Dương vội nói: “Đã để Hoàng thượng giáo huấn”

Hoàng đế không nói gì, mắt híp lại, đợi Dạ Lan tới, đến khi chén trà nhỏ nguội hần thì người cũng tới.

Một bóng người suy nhược đi đến. Tóc đen rối bời, quần áo rách nát vẫn còn ướt, hai nam nhân áp giải vào sảnh. Một mùi hôi trời trần ngập xung quanh, hoàng đế không nhìn được cau mày, che mũi lại.

“Các người lui xuống đi, không cần canh”- Lăng Khiếu Dương lớn tiếng phân phó, tất cả thái giám ở gần hoàng đế đều lui xuống, ngay cả cửa cũng không dám đến gần.

Trong phút chốc, xung quanh chỉ còn lại hai người.

Thân thể Dạ Lan uể oải quỳ xuống, tiền tụy như quỳ, sắc thái ngày xưa đã mất đi, buồn bã thất sắc như cây cỏ không héo.

“Ngươi chính là Lãnh Dạ Lan”- Hoàng đế cao cao tại thượng hỏi.

“Vâng ạ”- Dạ Lan nhìn thấy hoàng đế cả thân người vàng óng liền biết ngay thân phận.

“Trẫm hỏi ngươi một vấn đề, ngươi phải trả lời thật rõ ràng.”

Dạ Lan ngây ngốc lạng đi, không kiềm được dùng đôi mắt liếc nhìn hoàng đế một lần, rồi cúi đầu nói: “Hoàng thượng xin hỏi”

“Ngươi với Lãnh Dạ Hủy là tỷ muội?”

“Vâng”

“Vậy ngươi cũng biết trên người nàng có một bức địa đồ rất quan trọng đúng không?”

“Hoàng thượng...!”- Dạ Lan bất ổn nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, lập tức bạo gan nói: “Hoàng thượng muốn biết cái gì, dân nữ nhất định sẽ báo cho hoàng thượng, chỉ xin hoàng thượng hạ lệnh, bảo Vương gia thả dân nữ ra”

“To gan, người còn dám ra điều kiện với hoàng thượng, người muốn chết sao?”- Lăng Khiếu Dương nhú mày gầm lên.

Dạ Lan khầu đầu nói: “Dân nữ bây giờ sống không bằng chết, nếu như hoàng thượng không đáp ứng, dân nữ tình nguyện chết đi”

Hoàng đế cau mày, không quan tâm đến tâm tình Lăng Khiếu Dương, lạnh nhạt nói: “Hảo, trăm đáp ứng người, chỉ cần người trả lời vấn đề trăm muốn, trăm sẽ hạ lệnh thả người”

Hoàng đế ra lệnh, Lăng Khiếu Dương cũng không dám phản kháng, Dạ Lan trong lòng vui vẻ, bắt đầu hy vọng, vội nói: “Đa tạ hoàng thượng, hoàng thượng xin hỏi”

Hoàng đế hí mắt, chịu không nổi mùi thói trên người Dạ Lan, rất nhanh hỏi: “Vây địa đồ có thật sự tồn tại không”

“Vâng, Xích Nguyệt Quốc từng nghĩ bao nhiêu cách để có địa đồ này, người nào có được sẽ lãnh đạo thiên hạ, hơn nữa trường sinh bất lão, có được sức mạnh rất lớn”

“Không được nói vậy!”- Lăng Khiếu Dương khiển trách Dạ Lan, nàng càng nói càng giống thật, hoàng đế chắc chắn sẽ tin, Hữu Hi sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Dạ Lan vội nói: “Những lời dân nữ nói đều là thật, không có nửa câu là giả dối”

“Vây địa đồ ở đâu”- Hoàng đế hấp tấp hỏi.

“Là do Dạ Hủy chính miệng thừa nhận địa đồ đã bị nàng dấu đi, chỉ là dân nữ không hỏi được địa đồ ở đâu...”

Hoàng đế trong mắt hiện lên chút thất vọng, đứng dậy, khẩn trương rời đi

“Hoàng thượng, ngài đã đáp ứng dân nữ sẽ thả dân nữ”- Dạ Lan hoảng sợ khẩn cầu nhìn hoàng đế.

“Thả nàng”- Hoàng đế quay lại nhìn Lăng Khiếu Dương nói rồi bỏ đi.

“Vâng, đệ cung tiễn hoàng thượng”- Lăng Khiếu Dương đứng dậy chấp tay đưa tiễn.

“Cung tiễn hoàng thượng”- Dạ Lan cao hứng mở miệng, không nghĩ tới bản thân lại đột nhiên tránh được một tai kiếp.

Thấy hoàng đế bỏ đi, Dạ Lan cũng hưng phấn đứng dậy, kéo hai chân sớm đã thối rửa, từng bước từng bước đi ra ngoài. Lăng Khiếu Dương nhìn nàng rời đi, không ngăn cản nhưng đôi mắt hiện lên cái nhìn rất kì lạ.

Dạ Lan từng hy vọng trở lại vương phủ bao nhiêu thì bây giờ lại vội vàng muốn rời khỏi vương phủ, đi hồi lâu cuối cùng cũng tới cửa lớn. Nàng trong lòng vui sướng, có thể sống rồi, thật tốt quá, nàng không biết bản thân muốn đi đâu, nhưng nàng phải tìm con sông nhỏ sạch sẽ tẩy đi thân hình hôi thối của bản thân, xử lý lớp da thịt đã tróc ra.

Bấy giờ hoàng đế đã lộ đầu ra, nhìn ra phía ngoài cửa sổ theo bóng lưng Dạ Lan khập khiễng bước đi, hần phân phó thị vệ đi theo bên cạnh: “Đem nữ nhân đó giải quyết sạch sẽ, không để người còn sống”

Thị vệ quay đầu nhìn thấy bóng Dạ Lan liền chấp tay nói: “Thuộc hạ đã rõ”- Nói xong liền đi về phía Dạ Lan.

Dạ Lan đi đến con sông nhỏ ở vùng ngoại ô, nơi này từng là chỗ mà nàng cùng Lăng Khiếu Dương cưỡi ngựa du ngoạn.

Bây giờ nhớ lại, ngay cả gương mặt mình cũng chẳng còn như xưa, giấc mộng thái tử phi tan biến, mộng làm vương phi lại nhận được kết quả thế này. Hận nàng hận Dạ Hủy.

Nhìn dáng vẻ chật vật của mình dưới dòng nước Dạ Lan hận không thể giết chết Hữu Hi để trả hận. Bây giờ nàng vẫn chưa nhận ra tất cả đều do bản thân gieo gió mà gặt bão, còn trách người khác.

Ngồi bên bờ sông, nàng vung nước lên uống một ngụm, nhưng nhìn thấy phía sau mình có bóng nam nhân cầm kiếm, một luồng sáng hướng về phía nàng, chưa kịp quay đầu lại thét lên, đao đã bổ xuống đầu nàng.

Máu tương vắng khắp nơi, nam nhân đem Dạ Lan cùng thủ cấp của nàng quăng xuống sông, Dạ Lan cả người đầy máu không còn biết gì theo dòng nước trôi đi.

Thị vệ rửa đao sạch sẽ rồi đem cạy đao vừa dùng để giết Dạ Lan thả vào vỏ, coi như không có việc gì. Giết người tựa như bóp chết một con kiến.

Dạ Lan tưởng rằng bản thân đã tự do, cũng không ngờ hoàng đế không để nàng sống, bởi vì nàng biết quá nhiều...

Chap 4.2

Hoàng đế trở lại trong cung, không thể chờ đợi đi đến chỗ giam Hữu Hi.

Hữu Hi bị giam trong lòng lo lắng, hoàng đế mỗi ngày đều dành thời gian đến vặn hỏi nàng, ngay cả người thân tín nhất hần cũng không tin, tra hỏi cũng không để người khác ra tay, hần không muốn để ai biết chuyện địa đồ, không muốn nhiều người cùng có tham vọng này, có thể thấy được hần rất coi trọng địa đồ.

Ba ngày này, Hữu Hi không nói gì cả, cái gì cũng không biết, không có địa đồ. Địa đồ đó là mạng của nàng, giao đồ ra chẳng khác gì giao mạng ra, lời đồn thật đáng sợ, càng truyền càng khuếch đại.

Nàng không tin có đồ như thế, nhưng người khác tin, dù nàng hủy đi địa đồ cũng không ai tin nó đã mất. Nàng không biết bản thân bị giam bao lâu, nếu hoàng đế không có được địa đồ chắc sẽ đem nàng hủy đi, như vậy nàng sẽ không rơi vào tay người khác, dù địa đồ có ở đâu cũng không ai biết nữa.

Tránh không khỏi vận mệnh của bản thân, Hữu Hi như muốn phát điên, tùy tiện bắt người, giam người, giết người, ở thời cổ đại này nhà thường thì cơm nguội, đối mặt với quyền lực thật sự đáng sợ, khiến nàng nhớ đến xã hội thế kỷ 21.

Hôm nay hoàng đế đến vặn hỏi, ngày hôm qua tra không ra, hoàng đế đã nổi giận đùng đùng, hôm nay không biết sẽ ra sao.

Nàng đã ba ngày không ăn cơm, không uống nước, cả người vô lực, đôi môi đỏ mọng khô nứt, bụng trống rỗng, hoàng đế muốn dùng cách này hạnh hạ nàng, làm cho nàng không chịu nổi tự mình nói ra.

Nếu như nàng không cách nào thoát khỏi đây thì nhất định sẽ chết ở đây, như vậy cái chết của nàng xem như cũng có ý nghĩa.

Tiếng gõ cửa phòng giam mở ra, Hữu Hi đỡ đỡ ngồi yên. Nàng biết hoàng đế tới, đơn giản chỉ là hỏi địa đồ ở đâu, muốn nàng giao ra đây. Quả nhiên, hoàng đế một mình đi vào, đôi mắt đen chứa đựng sự hấp tấp, kéo cái ghế gỗ tới, Hữu Hi cùng hoàng đế đối diện nhau.

Nàng cứ như vậy ngồi xuống, gương mặt nhìn hần rồi lại hạ mi xuống.

Hoàng đế đứng đó, nhìn chằm chằm Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Trẫm hôm nay đi gặp tỷ tỷ người”

Sau đó thì sao? Hữu Hi đoán, chắc chắn liên quan đến địa đồ, nàng ngẩng đầu nhìn hoàng đế nhưng không nói gì.

“Trẫm biết, tỷ tỷ người nói cho trẫm nghe, địa đồ trên người người, người cũng biết địa đồ ở đâu, cho nên, không cần thử thách tính nhẫn nại của trẫm, giao ra địa đồ nếu không người chỉ có con đường chết.”

Ánh mắt Hữu Hi giật giật, đứng dậy, đi về phía trước vài bước: “Hoàng thượng, ta có thể nói địa đồ ở đâu, nhưng người phải đáp ứng ta một việc”

Hoàng đế cười lạnh: “Tỷ muội các người thật đúng là không để lỡ thời cơ đàm phán điều kiện”- Cùng hần đàm phán điều kiện chỉ có chết.

“Điều kiện này đối với hoàng thượng không có khó khăn, đối lấy hoàng thượng có được thứ tốt hơn không phải lợi sao?”

“Hảo, nói trẫm nghe”- Hoàng đế tò mò.

“Ta hy vọng hoàng thượng có thể trả lại sự trong sạch cho người nhà Hoàng Bắc Thiên, để cho bọn họ về gia hương, sống một cuộc sống tốt, yêu cầu này đối với hoàng thượng nhất định có thể làm, hơn nữa còn rất dễ dàng”

“Trẫm cũng muốn nói điều kiện”- Hoàng đế vẻ mặt âm hiểm: “Người nếu không giao địa đồ ra. Trẫm sẽ ban cho họ cái chết ngay lập tức”

Hữu Hi cười cười nói: “Tốt, hoàng đế không hổ là hoàng đế, luôn cao chiêu nhất. Nhưng nếu như thế, thứ hoàng thượng muốn sẽ vĩnh viễn không bao giờ có, ta sẽ đem theo bí mật này vào mộ”

Hoàng đế đánh giá một chút, điều kiện Hữu Hi trăm lợi không chút hại, đáp ứng cũng không sao.

“Được, trẫm đáp ứng người”

“Xin mời hoàng thượng viết chiếu thư bố cáo thiên hạ”

“”Người...”- Chưa từng có ai dám nhiều lời như vậy, bức hấn không có cách nào khác, hoàng đế bực mình nói: “Được, trẫm ngày mai sẽ viết chiếu thư ban ra”

“Nhìn thấy chiếu thư rồi, ta sẽ đem đồ giao ra”

Hoàng đế phát tay áo nói: “Một lời đã định”

“Hảo”- Hữu Hi mỉm cười.

Hoàng đế bỏ đi có chút tức giận.

Hữu Hi tĩnh lặng ngồi trên chiếc giường nhỏ đơn sơ, nghĩ lại vừa sợ vừa khó chịu. Trong lòng khắc ghi tên Hoàng Bắc Thiên, nàng sẽ chết, sẽ chết không còn có thể gặp hấn.

Hấn đi đâu rồi, tại sao, tại sao lại đối xử với nàng như thế, mấy tháng rồi không có tin tức. Hữu Hi nghĩ tới mà đau lòng, muốn gặp hấn, muốn nhìn thấy hấn, rồi sợ nhìn thấy hấn thì hấn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng bây giờ nhìn xung quanh mình là căn phòng giam nhỏ hẹp, nàng vừa cảm thấy tuyệt vọng vừa bất lực, cái chết đã tới gần, khi chết rồi thì không thể gặp lại hấn.

Bắc Thiên... Hữu Hi vui mặt vào lòng bàn tay, yên lặng rơi lệ. Trong lòng thương tâm, nàng bắt đầu sợ cái chết đến với mình.

Trời dần tối đen, nước mắt cũng đã khô, Hữu Hi cuộn mình trong góc, như con chó nhỏ mất đi sinh khí. Mọi thứ đều trở nên an tĩnh, an tĩnh khiến trái tim nàng run rẩy, đột nhiên tiếng hét của rất nhiều người vang lên, cắt ngang sự yên tĩnh, giống như là miếng lụa bị một vũ khí rất sắc bén cắt đứt.

Hữu Hi ngồi thẳng dậy, tiếng la bên ngoài như muốn vỡ cả trời đất, xảy ra chuyện gì vậy? Nàng giật mình từ khung cửa sổ trên cao nhìn ra ngoài, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Bên ngoài la hét càng lúc càng lớn, đình tai nhức óc, thanh thế to lớn, làm người ta kinh hãi.

Xảy ra chuyện gì thế, bạo động sao? Hữu Hi không kiềm được thâm nghĩ, trái tim đập loạn nhịp... sao chuyện gì cũng như muốn đổ hết lên người nàng thế này.

Ngoài cửa truyền đến tiếng hét thảm, thu hút sự chú ý của Hữu Hi, cửa ngục đột nhiên mở ra.

Trái tim Hữu Hi đông cứng lại, nhìn về phía cửa, chỉ thấy một thân ảnh cao dài rất gầy. Nàng kinh hoàng khẽ rên thoảng cái đã trở nên yên lặng, là Lăng Khiếu Dương. Hấn tới đây làm gì, Hữu Hi ngơ ngác nhìn Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy kiếm hấn bay loạn trong không trung, chặt đứt khóa cửa làm bằng thiết rồi đi đến, bắt lấy một tay nàng, trầm giọng nói: “Theo ta đi”

“Người ... Ta...!” Hữu Hi trong nhất thời không biết làm gì cho tốt, nàng tưởng rằng nàng đã chết, nàng cùng làm hoàng đế trao đổi, đổi lấy cuộc sống tự do của người nhà Hoàng Bắc Thiên, hơn nữa nàng cũng không nghĩ Lăng Khiếu Dương sẽ xuất hiện.

“Mau đi”- Lăng Khiếu Dương không kịp chân chờ ôm lấy nàng, giống như ngày xưa vẫn bá đạo, cùng với thân thể hấn bay ra ngoài.

Lúc Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương đem ra ngoài, mới phát hiện, bên ngoài toàn cảnh chém giết. Thị vệ trong cung tay cầm cung, tay cầm kiếm chém giết, mùi máu tanh tàn nhẫn khiến Hữu Hi không dám mở mắt ra nhìn.

Khắp nơi đều là người, đều là hỗn loạn chém giết, Lăng Khiếu Dương mang theo Hữu Hi nên cũng không thể tránh né. Chỉ lao vào trực diện hỗn loạn, Lăng Khiếu Dương che chở cho Hữu Hi, đao kiếm trong tay không ngừng công kích.

Đao kiếm không có mắt, có chịu sự tập kích của cung tên, Hữu Hi bị hoàn cảnh lúc này làm cho sợ đến ngất người, không biết nên làm gì.

Đám người kia là ai, sao lại xông vào cung, xem trang phục thì hình như là dân chúng. Lúc Lăng Khiếu Dương che chở Hữu Hi tránh né, bọn họ cũng chạy ra xa.

Lúc này một nhóm thị vệ mặc trang phục đỏ, chém giết loạn dân, lại chạy về phía Lăng Khiếu Dương nói.

“Vương gia ngài không thể mang nàng đi”- Thủ lĩnh thị vệ ngăn cản đường Lăng Khiếu Dương

“Cản ta thì chết”- Lăng Khiếu Dương hai mắt đỏ ngầu, lạnh lùng rống lên.

“Hoàng thượng có lệnh, thuộc hạ đành phải mạo phạm”- Thị vệ nói xong hướng về phía Lăng Khiếu Dương tấn công.

Lăng Khiếu Dương một bên chống địch, một bên phòng ngừa loạn dân, lại dây dưa với thị vệ, cố gắng hết sức mình.

Vẫn như cũ đem Hữu Hi bảo hộ vào lòng, trên mặt hấn đầu máu người, trông thật dữ tợn đáng sợ. Trên lưng hấn, cánh tay hấn bị thị vệ cùng loạn dân đâm đến thương tích, nhưng chỉ cau mày, cố gắng bảo vệ Hữu Hi hoàn hảo.

Ngay lúc Lăng Khiếu Dương tránh đi kiếm thị vệ, một mũi tên của loạn dân bay về phía Lăng Khiếu Dương.

“Phốc” một tiếng, mũi tên đâm vào người Lăng Khiếu Dương, hấn đau thấm thía, miệng phun máu, thị vệ giờ chân đã ngã Lăng Khiếu Dương xuống đất.

Nhìn Lăng Khiếu Dương bị thương, trái tim Hữu Hi thất lại, quên cả thở, kinh hãi chạy đến bên cạnh hấn. Nhưng thị vệ tiến lên bắt lấy Hữu Hi, kiếm trong tay Lăng Khiếu Dương chỉ về phái thị vệ, xuyên qua tim hấn, thị vệ ngã xuống đất.

“Mau đi...”- : Lăng Khiếu Dương khó khăn gào nhẹ, đứng dậy.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, trong lúc nhất thời không biết chạy đâu, cục diện hỗn loạn, đánh giết, người chết vô số. Còn lại thị vệ cùng loạn dân chém giết, cùng Hữu Hi chạy đi.

Lúc này giữa không trung một thân ảnh màu trắng bay tới, cả thân bạch y trong đêm tối lửa bập bùng khiến người khác chú ý, thân ảnh phiêu dật xuất trần, tựa như tiên nhân, khăn trắng che mặt, từ trên trời hạ xuống, đáp bằng hai chân, sau đó đá nhẹ khiến thị vệ văng ra, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Hữu Hi.

Hấn cúi đầu nhìn Hữu Hi, cũng xuất hiện trong tầm mắt nàng, trái tim Hữu Hi điên cuồng nhảy dựng lên, thân ảnh màu trắng vương cánh tay dài ôm lấy thất lưng Hữu Hi, phi thân bỏ đi...

5. Chương 05

Chap 5

Thân thể của Hữu Hi được bạch y nam nhân nâng lên chậm rãi cách xa mặt đất, nàng cúi đầu nhìn khung cảnh, chỉ thấy Lăng Khiếu Dương ngẩng đầu nhìn nàng.

Trong mắt hắn có sự đau khổ, không nở, còn có chút cảm giác an ủi, trên mặt đầy máu tươi, bên môi cũng ứa máu.

Nhìn nàng rời đi, cuối cùng chút động lực chống đỡ thân thể dậy cũng mất đi, té xuống đất, không còn cảm giác gì nữa.

Hữu Hi nhìn thấy mũi tên cắm trên lưng hắn, trái tim thất lại đau đớn, hắn đã chết rồi sao? Hữu Hi lại nghĩ tới bản thân được bạch y nam tử mang đi rồi xa khỏi cảnh chém giết, thoát khỏi loạn dân che chở nàng rời đi.

Lăng Khiếu Dương cũng dần mất hút trong tầm mắt, cảm giác trong lòng nàng lúc này nói không nên lời.

Cánh tay ôm ngay hông càng siết chặt, thoát khỏi trọng lực kéo xuống, sau khi rời khỏi hoàng cung đến chỗ bí mật mới dừng lại.

Hữu Hi nhìn chằm chằm bạch y nam nhân đang ôm mình, cảm giác quen thuộc này khiến nàng muốn tự tay tháo khăn che mặt của hắn ra. Hắn bắt lấy tay nàng, giữ lại trong lòng bàn tay hắn, ngăn cản nàng.

Lòng ngực của hắn, khí tức của hắn, ngay cả cảm giác trong lòng bàn tay hắn đều quen thuộc. Trong lòng Hữu Hi chầm mỗi ngón ngang, chua xót đau đớn thì nhau xuất hiện, trong mắt ngấn lệ, muốn gọi cái tên mà trong lòng đã vang lên ngàn vạn lần thì bên tay lại truyền đến tiếng gọi cung kính âm ỉ: “Môn chủ”

Hữu Hi quay đầu nhìn lại, đã thấy từ trong bóng tối có hai bóng người đi tới, là hai nữ tử mặc y phục đen.

Cái gì? Môn chủ?

Bạch y nam nhân ôm lấy nàng đi về phía hai nữ tử, chỉ gật đầu nhưng không nói gì hết, cuối cùng nhìn thật sâu vào mắt Hữu Hi, buông lỏng nàng ra, rồi phi thân rời đi.

Không!! Hữu Hi muốn dùng tay giữ hắn lại, nhưng ngay cả vạt áo cũng không nắm được, hắn cứ như vậy mà đi, ngay cả một câu nói với nàng cũng chẳng có.

Hắn là Bắc Thiên mà nàng yêu sao? Đúng không? Hữu Hi nhìn xung quanh trong lòng tự hỏi.

“Theo chúng ta đi”- Một nữ tử khá cao so với người còn lại mở miệng hỏi.

Hữu Hi trong lòng khí chịu, nhìn hai nữ tử hoàn toàn xa lạ, nàng cương ngạnh hỏi: “Các người là ai?”

Nữ tử khác lo lắng nói: “Nơi này không nên nói nhiều, trước tiên rời đi đã?”

“Lên xe đi”- Nữ tử có vóc người khá cao đã hành động ngay, ôm lấy Hữu Hi kéo tay nàng dừng lại bên trước xe ngựa.

Ba người lên xe, ngồi ở trước xe là một nam nhân có hàng râu mép rất dài, vôi vàng quắt roi dục ngựa rồi đi kéo xe chạy mau, trong lúc đó Hữu Hi vẫn còn mê man.

Nhìn bên trong xe là hai nữ tử xa lạ, nàng nhận được hỏi: “Người vừa rồi cứu ta là ai, sao hai người lại gọi hắn là môn chủ, các người là ai?”

Nữ tử vóc dáng cao ôm quyền nói: “Ta gọi là Miêu Hồng, nàng là muội muội của ta, Miêu Thanh, người vừa rồi cứu người là môn chủ của bọn ta”

“Môn chủ?”- Vậy không phải là Hoàng Bắc Thiên sao, tại sao lại trở thành môn chủ, chỉ ba tháng không gặp, nàng không còn biết gì hết hắn, cảm giác này thật đáng. Hai người yêu nhau thân mật gần gũi biết bao chỉ qua một thời gian liền trở nên xa lạ, Hữu Hi lại cảm thấy nghi ngờ, nàng yêu Hoàng Bắc Thiên sao?

Chân hắn khỏe lại rồi sao? Các đại phu đều nói hắn không thể đi được, vậy mà lúc ở trước mặt nàng, lại là một người võ công cao cường, thân thủ rất cao, là một nam nhân khỏe mạnh hoàn hảo.

Thật là Bắc Thiên sao? Lòng nàng loạn cả lên, do dự muốn hỏi tên của môn chủ, nhưng lại nghĩ, nếu thật là Bắc Thiên, hắn phải giả chết mà trốn đi, nay xuất hiện nhất định không dùng tên trước kia.

“Đa tạ các người cứu ta, chúng ta đi đâu đây”- Hữu Hi không thích loại cảm giác này, hoàn toàn không biết gì cả, không nắm được mọi thứ trong tay.

Đối với Hữu Hi, muội muội Miêu Thanh tựa hồ không kiên nhẫn, tức giận trả lời: “Chúng ta tìm nơi an toàn để ở, người yên tâm đi không có chuyện gì đâu!”

Hữu Hi cảm nhận được Miêu Thanh hơi bức mình, lập tức cũng không hỏi nữa, mọi thứ tất cả mọi thứ đều chờ cho đến khi gặp được bạch y nam nhân thì hơn.

Xe ngựa chạy đi rất lâu, đến khi hừng đông mới dừng lại, Hữu Hi biết, nơi mà các nàng muốn tới rồi. Miêu gia tử muội xuống xe trước, Hữu Hi theo sau, lúc này mới chú tâm là mình đang đứng trong một viện nhỏ trang trí rất đơn giản. Ở phía bên ngoài vách tường cửa có treo cung tên, đao săn thú, cả tấm da thú, Hữu Hi cảm giác như mình đang đứng nơi thợ săn ở.

“Vào đi”- Miêu Hồng đối với Hữu Hi hòa thuận, lộ ra nụ cười tươi sáng, còn có thể nhìn thấy hai lúm đồng tiền nhọt nhọt bên má.

Hữu Hi cười lấy lệ, đi về phòng, nhưng cảm giác say sẩm kéo đến.

“Ah, người làm sao vậy?”- Miêu Hồng kịp thời đỡ lấy thân thể Hữu Hi, vội vàng dìu nàng vào trong phòng, đặt Hữu Hi lên giường, rồi giữ lấy cổ tay Hữu Hi xem mạch. “Chắc người đói bụng rồi, nghỉ ngơi đi, ta kêu Miêu Thanh làm đồ ăn cho người”

“Cám ơn”

“Nằm xuống nghỉ ngơi đi, lát ta sẽ kêu”- Miêu Hồng nói xong, xoay người rời đi.

Hữu Hi nằm trên giường nhưng đầu lại quay cuồng hình ảnh Lăng Khiếu Dương bị thương, đôi mắt đen của hắn, cả bạch y nam nhân mà nàng cho rằng là Hoàng Bắc Thiên. Nhưng cảm giác quen thuộc đó lại nói đó chính là Hoàng Bắc Thiên, nhưng hắn không nói với nàng câu nào, chỉ dùng hai mắt nhìn nàng, ẩn chứa trong đó rất nhiều lời muốn nói. Có lẽ, hắn vội vàng đi làm việc, nhiều người đang chém giết như vậy, hắn lại ở chỗ này nói chuyện nữ nhi tình trường quả thật không phải.

Nghĩ tới lại lo lắng đến sự an toàn của hắn, Hữu Hi hoàn toàn ngủ không được, đầu óc trống rỗng. Không biết bao lâu, Miêu Hồng bưng thức ăn tới, vẻ mặt thiện lương, mang theo chút nghĩa khí của nữ tử giang hồ, nhưng lại luôn vui vẻ động lòng người, khi cười để lộ má lúm đồng tiền.

Hữu Hi ăn cơm, bụng cũng không khó chịu nữa, liền hỏi Miêu Hồng khi nào bạch y nam nhân tới.

Miêu Hồng nói với nàng, môn chủ còn nhiều chuyện chưa giải quyết, không thể gặp ngay được.

Hữu Hi lại không kiềm được thất vọng, đau lòng, chờ đợi, chờ bóng dáng quen thuộc ấy lại xuất hiện trước mắt nàng, nàng phải chờ. Căn phòng ở nơi hẻo lánh, phía sau là ngọn núi cao, chung quanh cũng chẳng có nhà nào.

Hữu Hi ở đây chờ, chờ người mình yêu xuất hiện, nhưng đã hơn mười ngày cũng không gặp được người đó. Trừ Miêu Thanh và Miêu Hồng, còn có nam nhân đánh xe, chắc cũng gần bốn mươi tuổi, cao lớn phóng khoáng, mỗi ngày đi săn bắt thú cải thiện cuộc sống, tên của hắn rất đặc biệt, Khiêu Sơn Báo.

Hữu Hi lo lắng đợi Hoàng Bắc Thiên xuất hiện, nhưng vẫn không thể đợi được, đôi lúc nàng suy nghĩ, có phải Hoàng Bắc Thiên đã ghét nàng, không muốn gặp nàng. Tại sao, tại sao, hắn không đến gặp nàng, sinh tử tương phùng, gặp lại, vội vã biệt ly, đổi lấy một trái tim chờ đợi mòn mỏi.

Nhiều lần hỏi Miêu Hồng chừng nào môn chủ tới, bọn họ chỉ nói, môn chủ đang giải quyết chuyện bên ngoài. Hắn ngay cả một chút cũng không quan tâm đến tâm trạng nàng sao? Hữu Hi không nhịn được nữa, trái tim kịch liệt nổi dậy, nàng đi ra sân chính đứng trước mặt sơn báo đang luyện công hỉ, lạnh lùng nói: “Báo tử, ta muốn phiên người một việc”

Sơn Báo ngừng luyện công, nhìn Hữu Hi, tay lại mồ hôi, cười hỏi: “Chuyện gì?”

Hữu Hi nhìn thẳng hai mắt Sơn Báo, giọng nói bình thản: “Vậy người nói ta biết, môn chủ của người bạn chuyện gì?”

Sơn Báo cười thô kệch, uyển chuyển nói: “Môn chủ công việc bận rộn, cái này rất khó nói”

“Được”- Trái tim Hữu Hi cảm thấy khó chịu. “Nếu như hắn bận không thể tới gặp ta, vậy dẫn ta đi gặp hắn”

Sơn Báo làm khó nói: “Xin lỗi, ta không thể mang người đi”

“Không thể”- Hữu Hi cười khổ. “Vậy người chuyển lời với môn chủ, ta chỉ cho hắn thời gian tới ngày mai, nếu như hắn không tới, ta sẽ bỏ đi, không cần thương lượng”

Hữu Hi nói xong quay về phòng, trái tim buồn bã tự hỏi mọi chuyện thế này là vì sao, sao lại thế!

Sơn Báo đứng trong sân, cau mày nghĩ ngợi, cuối cùng rút đao lại hướng về phía phòng tỷ muội Miêu Hồng gọi: “Ta đi đây một chuyến, nơi này các người quản giáo cho kĩ”

“Muội biết rồi Báo tử ca!”- Miêu Thanh từ trong phòng đi ra, giọng nói giòn giã đáp, sau đó quay vào phòng.

Sơn Báo rời đi.

Trong viện trở nên yên tĩnh, chỉ có gió núi thổi qua, thổi đến mức lạnh run. Đêm lặng lẽ kéo tới, Hữu Hi trong bụng đầy tâm sự ngổn ngang không ngủ được, trong đầu là hình ảnh bạch y nam nhân chính là Hoàng Bắc Thiên.

Môn chủ chính là Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên chính là môn chủ, nhưng hắn không gặp nàng, Hữu Hi trong lòng thầm ai oán, đau đớn nhiều hơn.

Đang tự dày vò bản thân thì bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, lòng nàng liền trở nên căng thẳng ngồi bật dậy nhìn về phía cửa.

Trong lòng cảm giác được điều gì đó, có lẽ là cảm giác chờ mong làm nàng điên, ngay cả mang giày cũng bỏ qua vội vàng chạy tới cửa, tay lực đục mở chốt.

Ngoài cửa là bóng nam nhân đứng lặng yên, ánh trăng chiếu xiên vào người hắn, vừa mờ lung lại vừa chói mắt.

Đúng rất chói mắt, sự xuất hiện của hắn vô cùng chói mắt, nỗi đau trong ngực nàng ngày càng bành trướng, lòng chua xót, hai mắt đầu tận lực kiềm chế không rơi lệ.

Là hắn, là hắn, là Hoàng Bắc Thiên, dù hình ảnh mờ lung, nhưng nàng cảm thấy rất rõ. Tay nàng xoa nhẹ mặt hắn, động tác cẩn thận, sợ tất cả chỉ là ảo giác.

Nhưng là thật, cảm giác ấm áp, còn có vết sẹo mờ trên mặt, cũng nói cho nàng biết nam nhân trước mắt chính là Hoàng Bắc Thiên.

Nhưng tại sao không chịu gặp nàng, tại sao hắn ngay cả một chút cũng không khát khao muốn gặp nàng.

Đau lòng muốn vỡ ra, nhưng hắn còn sống, niềm vui lại phủ lên nàng. Nghĩ tới nỗi đau phải chịu vì tưởng hắn đã chết, nghĩ tới hắn trốn tránh nàng hơn mười ngày không gặp, nghĩ đến hắn che dấu mọi thứ, tất cả oán hận, nhớ nhung, đau khổ đều bộ phát. Tay Hữu Hi đánh vào mặt Hoàng Bắc Thiên, phát ra tiếng giòn vang, vừa khóc vừa la:

“Tại sao, tại sao không chịu gặp ta, tại sao!”

Hai tay Hoàng Bắc Thiên dùng sức đem nàng ôm chặt vào ngực, mang theo cảm giác xin lỗi, đau lòng, lòng ngực của hắn cũng nhớ nhung cảm giác được ôm nàng, ôm người con gái mà hắn yêu.

Hữu Hi khóc nức nở, tay ôm lấy Hoàng Bắc Thiên, ôm lấy nam nhân nàng yêu, nước mắt từng giọt rơi xuống tựa như rơi vào lòng hắn thiêu đốt trái tim hắn.

Tay Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi siết chặt, như muốn đem thân thể nàng nhập sát vào người hắn, trở thành máu xương của hắn.

6. Chương 06

Chap 6.1

Trong lòng Hữu Hi yêu hận trộn lẫn vào nhau, nàng ôm chặt Hoàng Bắc Thiên, nỗi nhớ nhung cùng những tủi nhục phải chịu khiến nàng không kiềm được khóc nức nở.

Nàng cố chấp chờ đợi giây phút này, chờ đợi thời khắc này đã suốt 3 tháng 10 ngày.

Hắn còn sống, còn sống, quả là điều tốt, nhưng tại sao lại phải chia xa lâu như thế, khiến cho nàng nghĩ lại vẫn đau lòng.

Tiếng Hữu Hi khóc rống lên khiến trái tim Hoàng Bắc Thiên đau đớn, hắn ôm chặt nàng vào phòng, dùng chân đá cánh cửa, đi tới bên giường ngồi xuống, chuyển động liên tục nhưng cơ thể hai người một khắc cũng không rời.

Hai người nhớ nhau, muốn dùng giây phút này, xóa đi nỗi nhớ suốt ba tháng qua.

“Hoàng Bắc Thiên, ta hận chàng, ta hận chàng. Tại sao lại biến mất lâu như thế, tại sao?”- Hữu Hi khóc, bàn tay nhỏ bé đâm vào lòng ngực kiên cố của hắn, nói hận nhưng lại yêu hắn vô cùng.

Hoàng Bắc Thiên tùy ý để Hữu Hi phát tiết, trong lòng đau đớn chua xót, giọng nói nghèn nghẹn, gằn nhẹ nói: “Ta nhớ nàng, Hữu Hi, rất nhớ nàng”

Hữu Hi đẩy nhẹ mình ra, tạo ra khoảng cách giữa hai người, đôi mắt đen trong bóng tối nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, thương tâm nói: “Nhớ tới ta, suốt ba tháng qua chẳng có tin tức, rồi lại đột nhiên xuất hiện cứu ta, sao đó quãng ta ở đây không nhìn không hỏi, chàng thật sự có nghĩ tới ta sao? Có sao? Hoàng Bắc Thiên, chàng quá đáng, thật quá đáng!”

Hoàng Bắc Thiên bối rối, cúi đầu tìm môi Hữu Hi, bắt an nhỏ giọng: “Đừng hận ta Hữu Hi, đừng!”

Hữu Hi muốn hôn hắn, nhưng rồi ví tức giận mà tránh né, nhớ lại mấy ngày lo lắng vừa qua, bị nỗi nhớ hành hạ, nàng làm sao không hận được; hung hăng đẩy mạnh Hoàng Bắc Thiên, đứng lên cách hắn vài bước, trong mắt vẫn ngấn lệ, khổ sở nói: “Chàng có biết mấy ngày qua ta ra sao không? Sau khi nghe tin chàng chết, ta thiếu chút nữa cũng muốn đi theo chàng, chàng có biết hay không?”

“Khi ta nhìn thấy đóa hồng, trong lòng dâng lên hy vọng, vẫn mong mỗi chàng tới đưa ta bỏ đi, mang ta về bên chàng, nhưng chàng biết không, loại nhớ nhung ăn sâu vào xương cốt này, hành hạ trái tim ta, làm cho ta mỗi lần nhớ tới chàng đều đau lòng, nhưng ta vẫn chờ, tại sao chàng mãi không tới chứ”

“Mấy ngày qua, chàng đã làm gì ở đâu?? Chuyện gì đã xảy ra, suốt ba tháng qua ta không nghe tin gì cả, dù chàng muốn giấu giếm thân phận cũng không cần lâu như thế”

“Còn nữa, chàng đang che giấu ta chuyện gì, tất cả mọi chuyện xảy ra là vì sao? Chàng tại sao lại biến thành môn chủ, thậm chí... ta có cảm giác chúng ta như hai kẻ xa lạ. Ta rất sợ cảm giác này, sợ cảm giác bị chàng bỏ rơi, không thể cảm nhận được tình yêu của chàng vẫn còn đó, chàng không cần ta, còn ta cũng không nhận ra chàng nữa, loại cảm giác này, chàng có hiểu được không, hiểu được không”

“Không!”- Hoàng Bắc Thiên hét lớn, trái tim gắt gao thất lại, tiến lên từng bước, đem Hữu Hi ôm vào lòng. “Không, Hữu Hi, là ta không tốt, ta không nên nói với nàng như vậy, hai ta không phải người xa lạ, ta vẫn là ta, ta là Hoàng Bắc Thiên, ta là người mà nàng yêu, đừng rời bỏ ta, trái tim ta chưa từng một lần đổi thay”

Tất cả oán hận cùng uất ức trong lòng trao ra, Hữu Hi nói tất cả, mặt dán vào ngực Hoàng Bắc Thiên, nàng khiến tâm tình đang kích động bình tĩnh lại, cúi đầu nói: “Được, ta không nói nữa, vậy chàng nói đi, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra”

Nàng chỉ cần một lời giải thích.

“Được, ta sẽ kể cho nàng, sẽ nói cho nàng nghe”

Nỗi thương cảm vui sướng tràn ngập trong đêm, Hoàng Bắc Thiên thì thầm nói ra tất cả những chuyện đã phát sinh. Hữu Hi lắng lắng nghe, suy nghĩ, trái tim mất mát cũng không bởi vì những lời giải thích của Hoàng Bắc Thiên mà niềm vui mất đi.

Ra là Hoàng Bắc Thiên gia nhập Vô Âu Môn. Vô Âu Môn thay trời hành đạo, cứu trợ tế bần, lấy việc chăm lo dân chúng làm mục tiêu.

Vô Âu Môn do người nhà họ Triệu sáng lập, cũng giống như Hoàng Bắc Thiên, cả nhà lão Triệu bị gian thương hãm hại vu khống tội danh, cả nhà bị trảm, chỉ còn lại hắc chạy thoát, như cá lọt lưới

Vì báo thù, hắc khổ tâm đến việc nổi loạn, không lo sẽ chết khi nào, chỉ chú tâm cùng triều đình đối nghịch. Phát triển nhiều năm qua, truyền tới tai môn chủ Miêu Phách Thiên. Miêu Phách Thiên cũng như thế, cả nhà bị giết, mình hắc sống cô độc, hắc cùng Triệu Nguyên giống nhau, đều có kẻ thù không đội trời chung là hoàng đế.

Vô Âu Môn có nhiều loại người khác nhau, không thiếu anh hùng hảo hán, giang hồ hào kiệt, cũng có rất nhiều người chịu án oán bị buộc đến nước đường cùng.

Vô Âu Môn phát triển cho tới hôm nay, nhân số đã đạt tới gần mười vạn người, trải rộng năm sông tứ hải. Mà Hoàng Bắc Thiên chính là môn chủ đời thứ ba được chọn họ, tất cả đều có chung kẻ thù là hoàng đế.

Sau khi bị giam vào Minh Viên không lâu, biết được tin tức Hoàng Bắc Thiên, Miêu Phách Thiên đột nhập Minh Viên, thuyết phục hắc gia nhập Vô Âu môn, cùng hắc chống lại triều đình, cứu dân khỏi bọn áp bức, những người vô tội bị chèn ép, tạo cho dân chúng một cuộc sống không lo lắng.

Ngay từ đầu Hoàng Bắc Thiên quả quyết cự tuyệt yêu cầu, vì hắc không muốn làm kẻ đại nghịch.

Cho đến ngày hôm đó, Lăng Khiếu Dương xông vào Minh Viên, mang Hữu Hi đi, hắc không thể tiếp tục cuộc sống vô vị như vậy, trở mắt nhìn người mình yêu bị người khác khi dễ trong khi đó hắc chỉ có thể thúc thủ vô sách.

Từ từ suy nghĩ, mối lo trong lòng được tháo trừ, từ nay về sau hắc lựa chọn con đường không lối về, có thể thành vua, cũng có thể thành giặc.

Vô Âu Môn phát động cuộc bạo loạn hôm đó là một là vì cứu Hoàng Bắc Thiên, hai là nhiễu loạn triều đình.

Thừa lúc rối loạn, bọn họ trộm long tráo phụng, tìm người giống Hoàng Bắc Thiên đem đốt, sau đó đưa Hoàng Bắc Thiên ra khỏi thành. Cứ như vậy mà bỏ trốn, sẽ không liên lụy đến người nhà và bằng hữu, cực kì hoàn mỹ, từ nay về sau không còn Hoàng Bắc Thiên, chỉ còn môn chủ của Vô Âu, Bắc Vô Âu.

Lúc hắc tỉnh lại, môn chủ Miêu Phách Thiên đã như ngọn đèn dầu trước gió, trước khi chết đem chức vị môn chủ truyền lại cho hắc, vài ngày sau Miêu Phách Thiên cũng không chết.

Lúc này Hoàng Bắc Thiên có thể ra lệnh hàng trăm người, còn có võ nghệ cao siêu, đủ lực lượng bảo vệ người phụ nữ của mình.

Nhưng khi hắc vội vàng muốn vào Vương phủ mang Hữu Hi đi thì mới biết, Hữu Hi đã rời khỏi Lăng Khiếu Dương, nàng có thể sống cuộc sống của chính mình, không bị Lăng Khiếu Dương hành hạ.

Vì thế, hắc nhất thời lùi bước, hắc muốn Hữu Hi cùng hắc sống như ngày không có thiên lí, những ngày chỉ có chém giết sao?

Không! Hắc gào thét.

Lúc gia nhập Vô Âu Môn, hắc liền biết không còn đường lui, hắc không biết kết quả tương lai ra sao, nếu như ám sát hoàng đế thành công, lật đổ triều đình như vậy hắc sẽ mang lại hạnh phúc cho Hữu Hi.

Nhưng đoạn đường này đầy máu tanh, đầy những mưu mô chém giết, hắc không nhẫn tâm đem Hữu Hi đẩy vào con đường không lối thoát này, cuốn vào gió tanh mưa máu.

Cho nên dự định đưa Hữu Hi đi luôn canh cánh trong lòng hắc, làm cho bản thân đau đớn máu tươi đầm đìa, nhưng vẫn như cũ cắn răng kiên trì.

Đó là tất cả những gì đã xảy ra suốt ba tháng, Hoàng Bắc Thiên nói xong rồi, phòng cũng trở nên tĩnh lặng. Hữu Hi nghe Hoàng Bắc Thiên kể xong, lòng lại quay cuồng, ra là Hoàng Bắc Thiên vẫn gặt hái một việc.

Mỗi lần nàng đến thăm hắc, nàng không biết từng có một Môn chủ lên vào Minh viên cùng Hoàng Bắc Thiên mật mưu chuyện lớn như thế. Hoàng Bắc Thiên lại xem như không có gì, không đề cập tới.

Nàng biết Hoàng Bắc Thiên bảo vệ nàng, không muốn nàng biết quá nhiều bí mật, biết càng nhiều thì họa càng nhiều. Hoàng Bắc Thiên không nói gì khiến nàng đứt từng khúc ruột khúc gan, nàng cũng hiểu, kế hoạch muốn thành, phải tuyệt đối bí mật.

Nàng cũng có thể hiểu tại sao hấn không mang nàng cùng đi, bởi vì Lăng Khiếu Dương ở bên cạnh nàng. Nếu như nàng và Hoàng Bắc Thiên đều biến mất, như vậy việc giả chết sẽ không có sức thuyết phục, nếu sự tình bị bại lộ, hoàng đế sẽ hạ chỉ đem nàng và người nhà Hoàng Bắc Thiên chôn cùng.

Tất cả đều có thể lí giải, chỉ là không thể tha thứ hấn, hấn lại tự động buông tay nàng. Nhưng hai người là phu thê, thì phải tin tưởng nhau, thẳng thắn thành khẩn, đồng cam cộng khổ

Hấn giấu diếm nàng nhiều như thế, nàng tuy đau khổ nhưng vẫn yêu hấn. Chỉ là giận hấn, tại sao lúc khó khăn nhất, hấn đem nàng đẩy thật xa, hấn tưởng rằng đối với nàng như vậy là hạnh phúc sao?

Không, nàng không muốn thế không!

Chap 6.2

Hữu Hi đau lòng tê tái, trong bóng đêm mờ lung nhìn Hoàng Bắc Thiên, hỏi: “Chàng đã xuất hiện rồi, vậy còn mẫu thân và người thân khác của chàng có biết không? Chàng dự tính làm sao bây giờ?”

Hoàng Bắc Thiên nhíu mày, do dự hồi lâu nói: “Ta đã chết, không hề có người thân, đường ta đi không có lối về, để họ tưởng ta chết rồi, cũng tốt”

Làm như vậy là đúng, hấn đã lựa chọn sống lại, như vậy nếu cùng người nhà tái hợp, chắc chắn hại chết họ, hấn chỉ có thể yên lặng quan tâm, cầu mong họ khỏe mạnh hạnh phúc, điểm này Hữu Hi hiểu rõ ràng, nhưng trái tim nhói đau.

Lòng của nàng, nghẹn lại một chút, nói: “Nếu như ta không bị bắt, chàng có phải cũng định sẽ bao không gặp ta, đem ta vứt đó, sau đó chấm dứt mối quan hệ giữa chúng ta, chàng đi đường đầy gió tanh mưa máu, còn ta đi con đường không có chàng, chỉ biết nhớ nhung lo lắng, tìm kiếm chàng”

“Chàng dù đã tỉnh, thân thể đã khôi phục, có được võ công cao cường, cũng không tới gặp ta. Vạn bất đắc dĩ mới vì cứu ta mà ra mặt, rồi vội vã bỏ đi, chàng thậm chí còn không cùng ta tỏ ra quen biết, chỉ thông dong rồi đi, để mặc ta ở nơi này hơn mười ngày không hề thăm hỏi”

Hữu Hi đau lòng mâu thuẫn, nàng có thể giải thích chuyện Hoàng Bắc Thiên không cùng người nhà gặp nhau, nhưng tại sao không thể hiểu được lí do hấn không chịu gặp nàng? Lí do là giống nhau, mục đích giống nhau, nhưng tại sao tim đau như thế.

“Đây là nguyên nhân chàng không gặp ta sao? Có phải hay không?”- Hữu Hi trong lòng bị loại cảm giác vứt bỏ này dày vò rất khó chịu.

Hoàng Bắc Thiên đau khổ ôm chặt Hữu Hi: “Tha thứ cho ta Hữu Hi, ta nghĩ rằng đối với nàng như thế là tốt, cũng không nghĩ lại đã thương nàng nặng như thế”

Hữu Hi biết, Hoàng Bắc Thiên cũng chẳng phải vô tình, nếu như là nàng, nàng cũng làm như vậy. Nhưng mà, nghĩ tới lúc hấn bỏ rơi nàng, lòng nàng lại bị xé nát.

“Nàng hận ta sao? Thật sự hận sao?”- Hoàng Bắc Thiên đau đớn thì thầm.

Thật sự hận sao.

“Không phải”- Hữu Hi lắc đầu. “Ta biết tất cả, tất cả chỉ là bất đắc dĩ, nhưng ta không thể tự lí giải được. Mỗi lần nghĩ tới chàng tính buông tay ta, trái tim ta lại rất đau và khó chịu, tình yêu chúng ta chỉ có vậy hay sao? Sống trong đau khổ, áy náy, sống trong miễn cưỡng, rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể rũ bỏ mọi thứ”

Hoàng Bắc Thiên vội vàng nói: “Không, ta chưa từng nghĩ tới việc buông tay nàng, chỉ là ta đang chờ ngày thành công, đem thứ tốt nhất cho nàng, nhưng ta sai rồi, ta quên mất, người nàng muốn chỉ có ta”

Đúng vậy nàng chỉ có hấn, là hấn, ngoài hấn nàng không cần gì cả

Hữu Hi hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại: “Nhưng, chúng ta là phu thê thì phải giúp đỡ nhau, tín nhiệm nhau, thẳng thắn, nhưng mọi thứ đều ngược lại, ta như kẻ ngốc, sống trong lo lắng đau khổ, không biết gì cả”

Là do yêu càng nhiều thì càng muốn bảo vệ, hay hai người không đủ tin tưởng nhau?

“Xin lỗi nàng Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên đau lòng. “Ta đã khiến nàng đau lòng”

“Cho nên, chàng đi đi, nếu muốn buông tay, ta cũng buông tay, sau này chúng ta không có bất cứ quan hệ gì cả”- Hữu Hi giận dữ nói xong quay đầu đi chỗ khác.

“Làm sao nàng mới tha thứ cho ta?”- Hoàng Bắc Thiên bất an hỏi, đây là lần đầu tiên Hữu Hi tức giận lại còn tàn nhẫn nói như thế.

Hữu Hi trầm mặc không nói, những điều phải hỏi, nên hỏi, nên nói cũng đã nói xong, trong lòng chỉ còn lại vết thương đang đau.

Không thấy Hữu Hi trả lời, Hoàng Bắc Thiên bất an bối rối, giọng nói lạnh lùng mang theo sự đau khổ tuyệt vọng, cúi đầu nói: “Nàng thật sự để ta đi sao?”

Hữu Hi vẫn như cũ không thèm quan tâm hấn.

Hoàng Bắc Thiên thả hữu Hi ra, đứng dậy: “Nàng thật sự không quan tâm ta? Để ta đi sao?”

Đi đâu? Hữu Hi cắn môi không nói lời nào, lúc này, hấn hơi quá đáng.

Mặc dù hấn hôn mê lâu như thế, trong lòng chịu rất nhiều áp lực, nàng đau lòng khi thấy hấn chịu khổ nhưng lòng nàng cũng đau cũng giận, phụ nữ thì ích kỷ, lúc này Hữu Hi đã bị đả thương, rất tức giận, nhất là khi nghĩ tới hấn buông tay nàng, trong lòng giận đến mức không bình tĩnh nổi.

Hoàng Bắc Thiên đơn độc xoay người sang nơi khác, bị thương vô hạn nói: “Ta biết ta có lỗi, nàng không thể tha thứ ta, ta đi, nàng bảo trọng”

Nói xong Hoàng Bắc Thiên không chút do dự đi ra ngoài, thuận tay khép cửa lại, Hữu Hi nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên bỏ đi, nàng lại càng giận cùng bất an, hấn thật sự đi sao?

Trong lòng khẩn trương, âm thầm mắng tên nam nhân đầu gối, thật sự cứ đi như vậy sao. Trông sao trông trắng mới gặp lại, hấn như thế đi sao, nàng nhất định sẽ bóp chết hấn.

Hữu Hi vội vàng nhảy xuống đất, chạy về phía cửa, vội vàng mở ra, còn chưa kịp nhìn rõ mọi thứ bên ngoài, thứ một lòng ngực ấm áp bá đạo đã đem nàng giữ chặt lấy.

Ngay sau đó đâm đầu hôn kịch liệt cháy bỏng, chiếm lấy môi nàng, cướp đi hơi thở của nàng.

Bờ môi hấn cùng đôi môi đỏ mọng của nàng hấp, quện vào nhau, khẽ cắn lên môi nàng, đưa đầu lưỡi nóng hổi của hấn vào trong miệng nàng dò xét, cùng nàng dây dưa, vừa liếm vừa hôn.

Hữu Hi không nhận được ưm một tiếng, giấy dựa thoát khỏi hấn, hấn như thế nào cũng không buông, gât gao ôm nàng, hôn nàng.

Trước đây hấn chưa bao giờ hôn mãnh liệt nồng nhiệt như thế, tưởng chừng muốn đem nàng nuốt vào bụng ăn tươi, làm nàng không kịp chống đỡ, ngã phịch vào lòng hấn chấp nhận nụ hôn mãnh liệt của hấn. Mùi hương của hấn chiếm giữ giác quan nàng, làm cho lòng nàng luân hãm, cảm giác tức giận mất đi.

Kết thúc nụ hôn, giọng nói hấn khàn khàn thì thầm bên tai nàng: “Ta biết nàng không nỡ để ta đi”

Hữu Hi cũng hết giận không ít, khẽ hừ một tiếng: “Ai không nỡ chứ, đi nhanh lên, đứng ở cửa làm gì!”

Hoàng Bắc Thiên phản bác: “Nếu để ta đi vậy sao lại đuổi theo”

Hữu Hi nghe thấy Hoàng Bắc Thiên nói thế, trong lòng tức giận tay nắm lấy tay Hoàng Bắc Thiên, đặt bên môi, hung hăng cắn một cái, tàn nhẫn nói: “Xem chàng còn dám đối với ta như thế không!”

“Ah”- Hoàng Bắc Thiên bị đau, trước nay Hữu Hi cắn chưa từng lưu tình, đau đớn lan ra toàn thân, hấn tức giận, ôm lấy Hữu Hi đem đến bên giường, đặt nàng xuống phía dưới người.

Hai tay nâng mặt nàng, ngón tay thon dài đan vào tóc nàng, bờ môi lại hung hăng hôn lấy nàng, trừng phạt cái miệng nhỏ của nàng cắn hấn.

Hữu Hi hôn trả, cắn vào môi Hoàng Bắc Thiên xem như trừng phạt lại, tay ôm lấy thắt lưng Hoàng Bắc Thiên.

Hai người mãnh liệt hôn nhau, tò mò thân thể của cả hai, Hữu Hi cảm nhận sâu sắc khát khao của hấn đối với nàng. Trước đây chưa từng như thế, sau ba tháng ly biệt, lần đầu tiên hấn muốn, muốn loại da thịt kết hợp này.

Nhưng đột nhiên, hấn lại ngừng lại sau một lúc triển miên, thân thể thối lui, ngồi sang một bên. Hữu Hi cúi đầu thể dốc, mặt nóng lên, đôi mắt khó hiểu nhìn Hoàng Bắc Thiên.

Nàng nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của hấn, vật nam tính của hấn cũng cứng lên, hấn khát khao nàng như thế, tại sao lại không muốn nàng.

“Ta không thể Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên điều chỉnh hô hấp, đau khổ nói một câu.

“Tại sao?”- Nghe Hoàng Bắc Thiên nói xong, đáy lòng Hữu Hi lạnh ngắt nghi ngờ càng nhiều.

Từ ngày quen biết nhau tới giờ, nàng cùng Hoàng Bắc Thiên trước khi thành thân, hấn không chạm vào nàng, vì hấn quý trọng nàng, bảo vệ nàng, tình yêu được hình thành trên chất lượng, chỉ cần yêu nhau, thì không sao cả, nàng đối với vấn đề đó cũng không khao khát.

Sau khi thành thân, hai người gặp chuyện bất hạnh, bị tách ra, nàng tranh thủ cơ hội gặp hấn, hấn cũng chưa từng vượt qua, chỉ đơn thuần ôm hôn, nàng cũng hiểu hấn đang nhẫn nhịn gì đó, có đôi khi nàng muốn nhưng nghĩ đến hấn vì đôi chân bị thương nên ảnh hưởng đến năng lực ở phương diện đó.

Nhưng bây giờ hấn khỏe mạnh, hơn nữa hai người là vợ chồng, lúc này nàng còn cảm nhận được dục vọng cứng rắn của hấn, nhưng hấn đẩy nàng ra.

Tại sao? Hữu Hi không biết, không phải không muốn, cũng không phải không thể muốn, vậy tại sao, phản ứng của cơ thể hấn nói cho nàng biết hấn rất khỏe mạnh, nàng không kiềm được hỏi: “Tại sao, Bắc Thiên, chẳng lẽ chàng còn ẩn tình gì khác?”

7. Chương 07

Chap 7.1

Nhìn Hữu Hi lòng đầy nghi hoặc, trong lòng Hoàng Bắc Thiên có chút khó nói: “Hữu Hi, chuyện này nàng cũng muốn biết sao?”

Hữu Hi suy nghĩ một lát, cảm giác đây là chuyện cấm kị của nam nhân, dù trong lòng nhiều nghi vấn, cảm giác Hoàng Bắc Thiên vẫn gạt nàng chuyện gì đó nhưng nàng cũng không cần truy hỏi tới cùng, than nhỏ một tiếng, cúi đầu nói: “Chàng không muốn nói cũng sao, ta chẳng qua chỉ là tò mò, chàng không sao là tốt rồi!”

Do dự trong chốc lát, Hoàng Bắc Thiên bình tĩnh nói cho Hữu Hi biết, thấp giọng nói: “Miêu Phách Thiên hạ độc ta”

Nghe thấy Hoàng Bắc Thiên nói vậy, nghi vấn trong lòng Hữu Hi càng lớn, không khỏi nhíu mày, trong lòng căng thẳng, khó hiểu hỏi: “Hạ độc? Hạ độc gì?”

Hoàng Bắc Thiên dừng lại hồi lâu, khó mở miệng, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân cùng ta hoan ái đều chết!”

Hữu Hi hít một hơi: “Cái gì? Có lầm không?”- Tại sao ở cổ đại lại nhiều thứ kỳ quái như thế, lại càng nhiều người thần kinh hơn, như vậy chẳng khác gì biến Hoàng Bắc Thiên thành thánh nhân?

Hoàng Bắc Thiên đối với nàng tôn trọng, nàng vẫn biết. Sau khi thành thân, lúc ở Minh Viên, nàng cùng Hoàng Bắc Thiên cũng chỉ hôn nhau, không hề vượt qua, dù đôi khi rất muốn nhưng do thân thể bị thương, tự nhiên cũng không muốn hỏi.

Hôm nay hắn rất nhiệt tình, nàng gặp lại hắn sau bao ngày xa cách, tâm tình vui sướng, cảm nhận được hắn đã bình thường, nhưng hắn lại dừng lại quả thật kỳ quái.

Lúc này nàng mới nhớ lại, nàng tưởng bị Lăng Khiếu Dương hạ độc, cho nên thừa cơ lúc Lăng Khiếu Dương đi gặp Dạ Lan, đã một mình chạy tới Minh Viên, nhưng hôm đó độc không phát tác. Lúc đó nàng cũng cảm thấy lạ, rõ ràng Lăng Khiếu Dương nói đã hạ độc vào bát thuốc, hơn nữa còn nhanh như cứu hỏa đi tìm nàng, xông vào Minh Viên, không thể nghĩ ngờ việc Lăng Khiếu Dương hạ độc. Nhưng sau khi uống, nàng không sao, ngấm lại, nói không chừng Dạ Lan biết nàng chán ghét việc đó, biết dụng tâm của Lăng Khiếu Dương, nên đem chén thuốc đổi lại, trừ cách đó ra nàng không còn cách nào giải thích.

Nghĩ tới trong đầu nàng lại nhớ tới gương mặt đầy máu của Lăng Khiếu Dương. Ánh mắt của hắn khiến nàng không cách nào quên được. Mũi tên cắm vào lưng hắn, đau như thế, nhưng ánh mắt hắn lại chứa sự lưu luyến an ủi, chính ánh mắt đó đã cắm sâu vào lòng nàng.

Nàng không ngờ, hắn liều mạng cứu nàng, cùng hoàng đế đối nghịch, hình ảnh mũi tên cắm trên người hắn rõ như in trong đầu nàng, hắn còn sống không? Suy nghĩ này chỉ lóe lên rồi mất đi không để lại dấu vết.

Hữu Hi thu hồi suy nghĩ, cúi đầu hỏi Hoàng Bắc Thiên: “Thật sự sẽ chết sao?”- Hữu Hi không tin có loại độc thần kì như thế.

Hữu Hi cau mày nghi hoặc lại hỏi: “Hắn tại sao lại hạ độc biến thái thế chứ?”- Nàng hận không thể đem Miêu Phách Thiên từ trong mộ moi lên, hỏi hắn sao lại biến thái như thế, trong đầu linh quang lóe lên, ngực cứng lại: “Chẳng lẽ... có liên quan đến Miêu Hồng Miêu Thanh?”

Hoàng Bắc Thiên khổ não suy nghĩ, xúc động nói: “Miêu Phách Thiên tính tình cổ quái, hắn cho rằng, hai người yêu nhau nếu thân thể không kết hợp, thì tình yêu không thể lâu dài”- Dương nhiên hắn còn nói, vì tình mà lâm vào hoàn cảnh như thế có đáng không, đương nhiên những lời này hắn không thể nói với Hữu Hi.

Hữu Hi mở to hai mắt: “Chỉ vì loại suy nghĩ này mà hắn đối với chàng hạ độc sao?”- Nàng không thể tin được, trên đời này có loại người biến thái như thế.

“Phải, chẳng qua vì muốn bức ta đi vào khuôn khổ”- Hoàng Bắc Thiên rầu rĩ trả lời. “Không có con thì không có con, chỉ là để nàng thủ thân mà sống”

Hữu Hi mặt nóng lên: “Bản thân ta không sao cả, nhưng chàng bây giờ... không được làm sao đây”

Hoàng Bắc Thiên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tắm nước lạnh đối với cơ thể cũng có lợi, nàng không cần lo lắng”

Hữu Hi lo lắng nói: “Không có thuốc giải sao. Vạn nhất... chàng... cái kia... nhịn không được... vậy...?”

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi nằm trên giường, lạnh lùng nói: “Vậy nàng nên lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình trước đi, ta chỉ sợ đối với nàng không cưỡng lại được thôi.”

Hữu Hi không nói gì, nặng nề thở dài một tiếng, sao lại có nhiều chuyện lạ như thế?

Hoàng Bắc Thiên thấy Hữu Hi im lặng không nói, thấp giọng đáp: “Yên tâm, ta đã phái người đi tìm thuốc giải, tin rằng có thể tìm được”- Hắn tưởng rằng Hữu Hi lo lắng điều này.

Hữu Hi trầm mặc, không biết suy nghĩ gì lát sau hỏi nói: “Vô Âu Môn có thể lật đổ triều đình sao?”- Trước kia nàng từng xem tiểu thuyết, rất ít có tổ chức nào có thể thắng lợi

Hoàng Bắc Thiên lắc đầu, trầm giọng nói: “Điều đó không đoán được, có lẽ là được, nhưng cần thời cơ, chỉ cần có cố gắng biết tranh thủ, không có gì không thể!”

Hữu Hi lại nói: “Bắc Thiên, kỳ thật trong lòng chàng rất rõ, cơ hội không lớn đúng không?”

Hoàng Bắc Thiên bỗng nhiên dừng lại, trầm thấp nói: “Chỉ cần có cơ hội ta sẽ không bỏ qua, dù không lật đổ nổi triều đình, thì mục tiêu giết chết hoàng đế là ước nguyện của mọi người, hơn nữa góp sức vì dân làm chuyện có ý nghĩa cũng tốt”

“Vậy mọi người làm gì? Phát động bạo loạn, như vậy sẽ khiến cho dân chúng không thể an tâm sinh sống!”- Hữu Hi nhớ lại cuộc bạo động lần trước, rất nhiều nhà bị cháy, dân chúng kinh hoàng chạy trốn.

Hoàng Bắc Thiên trong chốc lát nói không nên lời, Hữu Hi nói rất đúng, một mặt phá hoại một mặt đền bù, chẳng qua là sai.

“Bắc Thiên, không bằng chàng đem chức vị môn chủ giao lại cho tỷ muội Miêu Gia, chúng ta cao chạy xa bay, rời khỏi nơi này được không?”- Hữu Hi ngây thơ đề nghị, nằng nhĩ tới cuộc sống bình thường, rời xa giết chóc phân tranh.

Hoàng Bắc Thiên kích động nói: “Miêu Phách Thiên cùng các vị huynh đệ đã liều chết cứu ta, ta có thể nào bỏ lại vô Âu Môn, hơn nữa, hoàng đế hại nhà ta tan nát, mọi người li tán, mất đi tất cả, ta làm sao có thể tiêu dao sung sướng đi tìm cuộc sống, ta phải báo thù, vì cả gia tộc Hoàng Bắc mà rửa sạch oan khuất!”

Hoàng Bắc Thiên chưa bao giờ âm tàn như thế, kể từ sau khi bị tước đoạt tự do và quyền lực, trái tim hắn ngày càng nổi loạn, Hữu Hi nhớ tới Lăng Khiếu Dương, hắn cũng vì báo thù mà không từ thủ đoạn.

Hận thù có thể thay đổi một người, làm người ta mất đi nhân tính, trở nên hung dữ, nằng rất sợ Hoàng Bắc Thiên vì hận thù mà đánh mất bản thân, trái tim thất lại ôm chặt Hoàng Bắc Thiên: “Đáp ứng ta, báo thù không phải là mục đích sống duy nhất của chàng được hay không? Vô Âu Môn, có thể vì dân chúng làm nhiều chuyện hữu ích chứ không phải chỉ báo thù”

“Ta biết phải làm thế nào”- Hoàng Bắc Thiên ôm sát Hữu Hi, không thềm nhắc lại, hai người cứ như vậy yên tĩnh ở gần nhau.

Tâm tư khác nhau.

Xa cách gặp lại, giữa hai người lúc này không chỉ có hạnh phúc, mà còn có sự hỗn loạn phức tạp. Mặc dù Hoàng Bắc Thiên đã giải thích hết, nhưng Hữu Hi cảm giác chuyện không đơn giản như lời Hoàng Bắc Thiên nói.

Môn chủ của Vô Âu tuy kém hoàng đế, nhưng có thể hạ lệnh ười vạn người, địa vị như vậy, môn chủ vì sao lại chọn Hoàng Bắc Thiên làm người kế vị, chỉ vì Hoàng Bắc Thiên có ân oán với hoàng đế sao. Hơn nữa, loại độc cổ quái đó, nếu Miêu Phách Thiên đã chọn Hoàng Bắc Thiên sao còn làm khó hắn?

Hữu Hi trong lòng nhiều nghi vấn, Hoàng Bắc Thiên tuy đã cho nàng đáp án, nhưng trong lòng vẫn còn động nghi ngờ. Nhưng tình yêu thì phải tin nhau, nàng tự nhủ phải tin người mình yêu, không nên hoài nghi nữa.

Hoàng Bắc Thiên mang nàng đến Vô Âu Môn, nó cùng hoàng thành nối liền. Nơi trú ngụ của Vô Âu môn cách xa nơi dân cư sinh sống, ở trên một ngọn núi không người, địa thế hiểm trở, cực kì bí ẩn. Đường đi vào có bố trí mê trận, nếu không phải nhân vật quan trọng thì không thể vào được Vô Âu Môn

Hữu Hi gặp bốn vị trưởng lão của Vô Âu Môn, bọn họ có chức vị rất cao, lúc Hoàng Bắc Thiên giới thiệu nàng là thê tử của hắn, Hữu Hi nhận ra bọn họ đối với nàng rất lạnh lùng.

Miêu Thanh cùng Miêu Hồng có địa vị thế nào cũng không phải nói nữa, chắc chắn rất được kính trọng, các nàng là nữ nhi của Miêu Phách Thiên.

Mọi người hàn huyên gặp mặt, Hữu Hi lui xuống nghỉ ngơi, Hoàng Bắc Thiên cùng mấy vị trưởng lão đàm luận chính sự.

Hữu Hi quay trở lại phòng Hoàng Bắc Thiên yên tĩnh ngồi đó, tiêu hóa những điều ở trước mắt. Nàng thật sự hy vọng Hoàng Bắc Thiên có thể buông tay cùng nàng bỏ trốn, dù là sống cực khổ, nơi đói nghèo cũng được.

Nhưng nàng biết không thể, nàng dù có đi, trên người nàng đang chứa bí mật như thế hoàng đế chắc chắn không bỏ qua, ngay cả Xích Nguyệt Quốc cũng chẳng tha nàng. Không còn đường để lui nữa có đúng không?

Từ khi đến đây, số lần nàng gặp Hoàng Bắc Thiên đếm trên đầu ngón tay, vì hắn có rất nhiều việc phải làm, rất bận. Hoàng Bắc Thiên đi ra ngoài đã hai ba ngày, Hữu Hi trong lòng lo lắng. Hữu Hi chỉ có thể ở đây mà đợi, không có việc gì để làm, nàng giúp không được gì, việc có thể làm là đừng gây thêm phiền toái.

Rảnh đến vô sự, Hữu Hi đi xung quanh Vô Ấu Môn, nghĩ muốn hít thở không khí lúc đi qua phòng Miêu Thanh, nghe thấy nàng ta lớn tiếng. Hữu Hi vô tình nghe thấy, nhưng bên trong truyền tới giọng Hoàng Bắc Thiên, làm cho nàng dừng lại.

Hắn về lúc nào nàng không biết. Nàng đã ba ngày không gặp hắn.

“Môn chủ, người đừng quên đã答应 cha ta chuyện gì, người nên biết, cha ta truyền hết công phu cho người, thậm trí còn mất mạng để giúp người là vì sao?”- Giọng nói của Miêu Thanh có chút bất mãn, cực kì kích động.

“Sao, người đang chỉ trích ta”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng, lộ ra sự tức giận.

“Người nên biết, chỉ có tỷ tỷ ta mới có thuốc giải, nếu không cả đời người cứ tiếp tục làm thánh nhân, nữ nhân đó có gì tốt, tại sao không chịu lấy tỷ tỷ, tỷ tỷ bằng thanh ngọc khiết, nàng ta chỉ là tàn hoa bại liễu, có điểm nào xứng đáng làm môn chủ phụ nhân”

“Câm miệng!”- Hoàng Bắc Thiên bạo rống một tiếng. “Chuyện của ta từ khi nào để người quản, còn nữa người nếu còn dám nói Hữu Hi như thế. Ta đối với người không khách khí nữa!”

“Nếu như người không chịu lấy tỷ tỷ, vị trí môn chủ này người cũng chẳng ngồi ổn đâu, người hiểu rất rõ, chỉ có lấy tỷ tỷ, để tỷ tỷ làm môn chủ phụ nhân, người mới có thể được các vị trưởng lão ủng hộ, tới lúc đó một nửa môn đồ sẽ nằm trong tay người, còn nếu để các vị trưởng lão ra mặt, tới lúc đó mọi người đều rất khó coi”

Hoàng Bắc Thiên hừ lạnh một tiếng, vô vị nói: “Được, như vậy người đi nói với các vị trưởng lão tìm môn chủ khác đi...”

Bên trong tiếp tục nói gì Hữu Hi nghe không nổi nữa, nàng lui về sau, cách xa khỏi tiếng nói của Hoàng Bắc Thiên và Miêu Thanh.

Về tới phòng, gắt gao đóng cửa lại, ra Miêu Phách Thiên hạ được không phải vì tính tình đùa giỡn của hắn, mà muốn Hoàng Bắc Thiên lấy nữ nhi hắn. Đây mới là nguyên nhân hạ độc, Hoàng Bắc Thiên không nói cho nàng nên bây giờ nàng khó chịu nói không nên lời.

Hữu Hi thất thần ngồi trên ghế, nhớ lại những điều họ nói. Miêu Phách Thiên chọn Hoàng Bắc Thiên làm môn chủ, sao lại che dấu, đầu tiên là hạ độc để hắn cùng đại nữ nhi Miêu Hồng của mình lấy nhau. Chỉ giao cho Hoàng Bắc Thiên một nửa quyền lực, như vậy Hoàng Bắc Thiên bị trói trên buộc dưới sẽ phải lấy Miêu Hồng.

Miêu Phách Thiên cho rằng nam nhân không phải thánh nhân, không thể khống chế dục vọng hoặc ham muốn quyền lực. Nhưng hai loại này không có thì thôi, một khi đã đụng vào không thể không muốn, càng có nhiều quyền lực, dục vọng càng mở rộng

Hắn che dấu nàng chuyện này, Hữu Hi trong lòng thất vọng, sự thẳng thắn chỉ có một phần vẫn lưu lại trong lòng nhau những bí mật riêng. Mọi thứ của hắn, nàng cần phải biết sao?

Hữu Hi đang nghĩ, thì cửa bị mở ra, nàng quay đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên đi vào. Sắc mặt hắn không quá vui vẻ, chắc là bị ảnh hưởng do cuộc nói chuyện với Miêu Thanh.

Hắn đi tới bên cạnh nàng, tay ôm lấy nàng, để nàng dựa vào hắn. “Ta trở về rồi”- Hắn cúi đầu nói.

“Mọi chuyện thuận lợi không?”- Hữu Hi cô đơn hỏi

“Tất cả đều thuận lợi”

“Bắc Thiên...!”

“Chuyện gì?”- Đem nàng kéo vào lòng, ôm chặt.

Hữu Hi chờ đợi nhìn hần, cúi đầu nói: “Chúng ta rời khỏi đây được không, không làm môn chủ, không báo thù, đi tìm Bắc Song!”

“Sao lại nói đến chuyện này nữa”- Hoàng Bắc Thiên cau mày, không biết trái tim Hữu Hi nghĩ gì, hai người chẳng phải đã nói rồi sao, đã giải quyết rồi mà?

“Ta... ta có cảm giác, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng sợ rằng sẽ mất chàng...”- Lời nói của Miêu Thanh quanh quẩn trong đầu nàng.

Hoàng Bắc Thiên vỗ vỗ lưng Hữu Hi, an ủi nói: “Đừng sợ, ta không sao”

Hữu Hi trầm mặt không nói nữa, trong thâm nghĩ có phải bản thân nàng quá ích kỷ, chỉ vì sợ mất đi mà liền muốn canh chừng hần. Nhưng nếu Hoàng Bắc Thiên đi không còn có thể quay lại, nàng sợ vì báo thù, Hoàng Bắc Thiên lấy Miêu Hồng, cũng sợ ngày thất bại, không dám nghĩ tiếp nữa... Hy vọng sự lo lắng của nàng là thừa, vừa rồi Hoàng Bắc Thiên đã cự tuyệt, quả quyết cự tuyệt. Nàng muốn tự tin lên nhưng không cách nào giải tan được, hần lẽ gặt nàng.

“Môn chủ!”

Hai người im lặng không nói, ngoài cửa truyền đến giọng nói cung kính.

Hoàng Bắc Thiên đang ôm chặt Hữu Hi liền tách ra, Hữu Hi đứng sang một bên, Hoàng Bắc Thiên nói: “Vào đi”

“Môn chủ phu nhân”- Người đó đi vào, nhìn mặt Hữu Hi dường như chưa từng gặp qua.

“Chuyện ta sai người làm thế nào rồi?”- Hoàng Bắc Thiên khẩn trương hỏi, nhanh chóng đi về trước hai bước.

Ánh mắt nam tử tối sầm lại, chấp tay nói: “Khởi bẩm môn chủ, Bắc Song cùng vị hôn phu của nàng thuộc hạ đã an bài xong, đang đi về nơi an toàn, những gia quyến còn lại cũng rất tốt sẽ không chịu khổ nữa”

“Vậy còn mẫu thân của ta?”

“Lão phu nhân...”

“Bà như thế nào?”- Hoàng Bắc Thiên sốt ruột hỏi.

“Lão phu ngay sau khi bị đẩy đi xuống biên quan đã lâm bệnh rồi mất sau đó không lâu”

Câu nói như tiếng sét giữa trời quang, giáng xuống Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên tan nát cõi lòng. Thân ảnh Hoàng Bắc Thiên lão đảo, co lại tê liệt ngồi trên ghế, đau khổ nhắm hai mắt: “Mẫu thân”

“Môn chủ xin bớt đau buồn, thuộc hạ cáo lui trước”- Nam nhân nói xong xoay người rời đi.

Hoàng Bắc Thiên đau khổ gần chết đi, vẫn chậm hơn một bước, trong mắt hần ngấn lệ khẽ rơi xuống. Đột nhiên đứng lên, rút ra ngọc bội bên hông, ném lên bàn, tức giận hét. “Cầu hoàng đế, Lăng Khiếu Dương, Trần Bắc tướng quan, ta muốn các người phải chết, phải chết”

Nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên điên cuồng như thế là lần đầu tiên Hữu Hi thấy, nàng sợ hần đã thương bản thân, muốn tới ngăn hần lại, nhưng mũi kiếm bay lên, xẹt qua cánh tay nàng, quần áo bị cắt, dạ thịt chảy máu, Hữu Hi đau đớn cau mày, cúi đầu hô một tiếng.

Đây là lần đầu tiên hần đã thương nàng, dù không cố tình...

Nhìn thấy tay Hữu Hi rướm máu, Hoàng Bắc Thiên đau khổ suy nghĩ loạn lên trong nháy mắt tỉnh táo, kiếm trong tay hần rơi xuống, tiến lên bắt lấy tay Hữu Hi, bối rối nói: “Hữu Hi... xin lỗi, ta không biết mình đang làm gì”

Hữu Hi lắc đầu: “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ, ta biết chàng không cố ý, Bắc Thiên, đau khổ thì nói ra, muốn khóc thì khóc đi”- Mẫu thân đã chết, hần ngay cả lần cuối cùng gặp cũng không thể, mẫu thân chịu bất hạnh là do hai người họ trực tiếp gây ra.

Hoàng Bắc Thiên đau nàng có thể hiểu, bởi vì nàng cũng thế, như vậy Hoàng Bắc Thiên còn đau hơn nàng cả vạn lần. Hữu Hi ôm lấy hắn, đau khổ khôn nguôi, hắn không khóc, nước mắt rơi xuống không có giọt nào, bị ai đã hóa thành thù hận.

Hắn muốn hoàng đế chết, Lăng Khiếu Dương cùng Trần Bắc Tướng quân chết.

Hữu Hi ở trong phòng đặt bài vị mẫu thân Hoàng Bắc Thiên, hy vọng lão nhân gia trên trời có thể yên nghỉ. Từ khi Hoàng Bắc Thiên biết mẫu thân mất đi, mấy ngày liền không xuất hiện trước mặt Hữu Hi.

Cũng tốt, ai cũng đang tự trách mình, dày vò bản thân, người chịu đau khổ, chết đi. Bọn họ còn mặt mũi nào mà yêu nhau, mà an ủi nỗi đau của nhau sao? Không, Hữu Hi không làm được, Hoàng Bắc Thiên cũng không làm được Hữu Hi cho Hoàng Bắc Thiên thời gian, để hắn dùng thời gian lấp đầy vết thương, không xuất hiện, không quấy rầy.

Hữu Hi đốt vài nén nhang, khấn đầu lạy tạ đứng dậy, trong lòng đau thương. Người đàn bà luôn sáng suốt kiên cường cứ vậy mà ra đi. Ngay cả đứa con duy nhất cũng chưa gặp, lúc ra đi chết rất thê lương, trái tim Hoàng Bắc Thiên khó chịu đến mức nào.

Hữu Hi không dám nghĩ, tội của hai người thật nặng, hai người có đủ sức yêu nhau sao?

“Một người đã chết, cớ gì có ích gì!”

Một giọng nói bất hảo truyền tới, Hữu Hi quay đầu thấy Miêu Thanh đi tới. Miêu Thanh mỉa mai nhìn nàng, nàng cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta: “Có việc gì sao?”

“Người thật sự yêu môn chủ sao?”- Miêu Thanh không trả lời câu hỏi của Hữu Hi, nhưng đột ngột hỏi lại,

Hữu Hi nhướng mắt: “Miêu cô nương sao lại đột nhiên hỏi chuyện này.

Miêu Thanh dùng đôi mắt sáng rực nhìn Hữu Hi, thản nhiên nói: “Ah, thuận miệng hỏi một chút, ta chỉ cảm giác, người nếu thật sự thương hắn thì nên rời đi”

Hữu Hi khẽ hừ nhẹ, lãnh đạm cười: “Chuyện của bọn ta, bọn ta tự quyết định, không phiền Miêu cô nương nhọc công”

“Người không nhìn thấy sao, sự tồn tại của người chỉ khiến môn chủ đau khổ, khiến hắn khó xử, người cũng chỉ có thể trốn trong này, không giúp được gì. Mẫu thân hắn mất, người không thể gỡ bỏ trách nhiệm, tình yêu của hai người được dựng lên từ nỗi đau cái chết của người khác. Người có thể an tâm, môn chủ thì đau khổ tự trách, đau đến mức chịu không nổi, người nhẫn tâm sao?”

Trái tim Hữu Hi nhói đau, đúng vậy vấn đề này luôn chèn giữa nàng và Hoàng Bắc Thiên. Tình yêu hai người lập lên từ đau khổ của kẻ khác, cho nên hai người vẫn tự trách, nhưng chưa bao giờ muốn thừa nhận sự thật ngay trước mắt.

Miêu Thanh không chút lưu tình nói, đâm phá nàng cùng Hoàng Bắc Thiên làm cho Hữu Hi sắc mặt trắng bệch, nàng cố gắng áp chế nỗi đau cùng bất an: “Người cho rằng nói như thế có thể phá ta và Hoàng Bắc Thiên sao? Dù là tội, ta cũng sẽ gánh chịu, Miêu Cô nương nhọc công rồi”

“Được, người cứ thoải mái mà yêu đi, ta cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng, thù này môn chủ phải báo, người có thể làm được gì, có thể giúp gì, chỉ có cùng tỷ tỷ ta thành thân, hắn mới nắm giữ quyền hạn lớn nhất, mới làm được chuyện mình muốn làm, nếu như không phải tỷ tỷ ta mềm lòng cùng môn chủ nhất trí cứu người, người có thể thoát sao? Nhiều huynh đệ hy sinh như thế, chỉ vì cứu một người vô dụng như người, đáng giá sao?”

Hữu Hi bị Miêu Thanh nói đến tan nát cõi lòng, nàng ta tại sao không tha cho nàng, đừng vạch ra vết sẹo của người khác như thế

Nàng tái nhợt nghiêm mặt nói: “Xông vào hoàng cung chỉ vì cứu ta sao? Ta gây thương nhưng không ngu, các người đều có mục đích, sẽ không vì một người chẳng quan hệ gì mà ra tay xông vào cung đúng không?”

“Xem ra người còn có chút thông minh”- Miêu Thanh cười “Môn chủ muốn cứu người, bọn ta dĩ nhiên có mục đích khác, thừa cơ hành thích hoàng đế cũng là một cơ hội, đang tiếc, cầu hoàng đế canh phòng nghiêm ngặt, không thành công”

Hữu Hi hừ lạnh một tiếng: “Cám ơn, người nói thế ta đỡ áy náy một ít”

Miêu Thanh không để Hữu Hi tiếp tục lộng hành như thế, cau mày thản nhiên nói: “Ta chỉ muốn người bỏ đi, đừng làm khó môn chủ, để môn chủ lấy tỷ tỷ ta, nếu không sẽ tổn thương mà chết”

Hữu Hi căng thẳng, không tránh khỏi hỏi: “Người có ý gì? Có ý gì?”

“Xem ra người không biết gì, môn chủ đáp ứng lấy tỷ tỷ ta, ta chỉ hy vọng người đừng đứng giữa họ nên mới tới đây nói, không có ác ý đâu” Miêu Thanh nói xong cười lạnh, xoay người rời đi, nàng chỉ không muốn Hữu Hi chiếm cứ trái tim Hoàng Bắc Thiên, chỉ có Hữu Hi rời đi, Hoàng Bắc Thiên mới không đối xử với tỷ tỷ như trước, nếu không dù là bị phụ thân hạ độc, hấn thành thân cũng không chạm vào tỷ tỷ

Hữu Hi nhìn theo Miêu Thanh rời đi, nghĩ tới những điều nàng ta nói, nàng lắc đầu, nàng không tin Hoàng Bắc Thiên lấy Miêu Hồng, sẽ không, nàng chạy khỏi phòng, hỏi cho rõ ràng.

8. Chương 08 - 09

Chap 8

Phía sau núi có một dòng suối nhỏ, trong suốt, uống chắc chắn sẽ rất ngọt vào thanh mát. Bên cạnh dòng suối kê một tảng đá thật lớn, Hoàng Bắc Thiên đau khổ yên lặng ngồi trên đó, trong tay ôm thanh bảo kiếm nhìn về phương xa, không biết đang suy nghĩ gì, có lẽ là nhớ về mẫu thân, cũng có thể đang bị sự giằng xé dày vò.

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng hấn, rất lâu sau đó mới lẳng lặng đi tới bên cạnh hấn. Chỉ vài ngày không gặp hấn ốm đi rất nhiều, nhìn hấn vì chịu tang mẹ mà trở nên gầy gò xanh xao trái tim vì vậy mà đau nhói.

Lời của Miêu Thanh làm nàng rất bất an, trong lòng đau đớn. Nhưng lúc này nàng không khóc lóc, không kích động la hét hoặc nổi giận ùng ùng chất vấn Hoàng Bắc Thiên, nàng chỉ lạnh nhạt hỏi: “Chàng có khỏe không?”- Sau khi liếm đi vết thương lòng còn đau không.

Nghe thấy giọng Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên giương mắt nhìn nàng, đôi mắt đen thẫm ẩn chứa nỗi đau sâu hoắm, giọng nói nghèn nghẹn.

“Ta xin lỗi nàng”

“Không, đừng nói những lời như vậy, chàng không có sai!”- Tâm tình Hữu Hi như bị một nhát dao đâm vào, lời xin lỗi của hấn đã thừa nhận mọi thứ, nàng đau đớn hỏi: “Chàng quyết định lấy Miêu Hồng sao?”

“Nàng hận ta đi”- Trong giọng nói Hoàng Bắc Thiên tràn đầy hận cùng sự bất đắc dĩ. “Là ta phụ nàng”

“Hận, ta làm sao hận chàng chứ, chúng ta là gì có quyền hận nhau”- Hữu Hi cười khổ, đau lòng muốn vỡ nát ra.

Hoàng Bắc Thiên đi đường của hấn là việc hấn nên làm, dù con đường này, không ai muốn nhưng số mệnh lại trêu chọc con người: “Nàng phải tự chăm sóc bản thân, biết không...”

Hữu Hi nói không nên lời, sợ nước mắt tràn ra, xoay người bỏ đi, Hoàng Bắc Thiên rời khỏi bệ đá lớn bay xuống bên cạnh Hữu Hi, từ đằng sau giữ lấy thắt lưng, đem nàng ôm vào lòng.

“Nàng, nàng muốn đi đâu?”- hấn bất an hỏi, biết Hữu Hi đau lòng. Hai người yêu nhau, nhưng tự dày vò nhau không thể tìm được con đường để yêu.

Hai người đều bị lạc đường, mất đi phương hướng.

“Ta quay về phòng nghỉ ngơi, không đi đâu cả”- Hữu Hi nén đi sự đau khổ, cúi đầu nói.

Hoàng Bắc Thiên lạnh trầm cúi đầu nói. “Hữu Hi, ta không cần nàng hiểu cho ta, nhưng cầu xin nàng đừng hận ta”

Hữu Hi tuy tan nát cả cõi lòng, nhưng cố gắng mỉm cười, giọng nói nghẹn ngào: “Đồ ngốc, ta làm sao lại hận chàng, những chuyện chàng làm ta đều hiểu, ta không sao cả, chỉ mong chàng tự bảo trọng, đừng để bị thương, cũng đừng đau khổ nữa, bất luận là chuyện gì, trái tim ta cũng không thay đổi”

“Ta yêu nàng Hữu Hi”

Ta cũng vậy... Hữu Hi tự nói trong lòng, trái tim lặng khóc, hai người cứ như thế trầm mặc. Lúc này chỉ có nỗi đau ngự trị làm bạn cùng hân và Hữu Hi, gió núi thổi mang theo tình cảm.

Hôn lễ của Hoàng Bắc Thiên được chuẩn bị, trừ Hữu Hi ra, Vô Âu Môn ai cũng đắm chìm trong vui sướng hôn lễ giữa Hoàng Bắc Thiên và Miêu Hồng. Gương mặt Miêu Hồng đầy hạnh phúc và sung sướng, Miêu Thanh cùng vì bận rộn hôn lễ của tỷ tỷ mà mua tất cả mọi thứ cần có cho hôn lễ.

Miêu Hồng càng lớn càng xinh, hôm nay trở thành tân nương tử cả người trở nên đẹp hơn, má lúm đồng tiền nhỏ nhắn hiện lên mỗi khi cười, lúc nào cũng hiền hòa không tức giận, không giống muội muội Miêu Thanh, bộ dạng lúc nào cũng muốn gây sự.

Miêu Hồng rất thân với Hữu Hi, nàng cùng Hữu Hi nói chuyện, sau đó giống như người một nhà ngồi cùng bàn, cùng nhau gọi hai tiếng tỷ muội, cùng nhau hầu hạ phu quân.

Cùng nhau hầu hạ phu quân, cùng nhau hầu hạ phu quân, Hữu Hi nghe thấy câu đó trái tim liền thất lại, nhưng Miêu Hồng lại không đau không nhột, một chút cũng chẳng để tâm đến việc cùng người khác chia sẻ nam nhân.

Phải, nàng ấy có thuốc giải cho Hoàng Bắc Thiên, còn Hoàng Bắc Thiên chỉ có thể chạm vào nàng ấy, Hữu Hi không nhận được thâm nghĩ, nàng ấy hòa nhã như vậy nhưng câu nào cũng như lưỡi dao tàn khốc. Mỗi một câu chung sống hòa bình, giống như đâm chết nàng, làm nàng năm lần, sáu lần đau đến chết đi.

Hữu Hi cũng chỉ biết chua xót cười, bình thản mà đón lấy, nàng có thể tiếp nhận sự thật này sao? Hai vợ một chồng, nàng từng nhìn thấy ở trên tivi hoặc trong tiểu thuyết Trung Quốc, nhưng bây giờ bản thân đang hứng chịu.

Lúc nào nàng cũng tin tưởng giữa nàng và Hoàng Bắc Thiên không ai có thể xen vào, hai người là duy nhất của nhau, nhưng xảy ra nhiều chuyện như thế, tránh không khỏi bản thân thay đổi.

“Tỷ tỷ, tỷ xem bộ quần áo này đẹp không?”- Miêu Hồng cười dài hỏi, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên giá y màu đỏ bằng nhung.

Giọng nói của Miêu Hồng khiến Hữu Hi thoát khỏi suy nghĩ, bộ giá y màu đỏ đập vào mắt nàng đau đớn. Thời gian qua đi, nàng nhớ lại hôn lễ của nàng và Hoàng Bắc Thiên, hân dùng xe lăn đưa nàng đi cười trong hạnh phúc.

“Tỷ tỷ”- Miêu Hồng không thấy Hữu Hi trả lời, lại gọi một tiếng.

Hữu Hi định thần lại, lạnh nhạt nói: “Rất đẹp, quả thật xinh đẹp”- nàng ngay cả gương cười cũng làm không nổi.

Miêu Hồng còn đang nói gì nữa nhưng Hữu Hi không tài nào nghe tiếp, nỗi đau che phủ lấy nàng, Miêu Hồng đối với nàng lúc này lại trở nên phiền toái cứ lăm bầm lăm bầu.

Lúc định thần lại, mới phát hiện bản thân từ chỗ ở Miêu Hồng quay về phòng mình, nhìn cảnh vật tuy xa lạ mà quen thuộc, Hữu Hi đau lòng muốn bật khóc nhưng khóc không nổi.

Trời dần dần tối đen, Hoàng Bắc Thiên quay về, hôm nay hân lại không hành động, thì cũng là đi cứu tế người nghèo thoát khỏi sưu thuế, hoặc đi thị sát tình hình.

“Mọi thứ thuận lợi không?”- Hữu Hi đơn giản hỏi, hỏi như vậy là hỏi hân có bị thương không.

“Mọi thứ đều ổn”- Hoàng Bắc Thiên đáp một tiếng, cõi ngoại sam đi tắm.

Hữu Hi tự tay đem thức ăn nấu cho hân. Trên bàn đầy thức ăn, Hoàng Bắc Thiên ăn một miếng: “Thức ăn hôm nay do nàng làm sao?”

“Phải là ta làm”

“Nàng làm thức ăn bao giờ cũng ngon”- Hần cúi đầu nói một câu, đẩy đĩa rau về phía Hữu Hi. “Nàng cũng ăn đi”

“Uh”- Hữu Hi cầm lấy đôi đũa, trong lòng khó chịu, cũng không gấp thức ăn cho Hoàng Bắc Thiên.

Sau bữa tối, Hoàng Bắc Thiên nằm trên giường nghỉ ngơi, hẳn một nàng biết. Hần khoát tay bảo nàng cùng nghỉ đi.

Nàng cười ngoại sam ra, nằm trong lòng hắn, lưu luyến mùi hương nơi này, lồng ngực này mang lại cho nàng sự ấm áp, cũng lồng ngực này luôn ôm chặt nàng vốn dĩ chỉ thuộc về mình nàng nhưng sau này không còn là của nàng.

Hai người không nói nhiều, phần lớn thời gian đều trầm lặng trôi qua, nghe tiếng trống ngực của nhau, hơi thở, làm cho giấc ngủ mang đi tất cả. Chỉ là kẻ đang ngủ chỉ có mình Hoàng Bắc Thiên. Cả ngày đi ra ngoài, lại vừa đánh giết, bận rộn một ngày mà mệt mỏi vừa về bên cạnh nàng liền bình yên ngủ thiếp đi.

Trong bóng tối bàn tay Hữu Hi nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan nhanh hần, khiến cho hình dáng của hắn vào tay, khắc vào lòng. Tiếp đó nàng hôn lên môi hắn, rồi lại tiếp tục như vậy, đau lòng mà hôn hắn, Hoàng Bắc Thiên chàng nhất định phải tự bảo trọng, nhất định như vậy.

Hữu Hi im lặng rời khỏi lòng hắn, đem một bó hoa hồng cũng phong tư màu trắng đặt ngay đầu gối. Cả người mặc đồ nam trang tay cầm kiếm chậm rãi rời khỏi phòng, lệ ngân đầy, mọi thứ trước mắt vì thế mà trở nên mơ hồ.

Ban đêm gió núi thổi mạnh, Hữu Hi đứng yên tĩnh lặng, để mặc gió thổi vào mặt nàng. Tóc đen tung bay, phảng phất muốn cuốn theo gió, tay Hữu Hi cầm nắm tóc đen, lấy ra đoản kiếm cắt đi nắm tóc đen.

Đoản kiếm sắc bén khiến tóc đen đồng loạt bị cắt, Hữu Hi cúi đầu, dưới ánh trăng nàng nhìn đoạn tóc đen trong tay, vừa mở lòng bàn tay ra tóc liền theo gió bay đi phiêu tán khắp nơi, được gió mang đi không còn nhìn thấy nữa, cùng với bóng đêm hòa thành một. Cắt đi tóc, xóa đi phiền não, Hoàng Bắc Thiên nếu có duyên tóc đen sẽ ở lại bên chàng

Thân ảnh nhỏ bé đi tới chân núi, trong lòng nhớ kỹ cách bày trận pháp mà Miêu Thanh nói cho nàng biết, từng bước rời đi.

Trời đã sáng, Hoàng Bắc Thiên ngủ rất sâu, chưa từng sâu say như thế. Quay qua muốn ôm Hữu Hi nhưng phát hiện người trong lòng đã mất, đứng dậy nhìn chung quanh, đảo mắt tìm tám hướng.

Nhớ lại lúc trước nàng hay ngồi trước gương đồng chải tóc, nay phía trước gương trống rỗng, hình bóng xinh đẹp đã mất đi hẳn đứng dậy, trong lòng ngổn ngang, hét lớn: “Hữu Hi”

Nhưng không ai trả lời, bối rối quay đầu lại, hẳn nhìn thấy một bó hoa hồng để trên giường là do Hữu Hi tự làm, an tĩnh nằm yên phía dưới là phong thư màu trắng. Hoàng Bắc Thiên vội vàng cầm lấy mở ra, nhưng một chữ cũng không có.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên lo lắng hô to, chạy thẳng ra ngoài, kinh hoàng la to tên Hữu Hi.

Hữu Hi đi, chỉ để lại hoa hồng nàng yêu nhất cùng phong thư trắng cứ như vậy mà đi sao. Có lẽ phong thư trống ấy đã cho thấy nàng có bao nhiêu suy nghĩ phức tạp, dù hàng ngàn vạn chữ, cũng không nói hết.

Hoàng Bắc Thiên đơn thân độc y đứng trên núi, để mặc gió núi thổi to, nhìn ra xa xa kia nhưng không thể thấy bóng dáng nàng. Trong tay hắn là hoa hồng đại diện cho tình yêu, còn có phong thư trống.

Hắn biết, Hữu Hi vẫn yêu hắn, thương hắn, hoa hồng đã nói lên tất cả nhưng nàng không muốn nhìn hắn cùng nữ nhân khác thành thân. Cũng không cách nào ngăn cản quyết tâm báo thù, cái chết của mẫu thân đã chen ngang tình yêu hai người, khiến cho cả hai không thể mở lòng để yêu.

Hắn như kẻ điều theo đường xuống núi mà đuổi, nội sam trắng toát bị gió làm cho lay động, tóc đen bay loạn trong gió như đang múa, giống như trái tim hắn cũng ngổn ngang. Đuổi, gọi tên, bước chân chậm chậm dừng lại, ngơ ngác đứng đó.

Đưa Hữu Hi về thì sao, để nàng nhìn thấy hắn lấy người khác, sau đó khiến trái tim nàng đầy máu tươi sao? Tay chậm chậm buông ra, phong thư trống theo gió núi tự do phiêu đảng, bay đi, không còn nhìn thấy.

Bên tai vang lên tiếng hát của Hữu Hi: “Hôm nay chàng phải gả cho ta, chỉ là tân nương không phải là Hữu Hi”

Chap 9

Ở phía Nam có một tòa thành nhỏ, dù là đang mùa thu nhưng khí hậu vẫn lạnh, Hữu Hi rời khỏi Hoàng Bắc Thiên, rời khỏi Vô Âu Môn, nàng kiên cường đi tìm kiếm mục tiêu đến nơi này.

Một thân bạch sam phiêu dật, gương mặt tuần tú, đôi mắt đen đượm buồn mang theo ưu thương, tóc đen ngang vai không theo trật tự, sự tự nhiên ấy là một vị công tử tuần tú bất phàm.

Bên hông đeo thanh kiếm, dù nàng không có võ công nhưng tốt xấu gì cũng có thể bảo vệ bản thân, tay nắm con ngựa trắng, đi giữa nơi phố thị náo nhiệt, dừng lại trước một khách điểm.

“Ôi chào, vị công tử đây muốn ở trọ sao, mời vào bên trong”- Gương mặt tiểu nhị tươi cười, bắt chuyện với Hữu Hi.

Hữu Hi gật đầu, không nói gì. Tiểu nhị ân cần cầm lấy dây cương ngựa trong tay Hữu Hi, cười nói: “Mời công tử vào trong, tiểu nhân giúp ngài dắt ngựa vào hậu viện”

Hữu Hi liếc mắt nhìn tiểu nhị, xem ra nơi này phục vụ cũng chu đáo, nàng gật đầu, đem con ngựa giao cho tiểu nhị, rồi đi lại trước khách điểm, mượn một phòng đơn giản để có nơi ăn xong ngủ lại. Nàng ép bản thân không nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên, buộc chính mình tâm như nước, ép chính mình không nên chạm vào vết thương lòng nữa. Đi qua từng đoạn đường tâm cũng lắng xuống, đôi khi nghĩ tới một số việc không thể miễn cưỡng.

Có một số việc trêu ngươi con người, dù cố gắng liều mạng thoát khỏi vòng vây, cố gắng tìm kiếm đường ra, chạy rồi chạy, ngẩng đầu nhìn lại không biết bản thân tới nơi này khi nào, nhưng phát hiện bản thân đã quay về chốn cũ. Giống như tình yêu của nàng và Hoàng Bắc Thiên, lúc yêu họ không quan tâm tới ai, nỗ lực hết mình chỉ vì muốn ở bên nhau. Nhưng đến cuối cùng, hai người lại quay về nơi bắt đầu, trái tim cùng một chỗ, nhưng người chia hai nơi, không thể gần nhau.

Trải qua một đoạn đường dài nàng để qua một mối, nằm trên giường mơ màng màng ngủ, mơ hồ với những thứ xung quanh, chỉ nghe tiếng tiểu nhị ở ngoài bắt chuyện với khách,

Hữu Hi cau mày trở mình, để bản thân ngủ say, những âm thanh ngoài cửa cũng bị nàng tự động loại bỏ.

Bóng đêm phủ xuống, đen một màu, Hữu Hi yên bình lặng ngủ say, cho đến sáng ngày thứ hai, trong lúc đang say giấc thì bị tiếng ồn ào làm cho thức giấc, nàng theo phản xạ ngồi dậy, đôi mắt u buồn che kín tất cả, trong lòng không muốn biết chuyện gì xảy ra ngoài kia? Nàng đứng dậy, mở cánh cửa sổ nhìn xuống lối đi nha, nhưng bên ngoài khách điểm ồn ào như muốn phá vỡ cả trần. Nàng đi ra khỏi phòng, đứng ở lan can lầu hai, cúi xuống hỏi tiểu nhị: “Tiểu nhị, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Tiểu nhị ngẩng đầu nhìn Hữu Hi, vẻ mặt kích động nói: “Ai nha, vị công tử này, ngài không biết sao, hôm nay đại tiểu thư của Tô viên ngoại giàu nhất thành đang vứt tú cầu chiêu thân, bên ngoài mọi người đều tranh nhau, cả con phố đầy người, tiểu công tử đáng người thanh tú không bằng đi thử xem, không chừng tú cầu sẽ rơi về ngài”

Hữu Hi cau môi cười khê, vứt tú cầu chiêu thân, nàng từng xem trên tivi, tất cả mọi người đều tranh giành kịch liệt.

“Đa tạ tiểu nhị ca”- Hữu Hi nói xong quay về phòng, sau khi rửa mặt lại đi ra.

Vẫn là bộ bạch sam cũ, tuần nhã thanh tú, nàng đi xuống lầu, ra khỏi khách điểm, quả nhiên bên ngoài tấp nập người, đối diện nơi ném cầu đầy người toàn là nam nhân, ngay cả nàng đang ở khách điểm cũng bị chặn lại, muốn đi ra cũng sợ rất khó.

Hữu Hi leo lại trên lầu hai, ngồi bên cạnh cửa sổ, nhàn hạ nhìn rừng người dờ dưới, từ vị thế này có thể thấy ở nơi ngã 4 đường chật kín người.

Ngẩng đầu nhìn về phái Tân Duyệt Lâu, hai bên đều phủ lớp vải mỏng che xuống, bên ngoài một cặp trung niên nam nữ, đứng hai bên là nha hoàn, bên phải là nam nhân có hàm ria mép trông rất khỏe mặt cằm

trong tay thanh đao, phía sau lớp vải mỏng là một bóng người mỏng lung.

Trước kia nàng cảm thấy loại chiêu thân này có điểm không thật, mai mối thì không nhân đạo. Nhưng bây giờ thấy chuyện này cũng bình thường. Nam nhân đứng trên đường như muốn điên, liều mạng lao về trước, Hữu Hi tinh tế nhìn xuống, trời ạ, nam nhân cao thấp mập ốm không nói, còn cả mấy lão bá bá râu tóc điểm bạc, giờ tay lên cao chuẩn bị đón lấy tú cầu.

Hữu Hi trong lòng cầu khẩn, mong sao tú cầu của vị tiểu thư này ngàn vạn lần đứng rơi vào tay mấy lão bá bá đó.

Đang nghĩ thì “Đang” một tiếng, người đàn ông có râu ria mép gõ lấy trống đồng, sau đó đám nam nhân ở dưới đang ồn ào bỗng im bật, không xô đẩy nữa.

“Mọi người im lặng, im lặng!”- Nam nhân mở miệng hô to, sau đó đánh vào trống đồng: “Hôm nay, đại tiểu thư của Tô viên ngoại nổi danh khắp vùng vớt tú cầu chiêu thân, phía dưới đón lấy tú cầu của Tô Tiểu thư, hi vọng mọi người gặp may”

Nói xong nam nhân khom người trước cặp nam nữ trung niên, không biết nói gì chỉ thấy cặp nam nữ mỉm cười, có lẽ là phu nhân và Tô viên ngoại.

Hữu Hi nhìn vào tấm lụa mỏng, chỉ thấy nha hoàn khẽ nâng nó lên, một nữ tử yêu kiều thướt tha từ trong đi ra. Xa xa nhìn, Hữu Hi có thể thấy cô gái là tiểu thư khuê các dung mạo đoan trang, mỗi cử chỉ đều nho nhã, nét mặt thẹn thùng, từ tay nha hoàn đón lấy tú cầu, hướng về phía lan can, nhìn đám người, tú cầu trong tay do dự không muốn bỏ xuống.

Phía dưới đám nam nhân chờ không được, liền quát to nhanh lên một chút, Tô tiểu thư do dự lúc lâu, cuối cùng cũng nhắm mắt ném tú cầu xuống.

Cả đám người như đình lại, rồi đồng loạt nhảy lên, tay hướng đến, cực kì náo nhiệt, xem tú cầu như trò chơi, tú cầu vừa rơi vào tay người này có người đã vội vàng ra tay sát hại, cuối cùng tú cầu bay lên không trung.

Vị tiểu thư vội vàng nhìn theo tú cầu, Hữu Hi cũng khẩn trương đứng lên, giống như đang xem bóng đá.

Tú cầu bay lên cao, tính rơi xuống tay một người lão bá, tiểu thư vội vàng nhắm chặt mắt, trái tim Hữu Hi cũng thắt lại một chút. Lúc này một bóng người nhanh nhẹn từ trong đám đông bay lên, dẫm lên vai mọi người đón lấy tú cầu, vừa muốn đoạt lấy thì một bóng người bay lên cao, đuổi chân đá tú cầu, tú cầu bị đá văng ra, bay thành một vòng cung rớt xuống, “ba” một tiếng, rơi xuống người Hữu Hi.

Tiếng trống đồng “đang” một tiếng, Hữu Hi vội vàng đem tú cầu quang ra ngoài, tú cầu này sao lại rớt vào người nàng chứ.

Đám đông vang lên tiếng thở dài thất vọng, lúc Hữu Hi quăng ra tú cầu chẳng ai thèm chém giết, đám người dần dần tản đi, Hữu Hi bị vô số ánh mắt khinh thường nhìn.

Tiểu nhị vẻ mặt vui vẻ, cúi đầu nói: “Ai nha, công tử quả là may mắn, mọi người tranh lấy đều không có được, ngài ngồi trên cao lại có được tú cầu quả là duyên trời định, chúc mừng công tử”

“Nhưng mà ta không muốn, ta đã ném nó ra rồi mà”- Hữu Hi trợn tròn mắt.

Tiểu nhị giải thích: “Tiếng trống đã vang lên, nhân duyên đã định, ngài ném xuống cũng chẳng ích gì, tiểu nhân nói khách quan, ngài nên vui mới phải.”

Đang nói, có hai người đi vào, là hai nam nữ trung niên ngồi trên đài lúc nãy

“Không tồi, không tồi, tuần tú nho nhã”- Hai người trung niên nhìn Hữu Hi tán thưởng.

Tô viên ngoại cười tủm tỉm nói: “Công tử nếu đã đoạt được tú cầu thì mới theo chúng tôi để phủ để thương lượng hôn sự”

Hữu Hi đỏ mặt hời, có chút hoảng hốt: “Tôi chẳng qua chỉ là xem náo nhiệt, tú cầu cũng không muốn lấy đừng nói tới hôn sự”

Viên ngoại đang cười tủm tỉm trong nháy mắt lại đen xì: “Tú cầu đã vút. hôn nhân đã định, người sao lại có thể trở mặt, chẳng lẽ đang trêu ta sao?”

“Tôi không phải có ý này?” Sao người này lại không nói lý như thế.

“Người đâu, mời vị công tử này vài phủ cho ta”- Về cười tủm tỉm của Tô viên ngoại lúc này bây giờ lại như thổ phỉ, nói xong phát tay bỏ đi, phu nhân đứng lại quan sát Hữu Hi rồi mới rời đi.

Hữu Hi nhìn thấy hai nam nhân không lồ đi tới, nàng thét lên: “Các người dừng lại đây”

Mặc kệ nàng dọa nhát thế nào, hai nam nhân vẫn bắt lấy tay nàng, đem nàng đi tới Tô gia.

Tô gia quả nhiên là đại phú hộ, cả phủ trên dưới đều có khí thế, nhưng vẫn mang theo phong cách phương Bắc, nhưng ít thô và nhiều màu sắc hơn.

Hữu Hi bị ép đưa đến Tô gia, Tô viên ngoại và phu nhân ngồi trên ghế ở sảnh chính, Tô tiểu thư thì quy cũ đứng sau Tô phu nhân, e lệ nhìn thoáng qua Hữu Hi, xem ra vị hôn phu tương lai này khiến nàng hài lòng.

Tô phu nhân cười hòa ái, hỏi nàng: “Xin hỏi cao danh quý tánh của công tử, nhà ở đâu? Trong nhà có song thân không?”

Hữu Hi suy nghĩ rồi đáp: “Không cha không mẹ, không nhà, An Tiểu Lục”.

Không cha mẹ, không nhà, tên cũng tục, bọn họ cũng tính đường thối lui, nàng vì che dấu thân phận mới cải nam tranh, trốn tránh kẻ xấu vì thứ đồ trên người tới tìm nàng, cũng không muốn ai biết rõ thân phận gây thêm phiền toái.

Hơn nữa nàng là phụ nữ sao có thể lấy Tô tiểu thư, dù là nam nhân, nàng cũng chẳng muốn lấy một người con gái bất ngờ như thế.

“Ai cũng biết Tô viên ngoại tuy giàu có, thật sự là trời ban, tài sản nhà họ Tô đều cần có người lo, khổ nổi ta không có con trai, người không cha không mẹ, sau khi cùng tiểu nữ ta thành thân, kế thừa sản nghiệp nhà ta, áo cơm không lo, chẳng phải lưỡng toàn”

“Chuyện đó ta đã thành thân rồi, trong nhà đã có thê nhi, thật không thể lấy Tô tiểu thư, cáo từ”- Hữu Hi nói xong tính bỏ chạy, thì hai người canh cửa đã ngăn nàng lại.

“Tú cầu đã định người là hiền tể Tô gia, đừng vội đi như thế, ngày mốt là ngày cát nhật, lễ thành thân sẽ được tổ chức vào hôm đó”

Hữu Hi muốn giải thích nhưng chẳng dám để bại lộ thân phận nữ nhi vội vàng nói: “Này, các người sao lại thế chứ, ta thật sự không thể cưới Tô tiểu thư”

“Người bị mù sao, có gan dám không cưới muội tử nhà ta.”- một giọng nói từ ngoài truyền vào.

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút, nhìn thấy nam tử mặc áo màu lam, hai tay khoanh trước ngực dáng vẻ tiêu sái đi nhanh tới.

“Hạo Vũ tới rồi sao?”- Tô Phu nhân nhìn thấy liền vui vẻ.

“Chất nhi xin chào Bá Phụ bá mẫu”- Nam nhân Hạo Vũ cúi đầu hành lễ.

“Hạo Vũ ca”- Tô tiểu thư cúi đầu hành lễ.

“Mấy ngày nay đi đâu mới về”- Tô viên ngoại nhìn Hạo Vũ một cái, trong giọng bức mình.

“Đại bá đừng vội tức giận, chất nhi chẳng qua đi làm chuyện chính sự, vừa về đến đã nghe nói muội tử vút tú cầu chiêu thân, cho nên vội vàng qua xem” Nói xong quét mắt nhìn Hữu Hi, tay bức mình vuốt ngực Hữu Hi: “Sao lấy được tú cầu không muốn kết hôn? Muội tử ta muốn có đáng thì có đáng, có tài thì có tài, sao lại không xứng với người”

Hắn chụp lấy ngực nàng, Hữu Hi xấu hổ tức giận, xú nam nhân còn có gan phi lễ nàng, giận hấn, nàng hất tay hắn ra, lui về sau hét lớn: “Này đừng chạm vào ta, người còn chạm vào ta giết người.”

“Uh, khẩu khí không nhỏ”- Hấn như nghiền chụp lấy ngực nàng, ép chặt thân thể Hữu Hi, không chịu buông, tay kia tập kích ngực nàng: “Làm sao vậy, chỉ chạm vào một chút, dù sao cũng là nam nhân chạm thì đã sao, người mau mau cùng muội tử ta thành thân, nếu còn trốn ta đem người tới quan phủ”- Vừa bị ăn đậu hũ, Hữu Hi liền né tránh, hai tay che trước ngực, giơ chân tính đá xú nam nhân trước mắt.

Hấn nhanh nhẹn né tránh, tay vừa chụp lấy ngực có cảm giác là lạ, ngực của nam nhân trước mắt hình như hơi mềm. Chẳng lẽ là ảo giác, hấn vươn tay muốn chứng thật một chút, đột nhiên trong phòng xuất hiện bóng người, tay như kèm sắt bẻ tay hấn, ah, hấn kêu đau một tiếng.

“Hạo Vũ”

“Hạo Vũ ca!”

Trong phòng vang lên tiếng la ầm ĩ.

Hạo Vũ đau đớn mặt đầy mồ hôi, cổ tay hấn bị nam nhân vừa xông tới bẻ trật khớp, đau đến muốn mắng mà mắng cũng không được, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gương mặt xanh mét đầy tức giận, đôi mắt đen sồi sục máu nhìn hấn, giống như bẻ gãy tay hấn vẫn chưa hết giận, tựa như muốn giết hấn.

Tô viên ngoại đỡ lấy Hạo Vũ, đôi mắt đen nhìn về người lạ, phần nộ quát: “Người là người phương nào, dám xông vào tô gia hành hung”

Đôi mắt đỏ ngầu, vẻ mặt lạnh khốc, môi mím chặt, nhìn hấn, lạnh như băng nói: “Hấn muốn chết”

Hấn lại dám chạm vào ngực Hữu Hi, hấn đáng chết, bẻ một tay hấn đã là quá khách khí rồi.

“Bá phụ, tay chất nhi dù có chặt đứt cũng không buông tha hấn”- Hạo Vũ đau đớn kêu thảm, hận chết kẻ làm trật khớp tay hấn.

Hữu Hi đứng đó ngơ ngác nhìn người trước mắt, trái tim nói đau, là hấn, hấn còn sống, không biết vì sao, Hữu Hi cảm giác lòng mình nhẹ đi rất nhiều, nhưng cũng không muốn cùng hấn có gút mắc, lại càng không muốn hấn xuất hiện ở đây.

“Người đâu, bắt kẻ này cho ta”

Hữu Hi cảm giác lúc này chạy đi là không trượng nghĩa, nhưng nếu không chạy thì còn chờ khi nào, thừa lúc mọi người chú tâm đến Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi xoay người chạy đi.

Không ngờ, mấy gia nhân vọt ra chặn đường Hữu Hi, muốn chạy cũng không chạy được. Lăng Khiếu Dương như con hắc báo nhanh như chớp đi tới bên cạnh Hữu Hi, bắt lấy cổ tay nàng, đá bay giám gia nhân đang chặn đường, lạnh lùng nói: “Đi”

Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương kéo đi, đám gia nhân vây lại, chân không chạm đất bị Lăng Khiếu Dương đẩy chảy khỏi Tô Gia

9. Chương 10

Chap 10

Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương kéo ra khỏi Tô phủ, Hữu Hi là con rể nhặt được tú cầu chiêu thân làm sao có thể dễ dàng đi dễ dàng như thế, hơn nữa, tay của Hạo Vũ không quy củ đã chạm ngực Hữu Hi, cũng phát giác nàng là nữ nhân. Tô phủ nổi danh một vùng bị một kẻ làm cho náo loạn, còn dám ăn nói lớn tiếng, hơn nữa bẻ gãy tay Hạo Vũ làm sao có thể để Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương một con đường trốn

Ra khỏi phủ Hữu Hi giẫy khỏi tay Lăng Khiếu Dương, lo lắng bảo hấn buông tay ra. “Buông tay, chúng ta tự đi đường mỗi người”

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm liếc mắt nhìn nàng, bàn tay to vẫn siết chặt tay nàng, bá đạo tóm lấy nàng chạy về ngã tư đường. Hữu Hi thân bất do kỷ bị kéo đi, chạy như điên, hai người chạy thực mạng, phía

sau vẫn có người đuổi theo. Lăng Khiếu Dương dù tàn nhẫn nhưng đối với dân chúng không dám loạn sát, trừ khi thật sự bị bức ép, hoặc có người xúc phạm Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương khinh công tuyệt đỉnh, mang theo Hữu Hi chạy trốn, đã không còn sức nữa nhưng hấn không buông tay.

Hữu Hi chỉ muốn tìm một chỗ trốn đi để lừa gạt những người đó. Nhưng Lăng Khiếu Dương lại thua cả đầu gối, cho dù có chạy cũng không thoát. Mang theo nàng còn giảm sức của hấn, phía sau tiếng gậy gõ khua hướng về nàng bộ dạng giống như hung thần.

Hữu Hi bối rối, chỉ để mặc Lăng Khiếu Dương kéo tay nàng chạy loạn, cuối cùng hai người cũng ra ngoài thành, đám người theo sau cũng mệt mỏi thở hồng hộc, một giọng nói cao tức giận hô to: “Đừng chạy”

Hữu Hi mệt mỏi không muốn chạy trốn nữa, cổ tay vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Lăng Khiếu Dương, dứt quãng nói: “Ta... ta không chạy... ta tình nguyện bị bắt về, người đi đi, không cần xen vào chuyện của ta... bỏ tay ra... bỏ ra”- Hữu Hi vừa nói người vừa ngồi xuống đất, thở gấp gấp, một bước đi cũng không nổi nữa.

Mấy người đuổi theo sức lực cũng không thua sút, nhưng tất cả đều bị bỏ lại phía sau không còn nhìn thấy bóng ai nữa.

Vài người đuổi theo còn sót lại cũng mệt hơi thở gấp gấp, cố gắng mắng: “Đừng chạy... còn chạy nữa bọn ta sẽ không khách khuyển”

Lăng Khiếu Dương có chút suy yếu, nhìn Hữu Hi ngồi trên đất không chịu đi, tay hấn cuối cùng cũng buông lỏng nàng ra, bàn tay trống rỗng giống như trái tim hấn.

Gia đình Tô phủ bước đi không vững, thông thả bước lên: “Theo bọn ta về Tô gia, đừng ép bọn ta động thủ”

Người này vừa mới nói xong, Lăng Khiếu Dương đã giơ chân lên đá hấn một cái văng ra ngoài, đau đớn gọi cha gọi mẹ. Hấn quỳ rạp trên mặt đốn, kêu rên: “Ai u, đau chết ta rồi, huynh đệ sao không lên, lo lắng cái gì chứ”

Bốn năm người lúc này mới lách chân sớm đã nhũn ra nhằm về phía Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương tay thủ quyền, chỉ vài cái đã đánh mấy người ngã lạng quay, kêu đau, té xuống chạy trốn.

Hữu Hi thở cũng không gấp nữa, trong lòng thấm oán giận, hấn không phải lợi hại lắm sao, lúc này chỉ cần vài cái đã đánh ngã mấy người này, tại sao còn kéo nàng chạy như điên chứ, mệt muốn chết.

Hữu Hi muốn đứng dậy, nhưng phát hiện, sau khi chạy trốn đột nhiên nghỉ ngơi, hai chân mềm oặt lại run lên, không cách nào đứng lên được. Lăng Khiếu Dương đi tới bên cạnh nàng, trên trán thấm một lớp mồ hôi mỏng, đôi mắt đen nhìn không thấy tâm tình của hấn, hấn thản nhiên coi như không có gì.

Hấn vươn tay về phía nàng, ngón tay thon dài, mạch sắc da thịt ánh vào mắt Hữu Hi.

“Còn đi được không?”- Hấn hỏi.

Hữu Hi cau mày, quay đầu đi chỗ khác, tựa hồ cùng hấn không có bất kì quan hệ gì, Hữu Hi trầm mặc không nói gì, cũng không thèm để tâm đến bàn tay hấn đưa ra giúp đỡ nàng.

Tay hấn thất vọng thu lại, trên gương mặt mang theo sự thất vọng, hai nắm tay chiết chặt.

“Nàng còn định ngồi đây chờ bọn chúng quay lại sao?”

Hữu Hi trầm mặc, không lên tiếng.

Lăng Khiếu Dương đau lòng, cô độc nói: “Nàng ngay cả nói... cũng không muốn nói với ta sao?”

Hữu Hi không muốn cùng Lăng Khiếu Dương nói chuyện, chẳng lẽ nói lại những hận thù của họ sao?

Nàng giãy dụa đứng dậy, muốn biến mất khỏi mắt hấn, nhất quyết không chịu thua cái chân này, Lăng Khiếu Dương túm lấy tay nàng.

“Người làm gì vậy?”- Hữu Hi cau mày, trong mắt hiện lên sự chán ghét Lăng Khiếu Dương rất quen thuộc.

Hắn không để tâm tới ánh mắt nàng, khom lưng xuống, cánh tay dùng sức, đem nàng nâng lên.

“Này, người để ta xuống”- Hữu Hi giãy dụa, từ trên người hắn muốn nhảy xuống.

Lăng Khiếu Dương lạnh giọng uy hiếp: “Nàng còn quất tháo ta sẽ đánh ngất nàng”

Đối với sự bá đạo của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi trong lòng tức giận, thân thể vùng vẫy, không nhịn được hét: “Người buông, chúng ta chỉ là người qua đường, ta không cần người quản, cũng không cần làm mấy chuyện vô ích này, đừng xuất hiện trước mắt ta nữa”

Lăng Khiếu Dương thẳng người, nhẹ buông tay, Hữu Hi một lần nữa té xuống đất, nàng không kêu đau, nhưng sau đó cổ lại đau xót, mọi thứ trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lạnh lùng bế Hữu Hi đã ngất đi lên lưng, Hữu Hi từ từ nhắm hai mắt tựa vào tấm lưng rộng dài của Lăng Khiếu Dương. Hắn từng bước từng bước đi về trước, trái tim cũng từng chút từng chút rung động. Hắn điên cuồng mang nàng chạy trốn, đơn giản vì hắn muốn nắm tay nàng.

Hắn không muốn dừng lại vì hắn muốn cứ như thế nắm tay nàng, chăm sóc nàng. Cho dù lúc dừng lại, vẫn không thể nhìn thấy nàng quay đầu lại nhìn hắn.

Hữu Hi từ từ tỉnh lại, không nhịn được nhíu mày. Sau khi cảm giác mơ hồ qua đi mới nhớ tới bản thân mình bị Lăng Khiếu Dương đánh bất tỉnh. Nam nhân đáng chết, Hữu Hi thầm mắng, cũng nhận ra bản thân mình đang ở trong căn phòng nhỏ. Nàng mang giày vào muốn chạy đi nhưng lại nhìn thấy Lăng Khiếu Dương tới, trong tay hắn còn mang thức ăn

“Đói bụng không?”- Giọng nói hắn lạnh lùng rất tự nhiên, giống như đang nói về chuyện thời tiết ngày hôm nay.

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương, hắn muốn làm cái gì, ân oán đã qua đi, tất cả kết thúc, hắn làm vương gia của hắn, nàng sống cuộc sống của nàng, không tốt sao?

“Ăn cơm đi”- Hắn đem thức ăn đặt lên bàn.

Hữu Hi hờ hững nhìn Lăng Khiếu Dương, trầm mặc lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Lăng Khiếu Dương, người có ý gì? Người cuối cùng muốn làm gì?”

Hắn biết bản thân không có tư cách nói, Hữu Hi, ta yêu nàng, cho nên cho ta một cơ hội để ta yêu nàng. Hắn cũng không có tư cách nói, Hữu Hi đừng như vậy, là ta tổn thương nàng, xin nàng tha thứ cho ta.

Hắn biết, ba chữ ta xin lỗi không thể làm cho Hữu Hi yêu hắn, cũng không thể xóa đi những thương tổn mà nàng phải chịu.

Lâu sau đó, hắn cúi đầu nói: “Ta chỉ đang chờ, chờ nàng quay đầu lại nhìn ta, cho chờ tới già”

“Không... ta sẽ không quay đầu lại, sẽ không”- Hữu Hi cắt đứt lời Lăng Khiếu Dương nói, không muốn tiếp tục nghe nữa,. “Ta sẽ không quay đầu lại nên người cũng đừng can thiệp vào cuộc sống của ta, hãy để cho chúng ta là hai người xa lạ, không có quan hệ gì với nhau”

Hữu Hi nói xong xoay người đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương hướng về phía nàng hô to: “Ta sẽ chờ nàng, chờ nàng dù bao lâu đi nữa, chờ nàng quay đầu lại.”

Đi, sẽ không quay đầu lại, từ lúc bước ra khỏi vương phủ, ý niệm này vẫn rất kiên định. Nàng không quay đầu lại, thẳng lưng đi ra ngoài, những ân oán của quá khứ đã là quá khứ, hắn liều chết cứu nàng mấy lần oán hận đã mất đi, nhưng thương tổn đã khắc sâu trong lòng, cuộc sống nhọc nhằn trước kia nàng cả đời không quên.

Tình yêu của hắn nàng không thể chấp nhận, cũng không muốn chấp nhận, người nàng yêu là Hoàng Bắc Thiên. Cho dù bây giờ hai người gặp nhau chỉ toàn đau khổ, nhưng bất luận ở đâu, dù xa đến cách mấy, mặc kệ hắn trở nên thế nào, xấu thì hắn vẫn là người nàng yêu.

Hữu Hi không chút lưu luyến rời khỏi căn phòng nhỏ, trong khoảng sân có con ngựa trắng cùng hành lý của nàng, chắc là do Lăng Khiếu Dương mang tới. Hữu Hi nhìn thấy trong sân còn một người là Cao Mặc, ánh mắt hắn nhìn nàng có chút giận dữ.

Hữu Hi không quan tâm, tay dắt ngựa, rời khỏi đó. Nàng không sợ lạc đường, không sợ, bởi vì nàng không có mục tiêu, đi tới đâu thì hay tới đó, leo qua núi qua sông, thời gian trôi đi, mọi thứ trôi qua, nàng sẽ tìm một nơi yên tĩnh mà ở, bình thản sống qua ngày.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi rời đi, nàng không quay đầu lại, kiên quyết ra đi, trái tim hần không cách nào kiềm đi nỗi đau này. Nàng thật sự không quay đầu nhìn hần, mà hần vẫn sẽ chờ nàng, vẫn sẽ chờ đợi.

Đoạn đường phía trước thật yên tĩnh, gặp chuyện ném tú cầu nàng không có gặp phải cường đạo bại hoại, xem như may mắn. Gặp Lăng Khiếu Dương có xem là bất hạnh không?

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời tối đen, chắc là muốn mưa rồi. Nàng giục ngựa chạy mau, muốn trước khi trời mưa tìm được nghỉ chân. Con ngựa bị quất vào mông liền chạy về trước, nhưng nơi này không thôn không khách điểm, ngay cả một chỗ trú mưa còn không có, mưa đã bắt đầu kéo tới.

Hữu Hi cả người ướt đầm, bối rối tìm một nơi trú mưa thì thấy một cái ốc nhỏ. Nàng chạy vội vào, sau đó dắt ngựa vô, rồi rũ rũ tóc đang ướt nước.

Lạnh quá, Hữu Hi hắt xì một cái, cuộn người lại, nhìn trời mưa không biết khi nào mới dừng. Quan sát xung quanh, nghĩ tới nơi này cũng không có ai xuất hiện, nàng liền tìm một góc vội vàng cởi bộ quần áo ướt đầm ra

Nàng tìm một nơi bằng phẳng ngồi xuống, tựa vào tường nghỉ ngơi, mơ mơ màng màng ngủ, mơ thấy Hoàng Bắc Thiên, mơ thấy hai người ở cùng nhau sống rất vui vẻ.

Không biết đã ngủ bao lâu, Hữu Hi trong bụng rất đói liền thức giấc, nhìn thấy cách đó không xa có một đồng lửa, nước mưa trên nóc nhà cũng không rơi xuống nữa, trên mình xuất hiện một chiếc áo ngoài của nam. Hữu Hi ngẩn người ra, ý thức được việc gì đó, đứng dậy, áo rơi xuống trên mặt đất.

Ánh mắt Hữu Hi nhẹ nhàng nhìn nam nhân ngồi xa xa trong góc, quần áo ướt đầm trên tóc vẫn còn nhỏ nước. Lăng Khiếu Dương, hần không đi sao, hần sao lại xuất hiện trước mặt nàng, quần áo, đồng lửa, nóc nhà không bị dột?

Hần hà tất phải làm thế.

Nàng không muốn dây dưa như thế, không muốn nhận sự quan tâm của hần, không muốn, Hữu Hi thấy bên ngoài mưa cũng không còn to, liền muốn bỏ đi.

Lăng Khiếu Dương xông lên, ôm lấy nàng: “Đừng đi ra ngoài, nàng muốn ngã bệnh sao?”

Hữu Hi xoay người, lạnh lùng nhìn hần: “Lăng Khiếu Dương, ta không muốn cùng ngươi có bất cứ quan hệ gì cả, tình yêu của ngươi ta không cần, lòng tốt của ngươi ta cũng không cần, chúng ta không ai quen biết không tốt sao?”

Hữu Hi vừa nói xong, tên bán xuyên gió từ cửa sổ bắn vào phòng rơi xuống đất, mang theo mùi sát khí nồng nặc. Lăng Khiếu Dương ôm nàng, hai mắt trầm xuống, ôm nàng trốn vào sau vách tường.

Lúc này bên ngoài truyền đến giọng nói độc ác: “Lăng Khiếu Dương, đừng làm con rùa đen rút đầu, ra đây chịu chết đi”

Trái tim Hữu Hi giật thót lên, giọng nói này rất quen thuộc..

10. Chương 11 - 12

Chap 11

Mưa vẫn như cũ rả rích rơi xuống, có vẻ mưa cũng không lớn hơn, phía trong sân là mười mấy người đàn ông tay mang võ trang. Cầm đầu là nam nhân cầm đầu mặc bạch y, khăn trắng che mặt, đứng đó. Đứng

bên cạnh bạch y nhân là một lão già có trường râu dài, gầy gò, khổ luyện, ánh mắt sáng trưng, cầm cung tên bắn vào trong ốc.

Lăng Khiếu Dương dùng ánh mắt ám chỉ Hữu Hi trốn ở đây, đừng đi ra ngoài. Hắn không biết ai muốn lấy mạng của hắn, nhưng hắn không muốn liên lụy Hữu Hi, hai tay buông lỏng nòng phi thân hướng lên nóc nhà.

Bên ngoài vừa thấy bóng người tính lao lên nóc nhà liền bắn cung, tiễn bay về phía Lăng Khiếu Dương. Lăng Khiếu Dương huy động kiếm chém đi từng mũi tên, cả người linh hoạt né tránh.

Hữu Hi tựa vào tường, trái tim hoảng sợ bất an, tiếng quát tháo vừa nãy, nếu nòng nghe không lầm là của Tứ đương gia của Vô Âu Môn, hắn sao lại đuổi giết Lăng Khiếu Dương?

Hữu Hi không kiềm lòng lại nhớ tới giọng nói đầy hận thù của Hoàng Bắc Thiên, dáng vẻ múa kiếm điên loạn của hắn, rồi hét to hắn muốn hoàng đế chết, muốn Lăng Khiếu Dương chết, muốn Trần Bắc tướng quân chết.

Trái tim Hữu Hi cứng lại, Hoàng Bắc Thiên bắt đầu báo thù rồi sao? Mấy ngày qua, nòng ở trong khách điểm nghe người gian đồ đồn rằng Vô Âu môn chuẩn bị khởi nghĩa, tấn công vào các tiểu thành, cướp đi quân lương của triều đình. Bây giờ muốn giết người, trước là xuống tay giết Lăng Khiếu Dương, Bắc Thiên hắn cũng tới sao? Hữu Hi muốn quan sát một chút, nhưng tiễn lao tới dày đặc, không muốn để nó bắn xuyên qua cơ thể mình, Hữu Hi đành phải trốn sau tường đất.

Trong lòng lo lắng nổi lên, Tứ đương gia của Vô Âu Môn võ công bất phân, nếu như Hoàng Bắc Thiên đến, hơn nữa còn có đội cung tiễn chắc chắn Lăng Khiếu Dương không phải đối thủ của họ, hắn chết là điều không còn nghi ngờ...

Hữu Hi kinh hãi khi nghe bên ngoài toàn tiếng đánh nhau, hai bên giao thủ, tên cũng không bắn nữa, có lẽ sợ đả thương phía mình.

Hữu Hi lúc này mới thẩm dò, đôi mắt từ cửa sổ hướng ra ngoài, chỉ thấy Lăng Khiếu Dương đang cố hết sức giao thủ cùng Tứ đương gia và thân ảnh màu trắng.

Thân ảnh màu trắng che mặt khiến Hữu Hi nhớ tới, lúc Hoàng Bắc Thiên từ trên trời bay xuống, tựa như tiên nhân, xuất hiện trước mắt nòng, cứu nòng đi. Ánh mắt của nòng chăm chú nhìn bóng người quen thuộc, trong lòng nhung nhớ, là Bắc Thiên, là hắn, hắn tới là vì đuổi giết Lăng Khiếu Dương.

Trái tim bị đâm vào đau đớn, không muốn nghĩ tới, hắn nhất định thành thân rồi... nòng không muốn chuyện này là thật. Nhưng bây giờ nhìn thấy nam nhân mình yêu lại không nhận được đau lòng, trong lòng chua xót. Hai mắt đầm lệ nhìn Lăng Khiếu Dương bị Tứ đương gia đả thương phía sau lưng, cả người lão đảo, ngã về trước, kiếm trong tay Hoàng Bắc Thiên cũng lao về phía Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi căng thẳng, kinh hoàng hét lên “Đừng”, nòng xông ra ngoài. Cung tiễn thấy người từ trong nhà tranh phóng ra, tưởng là giúp đỡ Lăng Khiếu Dương, liền phóng tên hướng về phía Hữu Hi.

Sau khi Hoàng Bắc Thiên nghe thấy giọng Hữu Hi, trái tim giật mình lại nhìn kẻ dưới đã bắn tên vào Hữu Hi, hắn thất kinh bỏ mặc Lăng Khiếu Dương, lao tới chỗ Hữu Hi. Kiếm trong tay vung lên chém đứt mũi tên, đi tới bên cạnh Hữu Hi, ôm lấy thắt lưng nòng, người nhún nhẹ lên tránh được vài mũi tên sau đó bình thân đáp xuống đất.

Lúc này, ánh mắt hai người đan vào nhau, không biết là sau bao nhiêu ngày gặp lại, đôi mắt và tâm trạng của cả hai đều ánh lên sự mâu thuẫn. Trong lòng hắn thầm gọi tên nòng, trong lòng nòng cũng gọi tên hắn, nỗi nhớ nhung triền miên chôn sâu nơi đáy lòng trong lúc này bùng lên.

Đôi mắt đen của hắn nhìn Hữu Hi mặc đồ nam trang, tâm tình phức tạp suy nghĩ, Hữu Hi sao lại ở cùng Lăng Khiếu Dương. Thủ hạ chịu trách nhiệm đi tìm Lăng Khiếu Dương không hề nói Hữu Hi cùng hắn ở một chỗ.

Phải rồi, Hữu Hi mặc y phục này sợ rằng thủ hạ không nhìn ra, hơn nữa dù Hữu Hi mặc đồ nữ cũng chưa chắc có người biết nòng là ai, thân phận thật của hắn chỉ có một số ít người biết. Mỗi một tháng không gặp, ngăn không ngăn, dài không dài nhưng hai người cảm giác như mười năm không gặp.

Hữu Hi gầy gò như thế khiến Hoàng Bắc Thiên đau lòng. Hắn chỉ muốn ôm nàng thế này cả đời không buông ra, ước muốn đó cũng không thể, yên lặng không nói gì chỉ nhìn nhau. Trong lúc Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên đắm chìm trong nỗi đau, cảm giác mâu thuẫn khi gặp lại thì Lăng Khiếu Dương bị Tứ đường gia đâm vào cánh tay, bay lên cao đá vào ngực Lăng Khiếu Dương. Thân hình cao lớn của hắn cuống quýt lui về sau, tóc đen hỗn loạn ướt đầm bết vào mặt hắn, cánh tay chảy máu, đôi mắt đen vẫn kiêu ngạo mười phần, không nhận thua hay tỏ ra sợ hãi.

Hữu Hi định thần lại, trái tim căng lên: “Đừng đánh nữa, thả hắn ra đi, để hắn đi”

Ánh mắt Hoàng Bắc Thiên lộ vẻ giận dữ, đối với lời cầu khẩn của Hữu Hi, hắn không những không kêu thủ hạ dừng lại thậm chí còn bực mình, tại sao nàng lại thay tên nam nhân này cầu xin, hắn đáng chết.

Cung tiền lúc này cũng không đứng yên, muốn bắn chết Lăng Khiếu Dương, cung tên giơ lên, Hữu Hi hoảng hốt, kinh hãi từ trong lòng Hoàng Bắc Thiên chạy tới, không chút nghĩ ngợi đứng chắn trước mặt Lăng Khiếu Dương.

Hai mắt Hoàng Bắc Thiên tối sầm, tay nắm chặt, hạ giọng hô: “Nàng đang làm cái gì vậy?”

Hữu Hi trong lòng rối bời, nàng cũng không biết vì sao lại làm vậy, có lẽ vì Lăng Khiếu Dương đã đơn phương cứu nàng vài lần, nàng không muốn hắn chết, bối rối nói: “Ta... ta chỉ muốn các người tha cho hắn, để hắn đi đi”

Nghe thấy Hữu Hi nói thế, đôi mắt đỏ ngầu của Lăng Khiếu Dương trở nên nhu hòa, lóe sáng lên, nhìn nữ nhân trước mặt đang dang tay bảo vệ hắn, hắn mỉm cười. Yêu cũng được, hận cũng được, như vậy là đủ rồi, hắn từng đối với nàng tệ như thế, nhưng nàng lại thay hắn cầu xin, nàng thiện lương, còn hắn thì rất tàn nhẫn.

Hắn còn cầu gì nữa, nàng hận hắn, chán ghét hắn, nhưng không hy vọng hắn chết như vậy là đủ rồi. Hắn vươn cánh tay đẩy Hữu Hi ra, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn Hữu Hi, đi về trước hai bước.

Nhìn Hoàng Bắc Thiên mang bạch y, trong lòng hừ lạnh: “Chết có gì đáng sợ, đáng sợ nhất chính là sống trong đau đớn”

Hắn đứng thẳng lên, tay giơ kiếm lên, cười lạnh, không hề kiêng dè nói: “Đến đây, mặc kệ các người là ai, muốn giết ta sao, bổn vương không có sợ chết”

Hắn nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhớ tới ngày đó ở hoàng cung, hắn cứu Hữu Hi khi hắn đang bị thương, là bạch y nam nhân dẫn đầu đám loạn dân xông vào hành thích hoàng đế, cứu đi Hữu Hi, hắn là ai, tại sao lại có cảm giác quen thuộc như thế?

Hắn tại sao lại cứu Hữu Hi, nhìn ánh mắt của hắn và Hữu Hi quen thuộc như thế, trong lòng lướt qua một suy nghĩ, Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nở nụ cười.

“Muốn chết ta thành toàn cho người”- Hoàng Bắc Thiên tàn nhẫn hô to, giơ kiếm, phi thân lên cao. Hắn muốn Lăng Khiếu Dương chết, hắn không thể sống nữa.

Kiếm trong tay mang đậm mùi sát khí hướng về phía Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương cũng nghênh đón, hai binh khí chạm vào nhau phát ra âm thanh xé gió.

Trái tim Hữu Hi thất lại, nàng đứng đó, chỉ có thể nhìn hai nam nhân đàng đàng sát khí muốn đưa nhau vào chỗ chết. Một người là nam nhân nàng yêu, một người lại từng tổn thương nay liều mạng bù đắp cho nàng, nàng làm sao nhẫn tâm nhìn hắn chết.

Lăng Khiếu Dương bị thương, không địch lại được Hoàng Bắc Thiên, trái tim Hữu Hi thất lại, nàng rất sợ nhìn thấy cảnh máu chảy. Hoàng Bắc Thiên vô công được truyền lại từ Miêu Phách Thiên, nay đánh vào người Lăng Khiếu Dương.

Hơn nữa sau khi giao tranh, Lăng Khiếu Dương tổn không ít sức, hơn nữa cánh tay bị thương khiến hắn dần dần đuối sức. Chớp nhoáng, Hoàng Bắc Thiên đá hắn té xuống đất, thân hình cao lớn ngã xuống dính đầy bùn đất, Hoàng Bắc Thiên đâm thẳng về phía Lăng Khiếu Dương.

Không! Hữu Hi hoảng hốt, nàng không chút nghĩ ngợi, dùng cách nhanh nhất chạy tới chỗ Lăng Khiếu Dương, ôm lấy hắn. Kiếm Hoàng Bắc Thiên không kịp thu lại, mũi kiếm sắc bén đâm vào Hữu Hi, Hữu Hi đau đớn kêu lên

“Hữu Hi...!”- Lăng Khiếu Dương cùng Hoàng Bắc Thiên kinh hô.

Lăng Khiếu Dương tay đầy máu ôm lấy Hữu Hi, trái tim sợ hãi, tại sao lại cứu hắn, tại sao, hắn không đáng.

Hoàng Bắc Thiên lại càng sợ hãi hơn, hắn đâm Hữu Hi, trong lòng đau đớn, một kiếm đâm trúng nàng cũng là đâm vào trái tim hắn, đau siết. Chuôi kiếm trong tay như làm phỏng tay hắn, hắn vội vàng buông ra, tức giận đá Lăng Khiếu Dương ra xa, đem Hữu Hi ôm vào lòng, quần áo tay của hắn và Hữu Hi dính đầy máu.

Hắn bối rối lắc đầu, tay run rẩy, vỗ về mặt nàng: “Không... Hữu Hi nàng sao rồi!”- Đáng chết, hắn sao lại làm bị thương nàng, Hoàng Bắc Thiên loạn lên, hai mắt ửng đỏ, la hét.

Hữu Hi đau đớn nhú chặt mày, gian nan nói: “Đừng giết... ta cầu chàng... hắn đã cứu ta... xin chàng!”

“Đừng nói nữa, ta đáp ứng nàng, không giết hắn!”- Hoàng Bắc Thiên bối rối đáp ứng, tay phong bế huyết đạo Hữu Hi, có được lời hứa của hắn, tay nàng liền đặt trên mặt hắn, đôi mắt đau khổ mang theo niềm hạnh phúc hư ảo. “Yêu nhau... có thể ở gần nhau, thật là... tốt, thật tốt”

“Chúng ta sẽ không chia ly, Hữu Hi, không có việc gì, Hữu Hi đừng sợ...” Hữu Hi mỉm cười nhưng không thể nói được nữa, hai mắt khép lại, đem hình ảnh Hoàng Bắc Thiên đặt ngoài cửa mắt.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, nhìn Hoàng Bắc Thiên, hắn thấy được tình yêu sâu đậm của nàng đối với Hoàng Bắc Thiên. Hắn đã đoán đúng, bạch y nam nhân là người Hữu Hi yêu, hắn không có chết. Hữu Hi không yêu hắn, nhưng lại liều chết cứu hắn, tình yêu của nàng, lòng của nàng vẫn thuộc về Hoàng Bắc Thiên. Nàng chẳng qua thiện lương, chỉ có một suy nghĩ đơn giản, nàng không muốn gì cả, chỉ muốn được cùng nam nhân mình yêu ở cạnh, nhưng bây giờ chỉ còn là đau khổ. Hắn lại lần lượt phá hủy đi hạnh phúc của nàng.

Trái tim Lăng Khiếu Dương nhói đau.

Hữu Hi liều chết cứu Lăng Khiếu Dương, ai cũng không hiểu Hữu Hi tại sao làm thế, mặc kệ Lăng Khiếu Dương đã từng thương tổn nàng nhiều đến thế, nhưng nàng lại cứu, hơn nữa nàng lại cầu Hoàng Bắc Thiên tha cho Lăng Khiếu Dương, lợi dụng lúc hắn mềm lòng nhất.

Hữu Hi bị đưa vào thành nhỏ đưa cho người trong phân đà cứu chữa, nhìn thấy tính mạng Hữu Hi bị đe dọa, Hoàng Bắc Thiên lòng đau như cắt, hắn đã thương Hữu Hi. Nhìn Hữu Hi nằm trên giường thông minh, gương mặt tái nhợt, tóc cắt ngắn, trái tim hắn không khỏi đau đớn.

Vì quyền lực vì báo thù, hắn không thể không giết phụ nữ, nhưng mà hắn chưa từng nghĩ sẽ làm cho người mình yêu nhất chịu thương tổn. Hôm nay, hắn nắm quyền rất lớn, thống lĩnh mười mấy vạn nhân mã, hắn công thành chiếm đất, từng bước thực hiện kế hoạch bản thân. Chỉ có kế hoạch ám sát Lăng Khiếu Dương vì Hữu Hi mà dừng lại.

Hắn canh giữ bên người Hữu Hi suốt mấy ngày mất đêm, một tắc không rời. Trong đêm khuya, hắn nghe thấy Hữu Hi hôn mê vẫn gọi tên hắn, mỗi một tiếng rên rỉ gọi tên hắn đối với hắn đó là tình yêu tha thiết là nhung nhớ. Hữu Hi nói đúng, nàng không cần gì cả, liều mạng vì tình yêu, hắn chính là tất cả của nàng.

Nhưng hắn chỉ cho được nàng tình yêu của hắn, không cho được nàng hạnh phúc, chỉ để nàng sống trong khổ đau, từng chút một bị nỗi đau thiêu đốt đã thương nàng.

Hoàng Bắc Thiên hối hận, u uất nắm lấy tay Hữu Hi, hắn hy vọng một kiếm đó là đâm trúng hắn mà không phải Hữu Hi. Hắn thế, nhất định có một ngày, đem tất cả những thứ tốt nhất có trong tay đưa cho Hữu Hi. Người của hắn, trái tim của hắn đều là của Hữu Hi, không hề vì bất cứ ai mà dừng, hắn đã ném đủ mùi vị cuộc sống bị người bày bố.

Nhưng Hữu Hi đã hôn mê suốt năm ngày vẫn không tỉnh lại, trái tim Hoàng Bắc Thiên bị dày vò điên cuồng, ngón tay run rẩy vỗ về mặt nàng, đau khổ nói nhỏ: “Hữu Hi, tỉnh lại, tỉnh lại được không, đừng ngủ nữa, đừng hành hạ ta nữa, nếu không có nàng, Hữu Hi, ta sẽ rất đau khổ, ta cùng nàng đều đau, bởi vì, ta và nàng giống nhau, ta cũng muốn ở cạnh nàng, nhưng ta cũng muốn báo thù”

“Ta muốn nàng ở bên cạnh ta, nhưng nếu ép nàng ở lại như vậy đối với nàng rất tàn nhẫn. Buông tay, cả nàng và ta đều đau, không buông cũng đau, Hữu Hi, ta phải làm sao, chẳng lẽ cừu hận này không nên báo sao?”

Giọng nói Hoàng Bắc Thiên nghẹn ngào, vừa nói xong, nhìn thấy Hữu Hi không hề phản ứng, hấn sốt ruột nói: “Hữu Hi, ta đáp ứng nàng, giết xong hoàng đế, chúng ta sẽ đi ẩn cư trên núi, sống cuộc sống bình thường, chỉ xin nàng đừng rời xa ta, tỉnh lại đi Hữu Hi, tỉnh lại...”

Hoàng Bắc Thiên vừa nói, đau khổ đem mặt vùi vào lòng bàn tay Hữu Hi, từng giọt lệ nóng rực rơi vào tay nàng.

Sự thương tâm quá độ của hắn không ai nhận thấy, bóng Miêu Hồng đứng ngay cửa, nàng bưng thức ăn đứng đó, trên mặt nàng cũng là sự đau đớn cùng hận thù, cuối cùng lặng lẽ rời đi.

Đêm kéo tới, Hoàng Bắc Thiên giúp Hữu Hi thay thuốc, xoay người vắt khăn muốn giúp Hữu Hi lau mặt. Quay đầu lại, nhìn thấy hai mắt Hữu Hi khê chớp, trái tim hắn mừng rỡ, nắm lấy tay Hữu Hi, kích động đến rơi lệ, vừa khóc vừa cười nói: “Hữu Hi, nàng tỉnh rồi, nàng tỉnh rồi”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên, tựa hồ suy nghĩ, mới dùng giọng nói nghèn nghẹn: “Người... là ai?”

Hữu Hi hôn mê suốt năm ngày, lúc tỉnh lại câu thứ nhất của nàng khiến Hoàng Bắc Thiên mất đi phản ứng

Chap 12

Hữu Hi hỏi hắn là ai?

Nàng sao lại hỏi như vậy, hắn là ai vậy, hắn là Hoàng Bắc Thiên, nàng không nhận ra hắn sao? Trái tim hắn đông cứng lại, đôi mắt đen nhìn tinh thần của Hữu Hi, sợ hãi nói: “Hữu Hi đừng đùa, trò đùa này không vui đâu, miệng vết thương của nàng còn đau không?”

“Đùa? Công tử, người là ai?”- Hữu Hi hỏi, cũng muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động đã đụng đến vết thương, kéo theo một trận đau, không khỏi cúi đầu cau mày, đau đớn hô: “Đau quá, ta làm sao vậy?”

Hữu Hi như vậy làm Hoàng Bắc Thiên hoảng loạn, sợ hãi, tay hắn nâng mặt Hữu Hi lên, để nàng nhìn hắn, bối rối lo lắng nói: “Hữu Hi, nhìn ta, ta là Hoàng Bắc Thiên, ta là Hoàng Bắc Thiên, nàng không nhận ra ta sao, nhìn ta”

Hữu Hi nghe Hoàng Bắc Thiên nói, dùng ánh mắt xa lạ mờ mịt nhìn hắn, kinh hoàng nói: “Vị công tử này, người làm ta đau, ta không biết người, nam nữ thụ thụ bất thân, người buông tay”

Nam nữ thụ thụ bất thân? Không phải nói Hữu Hi không biết xấu hổ, chỉ là quan hệ bọn họ trước kia, còn gì mà thân hay không thân? Hai người là thân mật nhất, nàng sao lại nói chuyện như thế, Hoàng Bắc Thiên nhìn chăm chú mặt Hữu Hi, nhìn hai mắt của nàng.

Ánh mắt nàng từng chứa đựng tình cảm chân thành, từng suy nghĩ thương yêu, nhưng bây giờ lại nhìn hắn như kẻ xa lạ. Kẻ xa lạ, trong mắt nàng hắn chỉ là kẻ xa lạ sao?

Trái tim Hoàng Bắc Thiên bị một trận đả kích mạnh, đau đớn khiến tâm can hắn nứt ra, chuyện gì đang xảy ra, chuyện gì xảy ra. Nhất định là Hữu Hi giận vì hắn báo thù, vì quyền lực mà lấy nữ nhân khác, đúng vậy, hắn lấy Miêu Hồng, nhưng chưa từng chạm vào nàng ấy, không hề yêu tất cả chỉ là giao dịch.

Hắn đau khổ nói: “Hữu Hi, nàng đang giận ta đúng không, giận ta lấy nữ nhân khác, giận ta không bỏ đi hận thù, đúng không, cho nên nàng không nhận ta, đừng như vậy Hữu Hi, đừng tỏ vẻ không biết ta”

Hữu Hi cau mày, giữ lễ nói: “Công tử, người đang nói gì vậy, chúng ta quen nhau sao? Người lấy nữ nhân khác, người muốn báo thù là có ý gì. Người muốn làm gì cũng được, tại sao lại giận?”

Chúng ta quen nhau sao? Nàng nói, nàng không hiểu, không biết gì cả. Đây là những lời Hữu Hi vừa nói sao, hai người quen đến mức ngay cả thờ cũng có thể nhận ra nhau, bây giờ nàng lại hỏi chúng ta quen nhau sao?

“Không”- Tâm Hoàng Bắc Thiên vỡ ra, hấn rống một tiếng, sợ hãi kêu lên: “Nàng là Hữu Hi, nàng là thê tử của ta, là người phụ nữ ta yêu, nàng là Hữu Hi”- Tại sao lại là chúng ta quen nhau sao!? Nàng đang trừng phạt ta sao Hữu Hi.

Tiếng kêu của hấn dường như đã dọa sợ Hữu Hi, nàng lui lại, cau mày sợ hãi nói: “Ta thật sự không biết người nói cái gì, đây là đâu? Ta là ai. Ta là thê tử của người sao? Không, ta không nghĩ được gì cả”- nàng bất an nhìn bốn phía xung quanh.

Hoàng Bắc Thiên nghe Hữu Hi nói thế, trái tim rùng mình đập mạnh, nàng không nhớ ra hấn sao? Nàng sao lại không nhớ hấn là ai, không nhớ rõ cả bản thân mình, vậy quá khứ giữa hai người là gì, hấn là gì với nàng?

Hữu Hi bước đi, hấn tự hỏi Hữu Hi đi đâu, hấn như kẻ điên bắt lấy cánh tay Hữu Hi, cuồng loạn hét lên: “Đừng như vậy, đừng như vậy, Hữu Hi, ta sai rồi, ta đã sai, đừng trừng phạt ta nữa!”

Hoàng Bắc Thiên mất khống chế kích động làm đau vết thương Hữu Hi, nàng cau mày, kêu lên: “Đau quá”

Hoàng Bắc Thiên thu hồi bàn tay đang mất khống chế, cuống quýt nói: “Xin lỗi, ta làm đau nàng Hữu Hi, nhưng làm sao chuyện này có thể xảy ra, nàng, nàng sao lại không nhớ chuyện gì?”

“Ta... ta là ai?”- Hữu Hi không để ý Hoàng Bắc Thiên nói, gương mặt nhỏ nhắn rất đau đớn, trầm suy nghĩ, ta là ai, ta là ai? Nàng cuống quýt đặt câu hỏi.

Hoàng Bắc Thiên nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, muốn nhìn xem trong đó có thủ đoạn gì không, nhưng ánh mắt Hữu Hi, vẻ mặt của nàng, động tác của nàng hấn cũng đã quen bấy giờ lại trở nên xa lạ, là xa lạ ở đâu?

Chẳng lẽ là đôi mắt nàng, mắt nàng nhìn hấn xa lạ đến thế, xa lạ đến mức làm hấn đau lòng.

Nàng cứ như vậy mà quên đi tất cả, tại sao chứ?

Hoàng Bắc Thiên siết chặt tay Hữu Hi, đôi mắt đen lo lắng nhìn nàng, đau khổ nói: “Nàng là Hữu Hi, ta là Hoàng Bắc Thiên, nàng là thê tử của ta, chúng ta rất yêu nhau, nàng quên rồi sao?”

“Chúng là phu thê, chúng ta yêu nhau?”- Hữu Hi lắc đầu, lúng lúng rút tay về, tránh không để hấn đụng chạm: “Không, ta không biết người nói cái gì, xin người hãy để ta rời đi được không?”

Nàng còn không để hấn chạm vào, loại cảm giác này so với chết đi còn khó chịu hơn. Không!! Tâm Hoàng Bắc Thiên như vỡ ra nói: “Ta sẽ để nàng đi đâu Hữu Hi, đừng đối xử với ta như thế, đừng”

Hấn vừa nói vừa vội vàng giữ lấy tay Hữu Hi, trên tay nàng vẫn đeo chiếc nhẫn, bối rối nói: “Hữu Hi nàng xem, đây là vật đính ước giữa ta và nàng, chúng ta thành thân rồi, còn nữa...”- Hoàng Bắc Thiên vội vàng từ trong áo rút ra một cái túi, để trước mặt Hữu Hi: “Nàng xem, cái túi này là nàng tự tay làm, ta vẫn mang bên người”

Nhìn ánh mắt mờ mịt của Hữu Hi, hấn lại tiếp tục tìm lấy hoa hồng do nàng tự làm đặt xuống bên cạnh: “Nàng xem, đây cách thể hiện tình yêu giữa chúng ta, hoa này muốn nói nàng yêu ta, nàng gọi đó là hoa hồng, nó đại diện cho tình yêu, chứng tỏ nàng yêu ta. Nàng quên rồi sao? Nàng, nàng sao lại có thể quên được? Sao lại quên đi?”

Hoàng Bắc Thiên đau đớn khóc thành tiếng, chẳng lẽ chỉ vì nhát kiếm đó làm cho Hữu Hi quên mất nàng đã từng yêu hấn sao.

Nhìn Hoàng Bắc Thiên đau khổ như thế, trái tim Hữu Hi có chút không đành lòng, nhẹ giọng an ủi: “Công tử, người đừng buồn. Ta thật sự nhớ không ra, ta không biết gì cả, ta là thê tử của người sao? Xin lỗi, dù chỉ một chút ta cũng không nhớ”

Hoàng Bắc Thiên đau đến sắp ngất đi nhưng vẫn đứng dậy, tay quệt lung tung lau đi nước mắt. Giọng nói khàn khàn: “Không sao, nàng không nhớ, không sao cả, ta sẽ từ từ kể cho nàng nghe, chúng ta từng làm những gì, tình yêu giữa chúng ta, chuyện trong quá khứ của chúng ta”

“Được”- Hữu Hi mông lung gật đầu, rồi lại không nhịn được hỏi: “Chúng ta rất yêu nhau sao? Ta thật sự là thê tử của người sao?”

Hoàng Bắc Thiên như kẻ thất bại, đau đớn nói: “Phải nàng là thê tử của ta, chỉ là, ta đã làm một chuyện khiến nàng rất thương tâm, có lẽ cả đời nàng cũng không tha thứ cho ta”

“Ta đau quá, ta làm sao vậy?”- Hữu Hi cau mày, tay nhẹ nhàng giữ chặt vết thương.

“Nàng bị thương, sẽ tốt lên mau thôi”

“Oh”- Hữu Hi cúi đầu nói, hai mắt sợ hãi nhìn hấn. “Ta muốn nghỉ ngơi, mệt quá, người cũng đừng khóc đừng đau nữa”

“Hảo, vậy nàng nghỉ ngơi đi, ta không làm ồn nữa”- Tay Hoàng Bắc Thiên gắt gao siết chặt, trái tim vỡ ra từng mảnh nhỏ.

Hữu Hi nhắm mắt lại, nhưng lại thấy lo lắng gì đó mở mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, lại hỏi: “Ta tên Hữu Hi đúng không?”

“Đúng vậy! Nàng tên là Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên không kiềm được rơi lệ, hấn chỉ muốn dùng một kiếm đâm vào bản thân lúc này.

Hữu Hi quên mất hấn, nàng gọi hấn là công tử, nàng không nhận ra hấn nữa.

Có được câu trả lời, Hữu Hi lại nằm xuống ngủ, vẻ mặt nàng bình thản, còn Hoàng Bắc Thiên lại đau khổ, bi thảm vì Hữu Hi quên mất hấn, hấn và nàng chỉ là kẻ xa lạ, ngay cả tình cảm của hai người cũng quên mất. Chẳng lẽ là trừng phạt hấn sao? Cách trừng phạt này làm cho hấn sống không bằng chết!

Hoàng Bắc Thiên không tin Hữu Hi quên mất hấn, cố gắng dò xét nàng, nhưng biểu hiện của nàng ngay cả hấn cũng không thể nhận ra. Từ lúc nàng tỉnh dậy đến bây giờ đã là một tháng. Nàng quên mất hấn cũng đã một tháng, một tháng qua, nàng nhìn hấn với đôi mắt xa lạ.

Hấn nói gì, làm gì nàng cũng không nhớ nổi bản thân mình là ai, bản thân hấn cũng trở nên ưu phiền nhưng nhiều lúc nhìn thấy nàng vui vẻ, không buồn bã, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười khiến hấn không nỡ nhắc lại

Nàng quên đi nỗi đau mà hấn gây ra, quên đi cái gọi là yêu, như vậy sẽ không đau nữa.

Sống là chuyện của hấn, chết là chuyện của hấn, yêu ai đi nữa, nàng cũng chẳng quan tâm. Thế giới của nàng trống rỗng, hấn mang đến cho nàng bao nhiêu thứ đồ, nàng cũng chẳng thể nhớ được.

Nhát kiếm đó khiến Hữu Hi thiếu chút nữa mất mạng, sau khi tỉnh lại, nàng cũng quên đi ký ức giữa hai người. Đại phu nói, nhiều lúc vì sống quá đau khổ, cũng có thể vì vết thương mà nàng lựa chọn quên đi.

Lời đại phu nói khiến trái tim Hoàng Bắc Thiên bị hành hạ, nhìn xem hấn đã làm gì với Hữu Hi. Cứ ngỡ rằng những thương tổn mà Lăng Khiếu Dương gây ra Hữu Hi là đã sâu nhưng chính bản thân hấn mới là người đã thương nàng nặng nhất.

Lăng Khiếu Dương hành hạ cơ thể Hữu Hi, còn hấn là hành hạ tâm của nàng. Những vết thương trên cơ thể có thể dùng thuốc trị, nhưng vết thương lòng làm sao khỏi, có lẽ quên đi đối với Hữu Hi lại tốt, quên hấn, nàng sẽ không đau khi nhìn thấy nam nhân mình yêu ở cùng nữ nhân khác, quên đi tình cảm của cả hai, nàng sẽ không bị hấn hành hạ.

Cứ như vậy mà chờ đợi, hấn yêu nàng, chăm sóc nàng, chỉ cần nàng ở bên cạnh hấn, chuyện gì cũng tốt, có lẽ một ngày nào đó, nàng nhớ ra hấn, nhớ lại tình cảm của cả hai.

“Môn chủ, người dạy ta võ công được không?”- Vết thương Hữu Hi đã tốt lên cũng là lẽ tự nhiên, nàng nhờ có hấn dùng nội công trị thương, hơn nữa dùng toàn thuốc xa xỉ, chỉ cần cẩn trọng điều dưỡng, vết thương sẽ tốt lên.

Về mặt nàng ngóng trông, sau đó làm vài động tác ngu ngốc, nói: “Ta thấy môn chủ phu nhân thật lợi hại, nhìn nàng múa kiếm thật đẹp, ta cũng muốn lợi hại như thế”

Hữu Hi gọi hấn là môn chủ, gọi Miêu Hồng là phu nhân, hấn bảo nàng gọi hấn Bắc Thiên, phu quân, nàng không chịu, chỉ gọi hấn là môn chủ, gọi Miêu Hồng là môn chủ phu nhân, mỗi lần nghe nàng gọi là mỗi lần lòng hấn nhói đau, trái tim bị giày vò hành hạ.

Hữu Hi cả ngày vô tâm vô phế mỉm cười, không hề có chút âu sầu, gương mặt tươi cười không hề có chút u buồn, thất vọng nói: “Môn chủ, người sao lại không nói lời nào, không muốn dạy ta sao?”

Lòng hẩn đau nhưng mỉm cười gượng gạo, tay an ủi gương mặt nhỏ nhắn của nàng: “Nàng muốn học ta dạy nàng, ta dạy nàng, nhưng sau này đừng có than khổ”

“Không đâu, ta rất nghiêm túc”- Thấy Hoàng Bắc Thiên đồng tình, Hữu Hi lại vô tâm mỉm cười.

Nàng cứ vô tâm ở lại bên cạnh hắn, cùng hắn, không hề ngại mối quan hệ giữa hắn và Miêu Hồng, không hề quan tâm người hắn yêu là ai, dù hắn yêu con chó tên A Miêu nàng cũng chẳng để tâm.

Bởi vì nàng chỉ biết hắn là phu quân của nàng, ngoài ra chuyện gì cũng không biết, dù hắn cưới người khác nàng cũng không cần. Bởi vì nàng đã quên mất tình yêu nên sẽ không đau.

Yêu một người nhưng lại không được người đó quan tâm, cũng là một loại đau đớn khó diễn tả.

Hắn cũng không thể thấy được trong mắt Hữu Hi tình cảm sâu đậm như trước, hắn không thể thấy được sự dịu dàng của nàng, thế giới của hắn chỉ còn lại bóng đêm u ám.

Hữu Hi cũng rất ham học võ, mỗi ngày chăm chỉ khổ luyện, muốn Hoàng Bắc Thiên không nên thủ hạ lưu tình, khổ sở nàng không sợ, nhất định Hoàng Bắc Thiên phải dạy nàng cho tốt.

Nàng bây giờ mới học võ tuy hơi trẻ, nhưng thân thể cũng không sao, học một ít quyền cước công phu thân thể cũng sẽ cải thiện. Hữu Hi mỗi ngày nghiêm túc, luyện tập, sau đó chờ Hoàng Bắc Thiên xuất hiện, cùng hắn đấu, quả nhiên công phu có tiến bộ.

Trừ khi Hoàng Bắc Thiên bận chuyện bên ngoài nếu không luôn cố gắng về với Hữu Hi, chăm sóc nàng, yêu nàng. Nơi hai người ở luôn thay đổi, không hề ổn định, Hữu Hi cũng đã quen.

Nàng không hỏi tại sao lại đổi, cũng không hỏi Hoàng Bắc Thiên bận rộn chuyện gì, bởi vì nàng không cần biết, nàng chỉ sống trong thế giới của bản thân, vui trong niềm vui của mình.

Hoàng Bắc Thiên cố gắng thương yêu Hữu Hi, muốn đem những thứ tốt nhất về cho nàng, đồng thời cũng từng bước thực hiện được kế hoạch báo thù.

Đảo mất một cái đã sang đông, Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên lại chuyển sang nơi mới. Hoàng Bắc Thiên sau khi sắp xếp cho nàng xong rồi lại đi công vụ, nói hai ba ngày sau sẽ về.

Cho nên nàng ở đây, chờ hắn an toàn quay về, nơi này rất đặc biệt, bên ngoài nhìn như một tòa miếu nhưng thật chất là nơi ẩn mình bí mật của Vô Ấu Môn.

Nơi núi non hẻo lánh, hương khói không thịnh, người dân thưa thớt, Hữu Hi muốn cùng tăng nhân rời khỏi Vô Ấu Môn. Hoàng Bắc Thiên đi làm chuyện của hắn, nàng cũng luyện quyền cước công phu của nàng.

Hữu Hi cũng để ý, có một tiểu hòa thượng mỗi ngày đều đi ra sau gian phật đường đưa cơm. Hữu Hi có hỏi tiểu hòa thượng đưa cơm cho ai nhưng hắn không nói, chỉ lắc đầu bảo nàng đừng hỏi.

Hữu Hi không kiềm được tò mò len lén theo sau tiểu hòa thượng, nhìn thấy hắn đi vào trong phật đường, tay chạm vào tượng phật, tượng phật liền hạ xuống để lộ ra một cánh cửa ngầm

Hữu Hi cau mày, lập tức yên lặng rời đi, trốn vào chỗ bí mật, chỉ chờ tiểu hòa thượng vừa đi nàng lại nhấc chân đi đến pho tượng. Tay đẩy nhẹ pho tượng, răng rắc một tiếng, tượng phật hạ xuống để lộ cánh cửa, Hữu Hi nhìn thoáng qua, do dự một chút liền xoay mình đi xuống bậc thang, vừa giẫm lên bậc thang thứ nhất, pho tượng liền đóng lại.

Trên vách tường có một vài cây đuốc sáng chiếu vào thông đạo hẹp nhỏ, gió thổi lồng lộng khiến Hữu Hi lạnh run. Nơi này để làm gì chứ, sao lại lạnh như thế, đáy lòng run sợ, đi về trước. Trái tim nàng sắp không chịu được nữa rồi.

Xuyên qua thông đạo, trước mắt rất trống trải, Hữu Hi bất ngờ phát hiện, nơi này là phòng giam. Phòng giam làm bằng gỗ đang vây lấy một nam nhân, tóc đen bù bờ, cả người bẩn thỉu ngồi đó, trên tay trên chân toàn là khóa sắt, cúi đầu nhìn hắn, trông hắn rất quen.

Gió lạnh lại thổi qua, Hữu Hi nhin không được run cả người, nhưng người đó đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt như nước sơn nhìn thẳng vào đôi mắt nàng.

Sau khi nhìn thấy mặt người đó, nàng không kiềm được lui về sau từng bước. Sao lại là hắn?

11. Chương 13

Chap 13.1

Hữu Hi lui về sau từng bước, nam nhân đang ngồi yên bỗng đứng lên, đôi mắt đen vô hồn trong chớp mắt đã rực sáng, vội vàng nhìn nàng, hai tay kích động nắm lấy cọc gỗ thô to, trong mắt ngập đầy vui sướng, giọng nói khàn khàn: “Hữu Hi là nàng, nàng còn sống, nàng còn sống!”

Nhìn thấy Hữu Hi hẳn mừng rỡ như điên, nàng sống thì chuyện gì cũng tốt, tốt hơn tất cả.

“Người quen ta sao?”- Hữu Hi nhìn nam nhân tiền tụy trước mặt, chột dạ hỏi.

Nam nhân đang kích động trong mắt liền hiện lên tia phức tạp, đôi mắt đen nhìn chằm chằm mặt Hữu Hi, bất an hỏi: “Nàng không nhận ra ta”

Hai mắt Hữu Hi khê chớp, nhíu mày hỏi: “Oh, người là ai, sao lại bị giam ở đây?”

Trái tim Lăng Khiếu Dương nhói đau: “Ta là Lăng Khiếu Dương, tại sao lại thế? Nàng làm sao vậy? Tại sao không nhớ ra ta?”

“Lăng Khiếu Dương”- Hữu Hi lặp lại tên, sau đó gật đầu, tay chỉ vào vị trí gần tim: “Ta bị thương ở đây, thiếu chút nữa mất mạng, lúc tỉnh lại không còn nhớ gì cả, nhưng ta biết, ta có một tướng công rất thương ta là đủ rồi, người... sao lại ở đây, người là người xấu sao?”

Hữu Hi mất trí nhớ!!

Nàng quên đi tất cả, quên những việc mà hắn đã làm với nàng, quên cả hắn. Hai người đã trở thành hai kẻ xa lạ? Chuyện này thật khiến người ta đau lòng, hẳn tình nguyện để nàng nhớ những chuyện xấu hắn đã làm, tình nguyện để nàng hận hắn, ít nhất, dù là hận, trong lòng nàng vẫn còn lưu lại chút dấu vết. Nhưng bây giờ, hắn không là gì đối với nàng, thậm chí bằng hữu cũng không.

Ngay cả hận cũng không còn trong lòng nàng.

Hắn hít một hơi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi: “Phải, ta là người xấu, vì thế bị giam ở đây”- Hắn nhìn hai mắt Hữu Hi, lúc này hắn nhìn thấy trong đôi mắt không có hận, không chán ghét, chỉ có sự xa lạ hờ hững.

Trái tim thất lại đau nhói, ra là dù đôi mắt đó có chán ghét, hắn vẫn nhớ mãi. Hắn ở trong kí ức nàng giờ đây đã biến mất, điều đó khiến hắn rất thống khổ, chẳng lẽ giữa hai người chỉ là kẻ qua đường. Đau đớn làm cho gương mặt hắn méo mó, lệ quang lóe lên.

Đôi mắt nàng chân thật nhìn hắn, hạ giọng dịu dàng nói: “Ta sẽ đi ra ngoài cầu xin họ thả người, sau khi rời khỏi đây, người đừng làm chuyện xấu nữa được không?”

“Hữu Hi”- Lăng Khiếu Dương đau khổ gọi tên nàng, vươn tay muốn giữ lấy nàng, muốn ôm nàng, nhưng nhà giam lại ngăn cản hắn.

Hữu Hi nhìn hắn xoay người sang chỗ khác, theo con đường đã tới mà đi khỏi, Lăng Khiếu Dương chỉ biết nhìn nàng phía sau, hẳn chỉ có thể vô vọng nhìn Hữu Hi, nhìn theo bóng lưng nàng rời khỏi, Hữu Hi, nàng hãy quay đầu lại đi, bởi vì, hắn không biết sau này còn có cơ hội gặp lại không.

Hắn hướng theo bóng lưng nàng hét to: “Hữu Hi, nhớ kĩ ta, ta gọi là Lăng Khiếu Dương, ta là Lăng Khiếu Dương”

Nhưng Hữu Hi vẫn không quay đầu lại, cứ như thể biến mất trong tầm mắt hắn, hắn chán nản bắt lực ngồi xuống, đau khổ ôm lấy đầu.

Chỉ cần nàng hạnh phúc, vui vẻ thì tốt rồi, tốt, mất đi trí nhớ, mất đi cũng tốt. Nhưng tại sao tìm hắn lại đau như thế, trong nhà lao u ám tràn ngập nỗi đau của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi rời khỏi nhà lao, tâm trạng có chút kiềm chế. Môn chủ nói đi ba bốn ngày sẽ quay về, nhưng đã ba ngày qua, hắn vẫn không quay về.

Nàng có chút lo lắng, chẳng lẽ mọi chuyện không thuận lợi, lo lắng hắn không khỏe, hắn là người rất giữ chữ tín, nói khi nào về thì chắc chắn sẽ về. Mỗi lần về, đều chạy tới tìm nàng đầu tiên, tìm được nàng rồi sẽ ôm nàng vào nói rồi nói: “Hữu Hi, ta về rồi, thời gian qua khiến nàng lo lắng rồi, nàng khỏe không, ăn cơm có ngon không, có luyện công không?”

Hữu Hi thích nghe hắn liên tục ân cần hỏi thăm nàng, thích cảm giác bị hắn ôm, nghe tiếng đập của hắn, cảm nhận vòng tay của hắn

Tâm trạng Hữu Hi vẫn còn say trong suy nghĩ từ sân sau đi lên trước. Cùng lúc đó từ ngoài cửa lớn chùa một vài người đi vào, là nhị đương gia và thủ hạ của hắn, trên người họ rất nhiều vết thương, vừa đi vào, đã vội vàng đóng cửa lại, đi vào trong.

Hữu Hi căng thẳng, vội vàng đi lên hỏi: “Nhị đương gia, có phải môn chủ gặp chuyện không hay không?”

Nhị đương gia đã ngoài năm mươi tuổi, vóc người cao dài, gầy gò, vội vàng nhìn Hữu Hi nói: “Nơi này không nên ở lâu, phu nhân mau theo chúng tôi rời khỏi đây, bay qua phía sau núi chúng ta sẽ gặp môn chủ ở đó, đường phía trước đã bị bao vây, không thể đi được nữa, trong Vô Ấu Môn có gian tế, tiết lộ hành tung của mọi người”

“Vậy còn môn chủ”- Hữu Hi vội vàng hỏi, trái tim bất an.

“Môn chủ”- Nhị đương gia muốn nói nhưng lại thôi. “Rời khỏi đây trước đã”

“Nói cho ta biết”- Hữu Hi sốt ruột hỏi. “Môn chủ làm sao?”

Nhị đương gia lo lắng nói: “Lúc môn chủ bị thương vẫn nhớ tới an toàn của phu nhân, đã phái chúng tôi tới đón phu nhân, môn chủ hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh, không thể tự mình tới đón phu nhân, phu nhân đi nhanh đi, nếu không đi sẽ không kịp nữa đâu”

Trái tim Hữu Hi đau nhói, môn chủ bị thương, hôn mê, nàng muốn gặp hắn, nàng muốn gặp hắn, muốn cùng hắn. Nghĩ tới đó nàng vội nói: “Hảo, chúng ta đi thôi, mau cùng môn chủ hợp lại”

Lúc này mấy vị tăng lữ cũng vây lại, nhị đương gia phát tay ý bảo, mọi người cùng nhau chạy ra cánh cửa sau núi. Mười mấy người đều chạy về phía trước, Hữu Hi chạy rất chậm những vẫn đuổi sát theo sau, không nhận được hỏi người bên cạnh, thương thể môn chủ có nặng không, có nguy hiểm đến tính mạng không, nàng lo lắng đến chết được.

Bên cạnh có người trả lời: “Môn chủ bị thương rất nặng, nhưng đã có Miêu Hồng chăm sóc nên không đáng ngại nữa, lúc này đã chuyển đến nơi an toàn”

Miêu Hồng, Hữu Hi trong lòng khổ sở, nhưng cố gắng gạt bỏ đi cảm giác đó cố gắng đi về phía núi. Đột nhiên trong không gian có mùi khóc bốc lên. Nàng xoay người lại, nhìn thấy chùa đang bốc lửa, trong lòng kinh hãi, nhớ Lăng Khiếu Dương vẫn đang bị giam trong đó.

Bọn họ ai cũng chạy đi nên không ai phát hiện ra hắn, hắn có phải sẽ chết đói chết khát trong lao không... Hữu Hi nghĩ vậy, cũng không do dự xoay người chạy đi, nàng không nói cho họ biết nàng sẽ quay lại, bởi vì nếu nói họ sẽ không cho nàng đi.

Nhị đương gia chỉ lo chỉ huy mọi người đi lên rừng núi, giữa quan binh đuổi theo, không ai chú ý tới Hữu Hi. Sau khi chạy được một lúc lâu, mới phát hiện, Hữu Hi đã biến mất không còn trong đám người

“Phu nhân đâu?”- Nhị đương gia sốt ruột hỏi, ánh mắt quay lại tìm kiếm Hữu Hi.

“Lúc này còn hỏi thương thể của môn chủ mà”- Một nam tử trẻ tuổi tức giận trả lời.

Thân tín bên cạnh Nhị đương gia cau mày nói: “Nhị đương gia, chúng ta đi mau thôi, quan binh buổi tối tất cả đều không gặp, nếu nàng ta không thấy nữa thì phu nhân cũng không cần vì nàng ta mà khóc, mà khó chịu.”

“Người biến mất, người bảo ta làm sao nói với môn chủ”- Nhị đương gia không tán thành với ý kiến của nam nhân, tức giận quát lớn.

Có người nói nhỏ: “Nhưng cũng không thể kêu các huynh đệ quay lại nộp mạng”

“Các người đi trước, ta quay lại tìm người”- Nhị đương gia không phải loại người không có nghĩa khí, nhưng cũng không thể vô trách nhiệm hại đến sinh mạng của huynh đệ.

“Nhị đương gia, chúng ta không để người quay về mạo hiểm như vậy”- Mấy người thuộc hạ không đồng ý để đương gia quay lại.

Trong lúc đang tranh chấp, dưới chân núi đã có rất nhiều quan binh xuất hiện đuổi theo hướng bọn họ.

Thân tín của nhị đương gia nói: “Nhị đương gia, đi thôi, nếu không ngay cả chỗ ẩn thân của môn chủ sẽ lộ ra, tới lúc đó chết cũng không đủ, bây giờ quay trở lại, phu nhân nếu đã bị bắt bị giết thì cũng muộn, không cứu được nữa, chúng ta nên suy nghĩ cho kỹ”

Trong lòng nhị đương gia mâu thuẫn, nhưng lúc này không thể bất chấp tất cả, họ còn phải hội họp với môn chủ, Hữu Hi dù sao cũng chẳng phải là phu nhân được mọi người thừa nhận, trong mắt họ không có tí trọng lượng, nhị đương gia dậm chân, hô to: “Chúng ta đi”

Nhị đương gia ra lệnh, mười mấy người liền tách ra hai đường tiếp tục đi, sống chết của Hữu Hi không còn liên quan tới họ. Vượt qua ngọn núi này, bọn họ sẽ thu được chú ý của quan binh, để môn chủ có cơ hội chuyển đi.

Còn Hữu Hi...

Hữu Hi trở lại trong chùa, đi vào trong lao, bên ngoài lửa cháy khắp nơi, khói bay mù mịt. Nàng chỉ có thể cùng Lăng Khiếu Dương trốn trong lao, chờ lửa tắt đi, chờ quan binh bỏ đi. Ngày thứ nhất qua đi, vào sáng ngày thứ hai, nàng mơ màng tỉnh dậy, ở trong lao mà ngủ.

Ở phía sau hậu viện của Phật đường, một tiếng động vang lên, tượng Phật bị thiêu cháy nhẹ nhàng dời ra, để lộ ra cửa ngầm.

Lăng Khiếu Dương nhìn sang nơi đầu hầm, nhìn quanh bốn phía, tay cầm lấy một cây gậy, sau đó đi tới nắp, chờ ai đó xuất hiện, trong chốc lát, một dáng người nhỏ nhỏ xuất hiện, trên mặt nàng bắn thỉu, nhấc chân ra khỏi cửa hầm, đứng bên cạnh Lăng Khiếu Dương.

Nàng nhìn chung quanh, trải qua một đêm, thế giới trong sáng đã bị đốt thành tro, sân ứ đọng máu. Phía sau núi, tuyết trắng bao trùm, giống như người khổng lồ khoác trên mình lớp áo trắng sừng sững đứng đó.

Bốn phía tĩnh lặng, chỉ âm thanh nhẹ nhàng của bông tuyết rơi, tuyết rơi giữa trời, so với bình thường đã ẩm hơn, nhưng gió lạnh thổi vi vút. Ngôi chùa này bị biến thành tro bụi, Vô Ấu Môn đào tẩu cũng đã thiêu hủy đi nơi này, sợ lưu lại vết tích để hoàng đế phát hiện.

Hoàng Bắc Thiên không biết ra sao rồi, có an toàn không, thương thế thì sao, Hữu Hi nhìn tuyết trắng phủ đầy, nàng biết, nếu đi qua ngọn núi tuyết này thì mới có thể gặp được môn chủ, cũng sẽ bị quan binh bắt trên đường. Nhưng khi đêm tối, tuyết lại rơi dày, nàng làm sao đi qua được núi, tìm được hắc.

Hữu Hi nhìn sang Lăng Khiếu Dương, nói: “Chúng ta đừng ở đây thôi, người về nhà đi”

Bộ quần áo trên người Lăng Khiếu Dương đã rách nát, dường như đã từng bị đánh bằng roi, quần áo rách thành mảnh. Từ đó, Hữu Hi cũng đoán ra, thủ hạ của môn chủ đã dùng hình với hắc.

Lăng Khiếu Dương cau mày, không dám tin hỏi: “Nàng muốn tự mình vượt qua ngọn núi này?”

“Chuyện này không liên quan tới người, người đi đi”- Nói xong nàng không trước do dự đi ra sau núi, lúc nào nàng rời đi hắc cũng chưa từng do dự, giờ cũng như vậy.

Nàng tự mình đi tìm người mình yêu, chưa từng dừng lại nghỉ, từng do dự, đây là sự chênh lệch giữa vị trí hần và Hoàng Bắc Thiên trong lòng nàng. Nàng thật sự mất trí nhớ sao, mất rồi sao đối với Hoàng Bắc Thiên vẫn cố chấp như thế, thật sự mất trí nhớ sao?

Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng lưng nhỏ nhỏ của Hữu Hi, ngày hôm qua nàng quay lại cứu hần, tận sâu đáy lòng có cảm giác nói không nên lời.

Nàng vội vàng đi đến sau núi, hần biết, nàng muốn đi làm gì, nhất định là tìm người, chỉ có hần ta mới khiến nàng liều mạng như thế. Nhưng tuyết rơi trắng xóa, nàng tự mình vượt qua thế nào, hần nói hần không can dự vào cuộc sống của nàng nhưng, như vậy là đi chết, hần làm sao yên tâm.

“Chờ tuyết tan đã”- Hần nhắc nhở nàng.

“Không, hần đang bị thương, ta muốn ở cạnh hần”- Giọng nói Hữu Hi vẫn buống bình, cứ đi về trước, giẫm lên lớp tuyết dài, không quay đầu lại.

“Nàng có thể vượt qua ngọn núi tuyết này sao? Nàng như vậy là tự tìm cái chết!”- Lăng Khiếu Dương ở phía sau nàng gầm nhẹ.

“Người đừng đi theo ta”- Nàng đi về phía trước cố gắng hết sức.

“Người cứu ta, người không sợ ta tiết lộ thân phận của hần sao?”- Hần đi theo phía sau, trầm giọng hỏi.

“Người làm thế nào là chuyện của người”- nàng sợ, nhưng dù là thân phận Hoàng Bắc Thiên hay thân phận môn chủ, thì hần cũng là cái đinh trong mắt hoàng đế, tiết lộ hay không tiết lộ thì sao? Chỉ cần hoàng đế không bắt được hần là tốt rồi.

Lăng Khiếu Dương nóng nảy đi tới trước mặt Hữu Hi, cản đường nàng: “Hoàng Bắc Thiên giả chết để chạy trốn, biến thành môn chủ, chống lại triều đình hần sẽ không có kết quả tốt, nàng có biết không?”

“Người đứng về phía hoàng đế sao?”- Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương, hần cái gì cũng biết.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm, hần làm sao nói ra, tức giận nói: “Ta không nói, hoàng đế cũng sẽ biết sẽ không bỏ qua cho Hoàng Bắc Thiên”

Trong mắt Hữu Hi trở nên buồn bã: “Ta không biết việc này, ta chỉ biết hần là phu quân của ta, hần làm gì cũng tốt, việc duy nhất ta có thể làm cho hần là ở bên cạnh hần, cảm ơn người đã nhắc nhở ta”- Hữu Hi nói xong đi vòng qua người Lăng Khiếu Dương, tiếp tục đi về phía núi.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng người cố chấp, lúc Hữu Hi cứu hần, hần biết Hoàng Bắc Thiên còn sống, hần cũng biết tình yêu không thể miễn cưỡng. Mấy ngày qua bị nhốt, lao tù thay đổi liên tục, Hoàng Bắc Thiên không giết chết hần có lẽ vì lời cầu xin của nàng sau khi bị thương.

Nguyên nhân là ngày đầy tiên, hần gặp một người phụ nữ, mọi người gọi nàng ta môn chủ phu nhân. Hoàng Bắc Thiên là môn chủ, vậy Hữu Hi là môn chủ phu nhân, tại sao lại gọi phụ kia là phu nhân, nàng ta là ai?

Hần từng nghĩ Hữu Hi chết đi, Hoàng Bắc Thiên cưới người khác, nhưng nhớ tới lúc Hữu Hi bị thương nàng đã đau khổ nói yêu nhau không thể gần nhau, hần đoán, có lẽ là Hữu Hi bỏ đi, bởi vì Hoàng Bắc Thiên lấy nữ nhân khác.

Hoàng Bắc Thiên và cả nhà hần nhận được kết quả như hôm nay, trong lòng Hoàng Bắc Thiên chắc chắn hận thù không ít. Hần muốn báo thù, vì báo thù mà hy sinh tất cả, kể cả Hữu Hi.

Mấy ngày qua, hần sống trong đau khổ, không phải vì bị giam cầm mà bởi vì trong lòng lo lắng Hữu Hi, mỗi khi nhìn thấy người của Vô Âm Môn, hần lại hỏi họ Hữu Hi còn sống không, nhưng họ luôn lắc đầu, thậm chí khinh thường không nói cho hần biết.

Hần vẫn một mực chờ tin tức Hữu Hi còn sống, cho tới khi thấy Hữu Hi xuất hiện trước mắt, trái tim nhảy ra ngoài, chỉ là nàng nói, nàng đã mất trí nhớ, nhất kiếm đó khiến nàng mất đi tất cả ký ức.

Quên đi, có thật hay không, nàng đau đớn không muốn nhớ lại mọi chuyện. Lúc này, hần hy vọng nàng mất trí nhớ là thật.

Chap 13.2

Hữu Hi bò trên núi tuyết, tay chân lạnh băng, nhưng bởi vì mệt mỏi cực khổ cả người lại tỏa ra lớp mồ hôi mỏng, dưới chân cũng cứng ngắc, nàng thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn kịp giữ lại nhánh cây không. Nàng biết, Lăng Khiếu Dương vẫn đi theo sau, nàng thở hổn hển hỏi: “Người đi theo ta làm gì”

Vừa nói nàng vừa tiếp tục đi, nàng sợ không tìm thấy Hoàng Bắc Thiên, sợ họ không biết đã đi đâu, nàng không tìm được.

Lăng Khiếu Dương không nói gì cả, chỉ lặng lẽ đi theo sau nàng, màu trắng của tuyết ở phía trên, chỉ có hai bóng người chậm chậm đi trên tuyết, cứ leo lên cố gắng hết sức. Nếu như không có tuyết, muốn đi qua ngọn núi này, người có võ công cũng cần chút thời gian, huống chi Hữu Hi chỉ là một nữ tử, muốn qua ngọn núi tuyết, sợ rằng phải đi từ sáng tới tối.

Nhưng nàng không từ bỏ, trong lòng mong mỏi Hoàng Bắc Thiên, nàng không quay đầu lại, chỉ đi về phía trước, nhưng xem ra sức lực đã không còn, muốn nằm trên tuyết trắng nghỉ ngơi nhưng nàng biết chỉ cần dừng lại, nàng sẽ không còn muốn đi, cho nên tự nhủ với bản thân phải kiên trì, nhất định kiên trì. Nàng cứ như vậy leo lên, đi từ sáng cho tới khi mặt trời ở hướng tây, nàng không đi được nữa, nằm trên tuyết, tức giận nhìn đỉnh núi.

Môn chủ nàng nhất định tìm hắc, ở cạnh hắc, nàng không muốn là gánh nặng của hắc, kể cả báo thù dù không muốn cũng sẽ nhẫn nhịn. Một đôi bàn tay to giữ lấy cánh tay nàng, Hữu Hi ngẩng đầu, thấy gương mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương.

“Lo lắng cái gì, ta công nàng”- Gương mặt Lăng Khiếu Dương nghiêm trang, bàn tay lạnh lẽo.

Quần áo hắc te tua, lại còn rách nát, trời lạnh như thế làm sao chịu nổi.

“Không cần ta...!”

“Với tốc độ như vậy cũng đông chết ở nơi này, thà không đi còn hơn, nàng không phải muốn gặp hắc sao?”- Lăng Khiếu Dương vội vàng đặt nàng lên lưng, để cho cả cơ thể nàng tựa vào lưng hắc...

“Nàng còn đi được sao?”- Bảo nàng leo núi thì có thể nhưng Hữu Hi biết nàng không còn sức để leo nữa.

“Muốn gặp hắc thì im miệng, đừng nói chuyện, lãng phí sức của ta”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói, giống như đang giận.

Hữu Hi thật sự mệt quá, không thể nói được nữa, để mặc Lăng Khiếu Dương để trên lưng, đi lên núi. Hắc cố hết sức đi, không hề rên một tiếng, cố gắng kiên trì, nàng dựa vào lưng hắc, nghe thấy trái tim hắc đập nhanh, hơi thở nặng nề, có chút không đành lòng.

Nàng nói: “Dừng lại nghỉ ngơi chút đi”

Hắc cắn răng nhìn về trước, trầm giọng nói: “Yên tâm, ta nhất định đem nàng về bên hắc, nhất định đi qua được ngọn núi này”

Lăng Khiếu Dương nói làm cho ngực Hữu Hi cứng lại, cắn môi, không nói nên lời, im lặng. Trời dần dần tối, nhưng nhờ có tuyết trời cũng không phải tối đen như mực.

Cả người hắc đã mệt, rất khát nước, hắc lấy một nhúm tuyết bỏ vào miệng để giải khát sau đó đi lên trước, hắc hái từ trên cây xuống một cây gậy, giúp đỡ hắc đi về trước.

Cứ như vậy mà đi tiếp, leo lên, cuối cùng cũng tới đỉnh núi, có thể lấy lại hi vọng, mạnh mẽ hít một hơi thật sâu, dưới chân hắc đã mềm nhũn, thân thể quỵ xuống đất, Hữu Hi cùng hắc ngã xuống tuyết.

Hai người nằm trên tuyết, nhìn trời, hắc thở dốc, hắc đã lâu rồi chưa vận động, chân nguyên đã bị mất đi không còn sức lực như trước, da thịt nhợt nhạt, lâu rồi không tiếp xúc với ánh mặt trời mà trở nên tái, hơn nữa công Hữu Hi trên lưng, cả ngày không ăn gì, hắc đã hao hết khí lực.

Hữu Hi cũng vô lực, nằm ở đó, cả người uể oải, nàng vừa lạnh vừa đói, đầu óc liền trở nên mơ màng. Nàng muốn chết ở đây sao, mệt quá, lạnh quá, muốn ngủ, Hữu Hi chậm rãi nhắm hai mắt.

Lăng Khiếu Dương đi tới bên cạnh nàng, bàn tay lạnh lẽo vỗ nhẹ mặt nàng: “Đừng ngủ, nơi này không thể ngủ, chúng ta xuống đi, sau khi xuống đó rồi ngủ tiếp”

Hắn muốn vực Hữu Hi dậy, nhưng hắn không còn sức nữa, vừa đỡ Hữu Hi lên, đi được hai bước đã tê liệt ngồi trên mặt đất. Không, hai người không thể ngủ, như vậy sẽ chết, sẽ chết vì lạnh ở đây, Lăng Khiếu Dương hô hấp dồn dập, cố sức giữ lấy thắt lưng Hữu Hi, kéo nàng đi tới một chỗ tránh gió, hắn đào lớp tuyết dưới đất thật lâu, rồi dùng lá khô rải lên, mặc kệ hai tay hắn lạnh đến mức nào, vẫn cố gắng tạo ra một chỗ vừa ột người, hắn đem Hữu Hi kéo tới, đặt lên đồng lá khô không còn tuyết.

Hắn vội vàng xé nát quần áo trên người đắp cho Hữu Hi, hai tay hắn dang rộng ôm lấy Hữu Hi, đem Hữu Hi nhét vào lòng. Sức lực đã cạn, hắn không thể cử động được nữa, nhắm hai mắt lại, thiếp đi trong một mõi.

Lúc ngủ dậy không biết là sống hay chết!

Thân thể Hữu Hi cảm giác ngứa ngáy đau đớn, nàng cau mày, mở mắt nhìn mọi thứ. Nơi này là đâu? Thật ảm quá, có cả lò nước đang sôi ùng ục tỏa nhiệt, nàng nhớ kỹ nàng đang ở trên núi tuyết mà. Chẳng lẽ Lăng Khiếu Dương đem nàng xuống núi?

“Cô nương cô tỉnh rồi!”- Một người phụ nữ trung niên mặc lớp áo lông thú, trong tay bưng chén ngồi xuống cạnh nàng.

“Thân thể có chỗ nào không khỏe sao?”- Người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi. “Có phải thân thể hơi ngứa không? Mau uống bát thuốc gừng này đi, nó sẽ giúp cô nương khỏe hơn”

“Đa tạ đại tỷ”

“Đa tạ gì chứ, cô nương nên đa tạ nam nhân của cô, nếu không có hắn, sợ rằng cô đã mất mạng rồi!”- Vị đại tỷ nhắc lại chuyện cũ, vẻ mặt hâm mộ.

Nam nhân của cô? Hữu Hi cau mày, là nói Lăng Khiếu Dương sao. “Hắn không phải tướng công của ta, đại tỷ hiểu lầm rồi”

“Hả?”- Đại tỷ ngạc nhiên. “Không phải tướng công nhà cô, vậy chắc là người yêu rồi. Chồng tôi, sớm đã đi sẵn nhìn thấy thân thể hắn đều quang lỏa, quần áo phủ lên người cô, còn dùng cơ thể mình bao bọc giữ ấm cho cô, nam nhân tốt như thế tìm đâu ra, không phải tỷ tỷ nói nhiều mà cô cần phải giữ hắn cho chặt a”

Hữu Hi bưng bát thuốc gừng mãi không uống: “Bây giờ hắn sao rồi”

“Yên tâm, chồng tôi đang chăm sóc hắn, nếu không sợ là đi gặp diêm vương, chết vì lạnh rồi, thân thể hắn vì bị lạnh nên tổn thương không ít, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng”

“Cám ơn đại tỷ”- Hữu Hi nói cám ơn, ánh mắt phức tạp, đáy lòng mâu thuẫn.

“Được rồi, ta không nói nữa, ta đi lấy chút gì cho cô ăn, cô nghỉ ngơi đi”

“Đa tạ”- Hữu Hi gật đầu, lòng cảm kích, chỉ một bát nước lại khiến nàng ảm áp như thế.

Hữu Hi thần sắc phức tạp, bên tai quanh quẩn câu nói của Lăng Khiếu Dương, “Yên tâm, ta nhất định đem nàng về bên hắn, nhất định đi qua được ngọn núi này”. Lời của vị đại tỷ lúc này cũng đánh vào lòng nàng, đem qua, hắn đã hy sinh cả mạng mình.

Thân thể hắn không đáng lo, chỉ là cơ thể Lăng Khiếu Dương bị hàn khí làm cho tổn thương nên cần điều dưỡng. Đại tỷ tính mang cơm cho Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi đáp để nàng đi bưng thức ăn, đem vào phòng Lăng Khiếu Dương.

Phòng rất ảm, lò sưởi vẫn đang cháy, Lăng Khiếu Dương ngồi ở cạnh, đại ca tìm lấy quần áo rộng thùng thình cho hắn mặc, tránh đụng tới những chỗ vết thương bị đông cứng.

“Người ăn đi”- Khẩu khí của Hữu Hi coi hắn như bằng hữu.

“Nàng không sao chứ?”- Lăng Khiếu Dương hỏi, trên mặt lộ rõ sự quan tâm.

“Ta không sao?”- Hữu Hi đem thức ăn đặt trước mặt Lăng Khiếu Dương. “Cám ơn người cứu ta”

Nàng nói cảm ơn, loại cảm giác này thật kỳ quái, đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, nàng thật sự quên rồi, quên hết rồi. Ngực Lăng Khiếu Dương nhuốm đau, vô vọng nói: “Nàng cứu ta, ta cứu nàng, huề nhau”

“Ta cứu người sao?”

“Ừh, nàng bị thương lúc trước là vì ta”- Lăng Khiếu Dương chỉ vào vị trí tim nàng.

Hữu Hi cau mày, vẻ mặt khó hiểu: “Ta tại sao lại cứu người”

“Bởi vì..”- Lăng Khiếu Dương không cách nào trả lời. “Ta không biết, nàng đi nghỉ đi”

“Oh”- Hữu Hi mỉm cười. “Vậy người nghỉ ngơi đi, cẩn thận vết thương tái phát”

Hữu Hi nói xong xoay người rời đi.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng lưng nàng, trái tim nhói đau, hẳn không có được tình yêu của nàng, không được nàng hận, nàng đối với hắn như kẻ xa lạ là tốt hay xấu?

Lăng Khiếu Dương cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi, hẳn theo vị đại ca đi săn, Hữu Hi cùng đại tỷ ở trong nhà. Hữu Hi ở chỗ này ba ngày, nàng lo lắng muốn bỏ đi để tìm môn chủ.

Nàng nắm trong tay bộ đồ da, đi tới bên cạnh người đại tỷ, đem nó đặt lên bàn, cắn môi do dự nói: “Đại tỷ”

Đại tỷ chưa kịp khâu xong giày cho trương phu liền nhìn Hữu Hi, ngừng tay nói: “Ngồi đi”

Hữu Hi lắc đầu mỉm cười: “Đại tỷ, ta phải đi rồi, cảm ơn tỷ mấy ngày qua chiếu cố, ơn cứu mạng này có cơ hội ta sẽ báo đáp.”

“Sao lại nói thế, chẳng qua nhắc tay tương trợ, chỉ là cô nương đi như thế, còn hắn thì sao? Hai người không cùng đi sao?”

Hữu Hi không trả lời đại tỷ, trực tiếp nói: “Đại tỷ, bộ da này, phiền tỷ giao cho hắn, ta còn có việc phải làm, cho nên không thể ở lâu”

Nhưng mà...! Lòng nàng đã quyết...

Đại tỷ thở dài nói: “Được rồi, ta tiễn cô”

Hữu Hi gật đầu, cảm kích nhìn đại tỷ, đại tỷ tiễn nàng khỏi cửa, nàng chỉ việc đi theo đường xuống núi. Nhà của đại tỷ ở lưng chừng núi, đi xuống cũng cần thời gian, đường cũng không xa, trước khi trời tối, nàng đảm bảo có thể đi xuống.

Hữu Hi nói lời cảm ơn rồi bỏ đi, không quay đầu lại, không chút do dự bỏ đi, đường nàng đi đang ở phía trước, người nàng yêu cũng đang ở trước.

12. Chương 14

Chap 14

Edit byFijian

Lăng Khiếu Dương cùng người thợ săn trở về, hôm nay hai người họ vào núi bắt được Sơn kê và thỏ hoang, người thợ săn vừa vào cửa đã đặt đồ xuống đất.

Trong tay Lăng Khiếu Dương ôm một con tuyết điêu rất đáng yêu, toàn thân trắng toát, cực kì dễ thương, hẳn muốn cho Hữu Hi con thú này để nàng đùa giỡn.

Tiến vào trong căn phòng ấm áp, Lăng Khiếu Dương đi tới phòng Hữu Hi, gương mặt lạnh lùng mang theo sự vội vàng, hắn muốn nhìn thấy nét mặt vui vẻ của nàng, hắn cảm nhận được Hữu Hi chắc chắn sẽ thích tuyết điêu, nhưng vừa vào trong phòng đã không thấy Hữu Hi đâu.

Lăng Khiếu Dương quay đầu dùng đôi mắt hỏi đại tỷ, vẻ mặt đại tỷ không đành lòng nhưng cũng phải nói: “An cô nương nói có việc phải làm, không tiện ở lâu”

Nghe thấy đại tỷ nói vậy, trên mặt Lăng Khiếu Dương hiện lên tia đau đớn và thất vọng, nhẹ buông tay, tuyết điêu kêu lên một tiếng, chạy trốn khỏi hắn, không còn nhìn thấy tung tích nữa.

Đại tỷ cũng không nhẫn tâm chứng kiến bộ dạng khổ sở của Lăng Khiếu Dương, chỉ liếc sang con trai mình rồi đi tới bên bàn cầm lấy mảnh da thú, đưa cho Lăng Khiếu Dương.

“Đây là An cô nương tự tay làm, nói người mặc vào chắc chắn sẽ rất ấm không còn lạnh nữa. thật ra cô nương ấy cũng quan tâm tới người”- Mấy ngày nay bà cũng nhìn ra, công tử có tình nhưng thiếp lại vô tình.

Lăng Khiếu Dương đón lấy lớp da áo tự làm rất mềm mại, bàn tay vuốt nhẹ, vẻ mặt thất vọng, cả người ngồi phịch xuống giường, ánh mắt nhìn chăm chăm áo da thú trong tay, là do Hữu Hi tự làm, hắn mấy ngày qua nhìn thấy nàng tự tay may áo, còn tưởng là làm cho Hoàng Bắc Thiên...

Đại tỷ quay sang nhìn con trai, sau đó đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn mình Lăng Khiếu Dương. Hai tay hắn siết chặt lấy lớp da áo, thật lâu sau không nói câu nào, Hữu Hi bỏ đi hắn lại đuổi theo.

Dù sao hắn cũng không phải người bên cạnh Hữu Hi. Nàng chạy về trước, đuổi theo nam nhân mình yêu, còn hắn, cũng chỉ ở phía sau đuổi theo người con gái mình yêu, cuối cùng chờ nàng quay đầu lại nhìn hắn.

Bóng người cô tịch ngồi trong phòng, đau đớn chờ đợi, sau đó hắn ngồi dậy, mặc vào lớp áo da thú do Hữu Hi tự làm quả thật rất ấm, rất ấm, rất êm, rất êm, giống như cảm giác lúc hắn nắm lấy tay Hữu Hi.

Hắn ngưỡng mộ Hoàng Bắc Thiên có thể mặc những bộ quần áo, những đôi giày do Hữu Hi làm ra, hắn vẫn hy vọng một ngày nào đó hắn sẽ có được. Bây giờ, Hữu Hi đã hoàn thành tâm nguyện của hắn, nàng mất đi trí nhớ quên cả những hận thù xưa kia, quên mất nàng từng rất ghét hắn, chính vì thế hắn mới có được sự quan tâm nhỏ nhoi này.

Nhưng chỉ cần thế thôi là tốt, tự tay Hữu Hi làm, hắn đã rất thỏa mãn, rất quý trọng, ít nhất hắn cũng đã có.

Lăng Khiếu Dương từ biệt đôi vợ chồng hảo tâm tự tìm lấy lấy con đường của hắn, Hữu Hi ở đâu thì hắn cũng sẽ ở đó. Giống như nàng vậy, Hoàng Bắc Thiên ở đâu nàng cũng sẽ ở đó, sẽ không sợ lạc đường, không sợ mất đi phương hướng.

Hữu Hi đi theo Hoàng Bắc Thiên lâu như thế cũng biết chút ám hiệu của Vô Âu Môn, nàng tìm kiếm trong im lặng, hy vọng có thể tìm ra nơi hắn đang trú ngụ, nàng lo cho vết thương của hắn, càng muốn ở bên cạnh hắn.

Có lẽ vì lo sợ Vô Âu Môn có nội gián cho nên họ không còn để lại bất cứ thứ gì, Hữu Hi có tìm cách mấy cũng không phát hiện ra ám hiệu của họ. Nàng trầm suy nghĩ, chẳng lẽ họ bỏ đi rồi, không ở chỗ này thì đi đâu? Nàng nhớ có lần nàng cùng Hoàng Bắc Thiên nói, hai người cùng hẹn ước, nếu không thể tìm thấy nhau, nàng sẽ để lại khói lửa dùng tín hiệu của 5 lần pháo hoa, sau đó đứng tại nơi pháo hoa hắn sẽ tự tìm nàng.

Hữu Hi mua pháo hoa, đứng ở một nơi khá cao trong vùng ngoại ô giữa trời đêm bắn pháo hoa. Ánh sáng của pháo hoa tỏa ra như ngọc, xinh đẹp, Hữu Hi nhìn bầu trời, trên môi nở nụ cười, trong mắt như nhớ lại gì đó.

Pháo hoa đã bắn xong, ánh sáng tỏa ra trong đêm đen, Hữu Hi lui vào trong góc tối, bất an chờ đợi. Môn chủ sẽ tìm được nàng sao? Liệu có nhìn thấy pháo hoa do nàng bắn? Có thể họ đã rời đi nơi này không?

Hữu Hi chỉ biết im lặng bất an chờ đợi, nhìn xung quanh tối đen một màu, đứng trong gió lạnh chờ đợi. Sau một lúc, Hữu Hi bắt đầu thất vọng, có lẽ môn chủ thật sự đã rời khỏi đây.

Lúc Hữu Hi chuẩn bị rời đi, xoay người lại thì một lồng ngực quen thuộc đã giữ lấy nàng, cánh tay siết chặt dùng sức để ôm. Hữu Hi dù không nhìn nhưng cũng biết là ai, tay nàng cũng gắt gao giữ lấy hắn.

“Hữu Hi”- Hắn vừa đau khổ vừa áy náy gọi tên nàng, cúi đầu khóa môi Hữu Hi, một lần lại một lần, nụ hôn đầy sự bất an lo âu, dùng nụ hôn để chứng minh Hữu Hi vẫn còn tồn tại, tồn tại trong lòng hắn.

Hữu Hi né tránh Hoàng Bắc Thiên hôn, giữ lấy quần áo hắn, vội vàng hỏi: “Môn chủ, thương thế của người có tốt lên không?”

Hoàng Bắc Thiên ôm chặt Hữu Hi, không chịu buông tay: “Đừng lo lắng, ta không sao”

Hắn không chăm sóc Hữu Hi tốt, để cho nàng phiêu bạt giữa cuộc sống nguy hiểm này, lúc này, hắn như đánh mất bản thân, muốn giết chết thuộc hạ, Hữu Hi không quan tâm, nhưng hắn rất nghi ngờ họ.

“Nhưng nhị đương gia nói người bị hôn mê, ta rất lo”

Hoàng Bắc Thiên đau đớn thốt lên: “Hữu Hi, ta không xứng với nàng, ta thiếu chút nữa đã hại chết nàng, không bảo vệ được nàng, không cho nàng được hạnh phúc, còn để lạc mất nàng, nàng tại sao không mắng ta, không đánh ta...”

Hữu Hi dịu dàng nói: “Ta biết người không phải cố ý, người bị thương nặng như vậy còn nhớ kêu họ tới đón ta, chẳng qua do ta đi lạc, không thể để mọi người bị liên lụy, hơn nữa, mặc kệ người ở đâu ta cũng tìm ra người, cho nên người cứ yên tâm làm chuyện của người, ta tự bảo vệ bản thân, tự chiếu cố mình, không muốn khiến người mệt mỏi, hơn nữa người là trưởng phu của ta, ta nên đối xử tốt với người mà?”

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên đau lòng nói không nên lời, từ khi Hữu Hi đến chùa, cảm giác của nàng đối với hắn đều là “trưởng phu”-. Nàng là thê tử của hắn, nàng muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trưởng phu, dù hắn chưa từng chạm qua Miêu Hồng.

Tất cả chỉ vì mất trí nhớ mới khiến nàng tiếp nhận, thê tử phải đối xử tốt với trưởng phu, nàng là thê tử có thể cam nguyện cho hắn cùng nữ nhân khác. Còn nàng sẽ không đau, chỉ đơn thuần sống cuộc sống của chính nàng.

Vì hắn cười, vì hắn buồn, yên lặng ở bên cạnh hắn, bởi vì hắn nói, hắn không thể không có nàng, dù là mất trí nhớ hắn cũng hy vọng hai người không bao giờ chia ly. Hắn từng nói, nàng đừng đi, nếu là vợ chồng nàng cũng nên tập quen, tìm lại trí nhớ bản thân, hiểu rõ quá khứ giữa họ.

Chính vì mất trí nhớ, nàng mới vô dục vô cầu ở lại bên cạnh hắn để hắn yên tâm làm chuyện cần làm.

Trái tim nhói đau, hắn cúi đầu nói: “Hữu Hi tin tưởng ta, đợi ta giết được hoàng đế, chúng ta sẽ đi ẩn cư sống cuộc sống của hai người, ta sẽ cho nàng hạnh phúc, tin tưởng ta, Hữu Hi, cho ta thời gian”

“Uh, ta tin tưởng người, người cứ yên tâm làm chuyện của người, ta sẽ tự chăm sóc bản thân, còn người cũng phải tự bảo vệ mình, đừng để bị thương”- Phải, nàng sẽ chờ, chờ hắn sau khi báo thù xong, mọi thù hận đều rũ bỏ thì sẽ cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc đơn giản, không có tranh giành, không có hận, không có thương tổn...

Hoàng Bắc Thiên buông tay Hữu Hi, kéo tay nàng: “Đi, chúng ta quay về!”

“Uh”- Hữu Hi gật đầu nắm tay Hoàng Bắc Thiên, cùng nàng bỏ đi biến mất trong đêm.

Hữu Hi đi theo Hoàng Bắc Thiên một đoạn đường mới phát hiện họ ẩn thân trên một con thuyền chiến đầy hoa ở trên sông. Hoa trên thuyền rất đẹp, những ánh nến lung linh rực sáng, Hoàng Bắc Thiên giữ lấy thắt lưng nàng, nhún nhẹ người nhảy lên thuyền hoa.

Nam nhân giữ thuyền vừa thấy Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi quay lại liền vội vàng đưa thuyền ra giữa hồ. Nhìn sang bên kia, trên mặt sông cũng có vài chiếc thuyền hoa giống như vậy là nơi để các đại gia có tiền tìm đến hoan lạc.

Hoàng Bắc Thiên kéo tay Hữu Hi đi vào trong khoang thuyền, Hữu Hi nhìn thấy Miêu Hồng và Miêu Thanh, nhị đương gia cũng ở đó.

Trong mắt Miêu Thanh bộc lộ sự chán ghét Hữu Hi, Miêu Hồng vẫn với dáng vẻ hòa nhã. Nàng lo lắng nhìn Hữu Hi, rồi đi tới trước, kéo tay Hữu Hi từ trong tay Hoàng Bắc Thiên ra, vội vàng nói: “Tỷ tỷ chịu khổ rồi, tỷ không có việc gì cả làm cho phu quân rất lo lắng, mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi”

Hoàng Bắc Thiên sắc mặt ái ngại, quần áo cũng thấm máu, Miêu Hồng quay đầu lại nhìn thấy miệng vết thương lại rách không khỏi kinh hô: “Tướng công, vết thương của chàng lại chảy máu rồi, chắc là do lúc này đi quá nhiều nên vết thương lại nứt ra, để thiếp giúp chàng băng bó”

Hoàng Bắc Thiên phát tay, đôi mắt đen nhìn nhị đương gia tức giận rất sâu. Nhị đương gia đi tới bên cạnh Hữu Hi, chấp tay nói: “Thuộc hạ thất trách, hộ chủ bất lợi, xin phu nhân trừng phạt”

Hữu Hi nhìn thoáng qua vẻ mặt xanh mét của Hoàng Bắc Thiên, tự nhận xét: “Là do thể lực ta không tốt, đuổi theo không kịp, không cẩn trọng nên lạc mất, càng không nên trách người”

“Xin phu nhân trách tội”- Nhị đương gia nhận ra trong lòng Hoàng Bắc Thiên có bao nhiêu giận dữ, nếu như không phải lão ở Vô Âu Môn nhiều năm, địa vị quan trọng sợ là đã bị Hoàng Bắc Thiên phế đi.

Nhất định phải trừng phạt sao, không trừng phạt thì không thể ăn nói với Hoàng Bắc Thiên sao, trừng phạt, bản thân nàng không cách nào xuống tay, dù sao cũng là lỗi tại nàng: “Được rồi, chuyện này Nhị đương gia có sai nhưng không phải tất cả đều là của nhị đương gia, như vậy ta phạt nhị đương gia dạy ta võ công, được không?”- Chỉ như vậy thôi sao? Nhị đương gia ngẩn ra, không thể tin nổi, bọn họ bỏ mặc để nàng tự sinh tự diệt nàng không hận sao?

“Nhị đương gia không muốn sao?”- Hữu Hi hỏi.

“Thuộc hạ tuân mệnh”- Nhị đương gia vội vàng đáp ứng.

Hữu Hi mỉm cười nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Thiên, hân trao cho nàng một ánh mắt thật thâm tình.

“Tốt lắm, các người ra ngoài cả đi”- Hoàng Bắc Thiên ngồi trên ghế, có chút uể oải

Nhị đương gia tự biết rời đi trước, Miêu Thanh bực mình từ khoang thuyền đi lên trên. Miêu Hồng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, trong mắt có vụn lời nói, ai oán nhìn Hoàng Bắc Thiên, do dự không chịu rời đi

“Người cũng ra ngoài đi”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói với Miêu Hồng.

“Thiếp giúp chàng xử lý vết thương...”

“Không cần, ta tự làm!”- Ngay cả một chút dụ dỗ dành cho Miêu Hồng cũng không có, hắn không phải là trượng phu, hắn là môn chủ, chỉ có ở trước mặt Hữu Hi, hắn là trượng phu, không phải môn chủ, Hữu Hi vừa xem hắn là môn chủ vừa đối đãi với hắn như trượng phu.

“Ta giúp người xử lý vết thương”- Mọi người đã đi khỏi, Hữu Hi nhìn vết thương Hoàng Bắc Thiên chảy máu không nhịn được hỏi.

“Được”- Hoàng Bắc Thiên lên tiếng, hắn rất thích Hữu Hi chăm sóc cho vết thương của hắn.

Hữu Hi đi tới, đôi bàn tay nhỏ bé cởi áo của hắn ra, để lộ vòm ngực bị thương. Vết thương nằm ngay gần nơi tim, chém giết qua lại không phải là chặt đầu địch nhân cũng là đâm xuyên tim.

“Rất đau sao!”- Giọng nói Hữu Hi mang theo chút đau đồng, giúp hắn cởi miếng vải băng ra, Hữu Hi xem xét vết thương dường như rất sâu, nhưng Hoàng Bắc Thiên phản ứng nhanh nên nó đã đâm trật đi.

Hoàng Bắc Thiên không đáp, nhưng lại dùng tay ôm lấy Hữu Hi, Hữu Hi thất kinh kêu lên: “Vết thương của người”

“Đáng trừng phạt là ta, Hữu Hi, ta không bảo vệ tốt nàng, kẻ đáng chết là ta, là ta”- Hoàng Bắc Thiên thì thầm bên tai Hữu Hi.

“Nhưng mà người là môn chủ, hơn nữa còn là phu quân của ta, ta sao dám phạt người”- Hữu Hi cúi đầu nói.

“Chỉ là phu quân thôi sao?”- Hoàng Bắc Thiên lắc lửng nói. “Ta nhớ nàng trước kia đối với ta rất tốt, ta cũng không biết có phải vì yêu hay không, nàng quên đi mọi thứ nhưng với đối xử tốt với ta, chẳng lẽ chỉ là trách nhiệm. Hữu Hi lòng của nàng còn yêu ta không? Ta rất sợ, nàng mất đi tình yêu của nàng?”

“Như thế này không tốt sao?”- Hữu Hi cúi đầu nói, cẩn thận không đụng vào vết thương của hắn. “Ta rất sợ nhớ lại quá khứ, sợ rằng trái tim ta sẽ đau đớn, cứ như thế này, người là phu quân của ta, ta sẽ cùng người, ủng hộ người, giữ nhà cho người, mỗi ngày vui vẻ không ưu buồn cuộc sống như thế ta rất hài lòng”

“Vậy ta còn mong chuyện gì, tiếc nuối chuyện gì, nàng có thể ở bên cạnh ta là chuyện vui nhất trời đất này. Ta còn mong mỗi xa vời gì hơn”

“Thuốc đây, ta giúp người”

Hữu Hi đẩy Hữu Hi ra, từ trong thắt lưng lấy ra một lọ kim sáng được, đặt vào tay Hữu Hi.

Hữu Hi cẩn thận giúp hắn thay thuốc, tìm miếng vải sạch băng lại, sau đó giúp hắn mặc quần áo.

Hoàng Bắc Thiên cũng kêu người đưa bữa tối tới, Hữu Hi nhất định đã đói bụng, hắn bảo Hữu Hi ăn cơm cũng hỏi nàng chuyện xảy ra suốt mấy ngày qua.

Hữu Hi nói dối, chỉ nói mình bị lạc, sau đó tuyết rơi ở nhà một người thơ săn trú vài ngày. Nàng không nhắc tới Lăng Khiếu Dương, không nói nàng cứu Lăng Khiếu Dương, cũng không nói tới chuyện Lăng Khiếu Dương hi sinh mạng mình cố gắng vượt qua ngọn núi, nhờ có hắn nàng mới bình yên quay về bên Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương ở trong đêm tuyết đó dùng thân thể của hắn che chở cho nàng khiến nàng rung động cảm kích.

“Hữu Hi, nàng chịu khổ rồi, ta đáng chết”

“Không đừng nói chết, chàng rất tốt”- Hữu Hi vội vàng bịt kín môi hắn.

Tay hắn cầm lấy tay Hữu Hi, đau lòng giữ lấy, nàng mất đi kí ức nhưng vẫn tốt bụng như thế, không muốn tạo gánh nặng cho hắn, để hắn đi làm chuyện bản thân muốn làm kể cả báo thù. Trái tim hắn ngẩn ra, vội vàng giữ lấy vai Hữu Hi, đôi mắt đen nhìn chăm chăm Hữu Hi.

“Hữu Hi, nàng nói cho ta biết, nàng có mất trí nhớ không?”

“Sao?”- Hữu Hi nghi hoặc nhìn hắn.

“Nàng không bắt trí nhớ đúng không?”- nàng chỉ không muốn tạo gánh nặng cho hắn, nên giả vờ mất trí, tỏ vẻ sung sướng, làm bộ không quan tâm, ở lại bên cạnh hắn, cùng hắn, để cho hắn làm chuyện hắn muốn làm, là thế này sao?

Hữu Hi thở dài, tay đặt trên vai hắn, an ủi nói: “Môn chủ, ta biết chuyện ta mất trí nhớ người rất khó tiếp nhận, luôn hi vọng ta nhớ lại nhưng ta thật sự không nhớ nữa”

Trái tim Hoàng Bắc Thiên rất khó chịu rất mâu thuẫn, cuối cùng thất vọng buông tay Hữu Hi. Hắn đau lòng nói: “Đi nghỉ đi, để nàng liên lụy rồi!”

“Uh, người cũng nghỉ đi”- Hữu Hi không hỏi nữa.

13. Chương 15

Chap 15

Hữu Hi nằm trên giường nhắm mắt lại, đúng vậy, Hoàng Bắc Thiên nói đúng, hắn thiếu chút nữa đã xem thấu lòng nàng. Nàng không mất trí nhớ, nàng nhớ tất cả, nhớ quá khứ ân ái, những những kỷ niệm những cực khổ họ cùng nhau trải qua.

Nam nhân nàng yêu đi lấy nữ nhân khác, nàng không chấp nhận được, không thể không đau lòng, Hoàng Bắc Thiên lưu lại bên cạnh nàng luôn tự trách bản thân.

Ngày đó nàng hôn mê nhưng vẫn nghe thấy được những điều Hoàng Bắc Thiên nói, hần áy náy hần tự trách, hần đau khổ, hần mâu thuẫn giữa cừu hận cùng nàng.

Vì thế nàng quyết định mất trí, làm một kẻ ngốc không còn biết gì, như thế có thể tự gạt mình, tự gạt Hoàng Bắc Thiên, giả vờ vui sướng, giả vờ không để tâm đến bất cứ gì, không quan tâm hần lấy ai, hần yêu ai, chỉ ở bên cạnh ủng hộ hần.

Báo thù là đúng hay sai, nàng làm như vật là đúng hay sai cũng không quan trọng, nếu hần xuống địa ngục nàng cũng sẽ đi theo.

Nàng không thể cứu vớt Hoàng Bắc Thiên khỏi hận thù bởi vì tình yêu của hai người đã gián tiếp liên lụy hại người nhà Hoàng Bắc Thiên. Nhà tan cửa nát cho dù không phải tự tay nàng nhưng cũng do hai người gây ra, làm sao có thể yên tâm thoải mái sống cuộc đời tiêu dao, nàng biết Hoàng Bắc Thiên làm không được, nàng cũng làm không được.

Trước kia lúc nàng cực khổ, hần chăm sóc vì nàng nỗ lực; bây giờ đổi lại là nàng chăm sóc hần, dẹp bỏ đi sự kiêu ngạo, tự tôn một lòng ở bên cạnh hần. Vì hai người vẫn còn yêu nhau, họ không thể buông tay.

Nàng chờ Hoàng Bắc Thiên, chờ hần thực hiện lời hứa, chờ đến ngày chuyện đó thành sự thật, hần mang nàng đi ẩn cư, sống cuộc sống bình dị.

Chỉ là nguyện vọng này thật xa xôi, nếu đến ngày đó, Miêu Hồng sẽ tính sao, nàng cũng là thê tử Hoàng Bắc Thiên. Sự thật đó đang giày vò nàng, nàng tình nguyện làm kẻ mất đi trí nhớ, yên lặng ở bên hần. Chỉ vì nguyện vọng tốt đẹp đó nàng không dám nghĩ tới, chỉ có thể lừa mình lừa người sống thỏa mãn.

Có lẽ vì thật sự mệt mỏi, Hữu Hi không biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi, hy vọng ngày mai tốt đẹp.

oOo

Thương thế Hoàng Bắc Thiên dần dần tốt lên, mùa đông cũng trôi qua, Hữu Hi theo họ ngược xuôi khắp nơi.

Vừa trần trọc vừa nghĩ cách tới gần thành trì của hoàng đế, Hữu Hi biết thế lực Hoàng Bắc Thiên ngày một mở rộng, mọi thứ trong Vô Ấu Môn đều nằm trong tay hần, hơn nữa, hần còn kín đáo chiêu binh mãi mã, nhờ thực lực cũng như tiền tài trong tay mà hần đủ dùng để đi chiêu binh mãi mã.

Hữu Hi sau này mới biết, Hoàng Bắc Thiên dù đã bị xét nhà, nhưng trong nhà hần vẫn chứa rất nhiều ngân lượng. Chỉ là lúc hần bị nhốt, người nhà bị đi đày, bạc cũng trở nên mất giá trị.

Hôm nay Hoàng Bắc Thiên có được thân phận kim chủ này cũng nhờ Miêu Phách Thiên chọn lựa hần, nguyên nhân quan trọng nhất chính là đó. Không tiếc cả việc uy bức lợi dụng, hạ độc, gả con gái chỉ vì mục đích Miêu Phách Thiên đã hao tâm tổn trí biết bao nhiêu.

Chủ là hần đã giá thấp tình cảm của Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên, mặc dù là thành thân nhưng hần cả đời cũng không chạm vào Miêu Hồng.

Còn Miêu Hồng là người con gái ra sao? Ôn nhu, thiện tâm.

Không, trải qua nhiều việc như vậy, Hữu Hi không hề tin tưởng quan niệm nhìn chỗ đã thấy đồ, nàng cũng nhớ tới câu chó lạ cắn người, có lẽ ví dụ ấy không thỏa đáng, nhưng nàng cũng không thể không đề phòng.

Hoàng Bắc Thiên đi ra ngoài để giải quyết một số chuyện, có vẻ như rất quan trọng, so với những chuyện trước kia thận trọng hơn mấy trăm lần, vừa vội vàng vàng kích động.

Hữu Hi cũng không hỏi, nàng ở căn cứ bí mật luyện quyền cước công phu, nhị đương gia cũng dạy này quyền pháp đơn giản dễ hiểu, nàng đã luyện tập rất nhiều chỉ là chưa có kinh nghiệm thực chiến.

Mỗi thứ Hoàng Bắc Thiên chỉ nàng đều là tinh hoa nhưng rất khó học, bù lại chiêu nào cũng hữu dụng. Đối với nàng, hần chưa bao giờ keo kiệt, chỉ sợ nàng khổ, nhưng Hữu Hi lại cố chấp, cũng chấp nhận khổ, nàng muốn làm chuyện gì thì sẽ kiên trì đến cùng.

Ngoài ăn cơm và ngủ, Hữu Hi cũng chăm chỉ khổ luyện, thậm chí còn cùng thủ hạ trong Vô Ấu môn đánh nhau, như thế nàng có thể tiến bộ hơn. Sau một ngày khổ luyện, đêm tối lại buông xuống, nàng tắm rửa xong thì ngồi đợi Hoàng Bắc Thiên quay về.

Cho đến khi bầu trời đầy sao, mới nghe thấy tiếng bước chân, nàng từ trong phòng đi ra, thấy bóng Hoàng Bắc Thiên, nàng vui vẻ đi ra ngoài đón.

Nàng còn chưa kịp nói chuyện, Hoàng Bắc Thiên đã ôm nàng vào lòng. Hoàng Bắc Thiên vỗ vỗ lưng Hữu Hi, buông Hữu Hi ra, Hữu Hi cũng vội vàng tránh khỏi ngực hắn.

Miêu Hồng khẽ gật đầu với nàng, Miêu Thanh lại khinh thường trừng mắt, Hữu Hi chú ý tới trên người Sơn Báo đang khiêng lấy dáng người nhỏ nhỏ, tay chân bị trói, nhìn không thấy mặt, Hữu Hi trong lòng tò mò muốn biết người bị trói là ai.

Hữu Hi cũng không hỏi bởi vì nàng không can dự vào chuyện của Vô Âu Môn, Sơn Báo khiến người đó vào đại lao.

Mọi người giải tán đi nghỉ ngơi, Hoàng Bắc Thiên ôm lấy nàng đi về phòng, Miêu Hồng và Miêu Thanh nhìn theo bóng lưng của Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên, đứng ở đó rất lâu mà không rời đi.

“Tỷ, tỷ để mặc hắn đối xử lạnh lùng thế sao?”- Miêu Thanh bực mình nói.

Miêu Hồng vô vị cười, chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, có được thứ mình cần ai còn quan tâm đến mấy thứ này.

“Tỷ không ngại sao?”- Miêu Thanh cau mày hỏi.

“Tỷ chỉ nhớ đến trách nhiệm của chúng ta, chỉ cần chàng một lòng vì Vô Âu Môn thì những chuyện thế này tỷ không để tâm”

“Tỷ đã không để tâm, muội vội cái gì, xem ra như là muội nhiều chuyện, muội đi nghỉ đây”- Miêu Thanh tức giận xoay người bỏ đi.

Miêu Hồng vẫn cười rất dịu dàng nhưng trong mắt hiện lên chút ác độc.

Trở về phòng, Hữu Hi giúp Hoàng Bắc Thiên rửa mặt, rửa tay, thay quần áo sạch sẽ cho hắn, bảo người mang thức ăn tới cùng hắn dùng bữa. Sau khi ăn tối, Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi, ôm nàng, mới có thể cảm giác được sự thanh thản, không còn sát khí.

Trong lúc vô tình, ánh mắt nhìn vào lỗ tai Hữu Hi, thấy trên lỗ tai nàng không biết từ khi nào lại nhiều lỗ như thế, đã vậy còn mang theo chiếc đinh nhỏ, tay khẽ chạm nhẹ vào.

“Sao nhiều nhiều lỗ bấm thế này?”

Hữu Hi khẽ giật mình, trong mắt hiện lên gì đó, sau đó cười nói: “Oh, chẳng qua là bấm chơi thôi!”

“Không đau sao?”- Hoàng Bắc Thiên cau mày. “Sau này, đừng bấm nữa”- Nghĩ tới có thứ gì xuyên qua da thịt Hữu Hi, hắn không kiềm được đau lòng.

Nghe Hoàng Bắc Thiên nói xong, Hữu Hi chỉ cúi đầu oh một tiếng, sau đó nhắc nhở: “Ngủ đi, người mệt rồi”

“Uh”- Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, kéo tay Hữu Hi đi về giường. Hai người ôm nhau ngủ.

Ngày thứ hai trời chưa sáng, Hữu Hi đã dậy sớm đi luyện công, một bên luyện tập quyền pháp một bên hít thở không khí trong lành. Sau đó Hoàng Bắc Thiên thụ giáo kiếm pháp của nàng, xem ra tập luyện tương đối thuận phục, cũng không biết có thể đánh được ai. Hữu Hi chuyên tâm luyện cho đến giờ ăn sáng, muốn xem Hoàng Bắc Thiên đã rời giường chưa, đã thấy tiểu tráng phụ trách thức ăn đang cau mày mắng mắng đi tới nơi nào đó.

Hắn nhìn thấy Hữu Hi, vội hỏi: “Phu nhân, chào buổi sáng, người lại luyện công hả!”

“Phải!”- Hữu Hi nhìn tay đang bưng đồ ăn của hắn. “Tay người làm sao vậy?”

Tiểu tráng cau mày, không khỏi nói: “Ngày hôm qua bắt được một tiểu nha đầu, ta tốt bụng đưa cơm, nàng ta chẳng những ném thức ăn đi còn cắn ta, không nghĩ tới thân phận của mình lúc này sao, cứ như dã thú ấy”

Hữu Hi nhớ lại dáng người nhỏ xíu tối qua, chỉ là một đứa trẻ, họ bắt nó làm gì?

Hữu Hi không nhin được hỏi: “Đứa trẻ bị bắt hôm qua là ai?”

Tiểu tráng hồi đáp: “Là một vị công chúa, nghe nói hoàng đế rất sủng ái Thái Hòa công chúa”

Thái Hòa? Trái tim Hữu Hi đập mạnh, là tiểu công chúa quý quá. Hữu Hi nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Thái Hòa lúc nào cũng đầy quý kẻ, khiến người khác rất thích, nàng ở bên tai nàng nói: “Thăm thăm, là Hoàng Thúc cùng ta diễn trò, cho người có cơ hội gặp Hoàng Bắc Thiên”

Bọn họ lại bắt Thái Hòa công chúa, một đứa trẻ, họ muốn làm gì chứ, Hữu Hi không nhin được cau mày, suy nghĩ lung tung.

Trở lại phòng, Hoàng Bắc Thiên cũng đã rời giường thấy Hữu Hi đi vào liền giữ lấy nàng, trao cho nàng nụ hôn rất sâu, nhưng mãi không thấy nàng đáp lại.

“Sao vậy, có tâm sự?”- Hấn hỏi.

Hữu Hi cúi đầu hỏi: “Ta chỉ muốn hỏi ngươi, tại sao ngươi lại bắt một đứa trẻ. Ngươi định xử lí đứa trẻ đó thế nào?”

Hoàng Bắc Thiên buông Hữu Hi ra, đôi mắt đen nhìn mặt Hữu Hi: “Hoàng đế đối xử với ta ra sao, ta sẽ trả lại gấp bội.”

Trái tim Hữu Hi phát lạnh: “Nhưng, đứa trẻ là vô tội, thả đứa trẻ đó đi, mục tiêu của chúng ta là hoàng đế, không phải là đứa trẻ không biết gì”

“Vô tội?”- Hoàng Bắc Thiên hừ lạnh một tiếng. “Không đâu, mẫu thân của ta, muội muội của ta không vô tội sao, nàng có biết không, Bắc Song đã mang thai nhưng vì chịu khổ mà mất đi đứa trẻ, còn có cả những nô tỳ thân cận họ không vô tội sao? Mẫu thân ta chết đi, bà ấy có tội gì chứ?”

“Không?”- Hữu Hi ôm lấy Hoàng Bắc Thiên. “Đừng nghĩ như vậy, Hoàng đế gây tội chúng ta cũng không thể phạm sai lầm như hấn, có đúng không?”

“Trong lòng ta tự có chừng mực”

“Bắc Thiên, buông tha đứa trẻ đi, đừng sai lại càng thêm sai”- nếu không sẽ không thể quay đầu lại được nữa.

“Sai”- Hoàng Bắc Thiên cau mày đẩy Hữu Hi. “Ta không sai, Hữu Hi, nàng chỉ cần ở bên ta thôi”

Hoàng Bắc Thiên dứt lời cũng không muốn nói nhiều xoay người bỏ đi. Mặc kệ Thái Hòa bị bắt vì mục đích gì, kết quả chỉ có chết.

Hữu Hi đi dọc theo lao, nàng không lại gần chỉ ở xa nhìn Thái Hòa, nàng trưởng thành đã có chút thanh nhã, thêm chút kiêu mực, nhưng nàng cũng bất lực, cố gắng trấn tĩnh nhưng ánh mắt lại sợ hãi.

Ánh mắt đó với nàng rất quen thuộc, nàng cũng từng trải qua, trước kia nàng cũng như thế, bị nhốt ở nơi xa lạ, bất lực và sợ hãi. Thái Hòa chỉ là một đứa trẻ, trái tim Hữu Hi nhói đau, run sợ khi nghĩ tới cảnh Thái Hòa đầy máu.

Từ trong lao trở ra, trái tim Hữu Hi không thể bình tĩnh được, nàng không thể nhìn Thái Hòa chết, không thể, nàng phải nghĩ cách cứu Thái Hòa, nhưng nàng đã thử mấy lần đầu thất bại.

Quả nhiên điều Hữu Hi lo lắng là đúng, Vô Âu Môn muốn dùng Thái Hòa đòi điều kiện với hoàng đế, hoàng đế không chấp nhận.

Thái Hòa bị đem vào đại sảnh, dáng người nhỏ nhắn bộc lộ sự quật cường, trong mắt chỉ có sợ và sợ.

Hữu Hi biết Thái Hòa bị mang ra khỏi lao, để giết, nàng không chút nghĩ ngợi chạy về đại sảnh.

Miêu Hồng đứng bên cạnh Thái Hòa, an ủi đầu nàng, ôn nhu nói: “Con ếch nhỏ, không phải bọn ta tàn nhẫn, là phụ hoàng ngươi không cần ngươi nữa, nên có chết cũng đừng oán trách”

“Không”- Lòng Hữu Hi cứng lại, vọt tới, ôm lấy Thái Hòa. “Các ngươi đừng giết nàng, nàng chỉ là một đứa trẻ không biết gì cả, làm như thế là rất tàn nhẫn”

“Hoàng thẩm thẩm”- Thái Hòa kinh ngạc nhìn Hữu Hi, nhận ra người quen nàng có chút hy vọng

“Người đầu đem phu nhân vào trong nghỉ ngơi”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng ra lệnh, không muốn Hữu Hi can thiệp vào việc này.

“Không, môn chủ đừng giết nàng.”- Hữu Hi ôm chặt Thái Hòa. “Mọi người đều là chính sĩ, tại sao lại nhẫn tâm xuống tay với một đứa trẻ vô tội như thế?”

“Vô tội”- Miêu Hồng ôn nhu cười. “Lúc hoàng đế hạ lệnh trăm cả nha ta, có nghĩ tới ai vô tội, giết nó trả hận, có gì sai”

“Nhưng các người đang lạm sát kẻ vô tội, như thế khác gì hoàng đế, chúng ta không thể mắc sai lầm như vậy đúng không?”

Miêu Thanh tàn nhẫn nói: “Đây là báo ứng của hoàng đế, xem nữ nhi mình yêu nhất đầu rơi máu chảy hẳn sẽ biết hẳn đã khiến cho bao nhiêu người đau khổ”

Hữu Hi cảm giác những người trước mắt thật xa lạ, Miêu Thanh, Miêu Hồng, các vị trưởng lão, cả nam nhân nàng yêu Hoàng Bắc Thiên, thật sự đều tàn nhẫn thế sao. Lòng nàng đau quá, Hữu Hi nói: “Các người tàn nhẫn như thế có khác gì cường bạo, vì dân chúng vì chính nghĩa sao? Tất cả là giả? Tất cả đều chỉ dùng nó để ngụy trang cho hành vi trả thù đúng không?”

Miêu Thanh bực mình nói: “Người biết cái gì, chuyện của Vô Âu Môn không cần quan tâm chỉ cần làm tốt bốn phận tiểu nữ nhân là đủ rồi”

“Im miệng”- Hoàng Bắc Thiên trừng mắt lạnh lùng quát to. Hắn không cho phép người khác nói chuyện với Hữu Hi như thế, nhưng Thái Hòa phải chết đứa trẻ đó biết quá nhiều.

“Môn chủ, người tha cho nàng đi, nàng vô tội mà”- Hữu Hi cầu xin Hoàng Bắc Thiên.

“Môn chủ nha đầu này không thể lưu lại”

“Đúng vậy, môn chủ, thả nàng ta thì hành tung chúng ta sẽ bị tiết lộ”

“Giết nàng xem như có thể rửa đi chút hận”

“Môn chủ hạ lệnh đi”

Lời kêu giết chết Thái Hòa càng lúc càng nhiều, bọn họ vì đều hận mà tới với nhau. Người thân của họ đều bị phụ hoàng của Thái Hòa, hay gia gia của Thái Hòa giết. Nay chỉ giết một người để trả thù, họ không cho điều đó là sai.

Hoàng Bắc Thiên kéo tay Hữu Hi, muốn Hữu Hi đứng lên, nhưng Hữu Hi ôm chặt Thái Hòa, không chịu buông tay, làm cho Hoàng Bắc Thiên rất tức giận.

Gương mặt nhỏ nhắn của Thái Hòa bộc lộ sự quật cường nhưng dù sợ hãi nàng cũng biết mọi người ở đây đối với phụ hoàng có cừu hận rất sâu, muốn giết nàng báo thù, nàng nhìn Hữu Hi, ngậm thơ hét to: “Hoàng thẩm thẩm không cần cầu xin họ, Thái Hòa không sợ chết, bọn họ chẳng qua là đám phản loạn, phụ hoàng sẽ trả thù thay ta”

Hữu Hi đau lòng nhìn Hoàng Bắc Thiên, hy vọng Hoàng Bắc Thiên thay đổi nhưng nàng nhận Hoàng Bắc Thiên không hề xoay chuyển động lòng, nàng thất vọng kích động hét lên: “Nếu như muốn giết nàng vậy giết ta trước đi”

14. Chương 16

Chap 16.1

Hoàng Bắc Thiên mặt mày nhăn nhúm, nắm tay siết chặt, nhìn Hữu Hi cố chấp che chở Thái Hòa, hần cười cùng cũng thỏa hiệp, tức giận quát: “Đủ rồi, đem đứa trẻ này giam lại, sau đó tái nghị”

“Môn chủ”- Mọi người không phục, đồng thanh hô to hy vọng hần hạ lệnh giết Thái Hòa.

Nhưng sắc mặt Hoàng Bắc Thiên lạnh nghiêm đi vào trong sảnh, không muốn tiếp tục nghe những người bên dưới kêu gào, cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt bướng bỉnh của Hữu Hi che chở cho Thái Hòa.

Mọi người trong sảnh ai cũng tức giận nhìn Hữu Hi, nàng đúng là không thuận mắt, thật lạc loài, nàng không hề đặt lợi ích của họ lên trên đi che chở cho con gái của kẻ thù.

Thái Hòa từ trong người Hữu Hi bị lôi đi, một lần nữa bị giam vào lao, Hữu Hi chỉ có thể nhìn theo, nàng phải làm sao mới cứu được Thái Hòa.

Hoàng Bắc Thiên vẫn còn rất giận Hữu Hi, ban đêm hần không quay về, Hữu Hi cũng không tìm hần, nàng muốn tiến hành kế hoạch đã vạch ra. Từ trong phòng bếp một vài người đưa cơm đến người trông lao tù, Hữu Hi giả vờ không cẩn thận đụng trúng người đưa cơm, nàng nói trong làm rách thì gì đó nhờ người đưa cơm tìm giúp nàng, sau đó nhanh chóng bỏ thuốc mê vào thức ăn, rồi nói đã tìm được đồ cáo lỗi bỏ đi.

Sau khi đã đưa cơm, Hữu Hi tránh mặt đoàn người đi tuần tra, dẫu một cái thang sau bức tường, sau đó lên vào địa lao giữa đêm tối. Hai người đứng canh ngoài cửa tinh thần cũng không còn phần chần, Hữu Hi trốn ở nơi bí mật gần đó, chờ thuốc phát tác họ ngã xuống.

Không bao lâu, tay hai người gác cổng khẽ lắc lư không yên, Hữu Hi trong lòng mặc kệ, tay chạm vào chìa khóa trên người họ rút ra. Hữu Hi đánh thượt một hơi, vội vàng đi vào trong lao, nhìn thấy Thái Hòa ngồi trên mặt đất nàng không khỏi có chút không đành lòng.

“Hoàng...”- Thái Hòa ngây ngốc tính gọi tên Hữu Hi.

Nhưng Hữu Hi lại ra hiệu kêu nàng dừng lên tiếng, rồi dùng chìa khóa mở cửa, kéo tay Thái Hòa, hạ giọng: “Mau đi, ta mang ngươi ra khỏi đây”

“Hoàng thẩm thẩm cũng cùng Thái hòa đi sao?”- Thái Hòa nhỏ giọng hỏi.

“Không chỉ có mình ngươi đi”- Hữu Hi trả lời đơn giản, rồi mang Thái Hòa ra khỏi địa lao, trong bóng tối lẩn tránh, nàng đi tới chỗ đặt thang.

Vừa đi tới, hai người tuần tra liền xuất hiện, Hữu Hi trong lòng thầm kêu lên không tốt rồi, nếu như để hai người đó phát hiện bọn gác ngục đã ngắt xỉu, thì nàng không thể đưa Thái Hòa chạy thoát.

Hữu Hi linh động đem Thái Hòa giấu sau bức tường, nàng ngênh ngang thông thả đi ra ngoài.

“Tuần đêm sao?”- Hữu Hi thuận miệng hỏi.

“Phải, phu nhân sao lại ở đây?”

“Ban ngày khiến môn chủ tức giận, ta... ta không dám gặp hần, cho nên muốn đi dạo xung quanh”

Người tuần đêm cười nói: “Môn chủ sẽ không giận phu nhân đâu, đêm đã khuya, phu nhân cũng về phòng nghỉ ngơi đi”

Hữu Hi gật đầu: “Được, ta về đây”

“Chúng tôi đi tuần đây”- Một người nói,

“Thật khổ ọi người”- Hữu Hi đang muốn nói phía trước đều rất bình thường thì người gác đêm hỏi phía trước có gì bất thường không?

“Oh, ta đi suốt cả đoạn đường này không phát hiện gì cả, chỉ nghe tiếng của tiểu công chúa đang rên la, nếu các người lo lắng có thể vào xem một chút”

“Nếu không có gì bất thường, chúng tôi cũng không cần đi, tuần qua nơi khác thôi”

“Phu nhân xin mời”- Hai người vừa nói vừa nhắm tới nơi khác mà đi, tay Hữu Hi siết chặt đã ướt đầm mồ hôi.

Thái Hòa nhanh trí đi ra, kéo tay nàng trấn an, Hữu Hi ôm Thái Hòa, cẩn thận đi về phía trước. Sau khi đến được vị trí dễ thang, trái tim Hữu Hi mới nhẹ nhàng thả lỏng, cố gắng hết sức nâng cái thang lên, nói nhỏ với Thái Hòa: “Thái Hòa, có ra được không thì phải dựa vào bản thân biết không?”

“Hoàng thẩm thẩm, người không đi sao? Chúng ta cùng nhau bỏ trốn, đi tìm hoàng thúc”- Thái Hòa kéo tay nàng. “Hoàng thúc lần trước chộc giận phụ hoàng, nhưng lúc đó hắn bị thương thừa sống thiếu chết, nên phụ hoàng không thể trách phạt, nhưng sau này hoàng thúc không còn là Vương gia nữa, rất đáng thương a”

Hữu Hi ngẩn ra, trong lòng rối loạn, nàng lắc đầu xua đi nỗi phiền muộn, không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều, nhìn Thái Hòa nói: “Ta không phải Hoàng thẩm thẩm nên không thể cùng ngươi đi tìm Hoàng Thúc, công chúa đi nhanh đi, chậm nữa thì không kịp”

“Vậy còn người, để ta bỏ chạy, người không sao chứ?”

“Yên tâm, có môn chủ che chở ta sẽ không gặp chuyện gì cả, mau đi”

Thái Hòa không nói nữa, leo lên trên thang, đứng ở đầu thang nhìn thoáng qua Hữu Hi: “Cám ơn hoàng thẩm thẩm, Thái Hòa sẽ không quên người”

“Cẩn thận một chút, nhớ phải dựa vào bản thân, đừng để bị bắt lại”- Hữu Hi hạ giọng dặn dò.

“Ta nhớ, Hoàng thẩm thẩm người bảo trọng!”- Nói xong, Thái Hòa không chút do dự nhảy xuống từ đầu tường, bây giờ không phải là lúc để sợ hãi, hoàng Thẩm Thẩm đã bắt chấp tất cả cứu nàng.

Hữu Hi nhìn bộ dạng dửng dưng của Thái Hòa, nàng cũng yên tâm hơn nhiều, cất đi cái thang rồi bỏ đi.

Hữu Hi vừa về phòng, chưa kịp khôi phục lại từ bất an và khẩn trương đã nghe âm thanh ồn ào từ bên ngoài. Nàng ngẩn ra, rõ ràng có người đã biết Thái Hòa không còn đó, như vậy chỉ mấy chốc nữa sẽ phát hiện, Thái Hòa không biết có chạy đi xa được không hay lại bị bắt về, Hữu Hi lo lắng bất an đi qua đi lại trong phòng.

Đang lo lắng thì một giọng nói tức giận vang lên phía sau Hữu Hi: “Có phải nàng giúp nó bỏ trốn không?”

Hữu Hi quay đầu lại nhìn thấy gương mặt tức giận của môn chủ, hắn thật sự giận, trước đây hắn chưa từng ở trước mặt nàng nổi giận.

“Ta... ta không thể nhìn nàng chết, ta không chấp nhận được”- Hữu Hi xin lỗi nhìn Hoàng Bắc Thiên, hắn tin tưởng nàng lại giúp Thái Hòa bỏ trốn.

“Tại sao!”- Hoàng Bắc Thiên đi lên trước, túm lấy cánh tay Hữu Hi. “Tại sao lại cứu nó? Chẳng lẽ vì nó gọi nàng là Hoàng Thẩm Thẩm”

Hữu Hi sững sờ, nhìn Hoàng Bắc Thiên. “Ngươi nói thế là ý gì, ta không biết vì sao nàng lại kêu ta là Hoàng Thẩm Thẩm”- Nàng không mất trí nhớ, nàng biết hàm nghĩa trong câu hỏi của Hoàng Bắc Thiên, lòng nàng như bị kim đâm.

“Thật sao?”- Về mặt Hoàng Bắc Thiên xanh mét. “Ra là nàng vì một người không quen chấp nhận trái ý ta, nàng vì sao lại như thế?”

“Ta chỉ là không muốn chàng lạm sát kẻ vô tội, nàng chỉ là một đứa trẻ, không biết gì cả, hận thù của chàng không nên trút lên người một đứa trẻ”

“Im miệng”- Hoàng Bắc Thiên nổi giận gầm lên. “Nàng có biết hậu quả nếu như nó trốn thoát không, lòng của nàng rốt cuộc có ta hay không?”

“Ta không biết, ta chỉ không muốn nàng chết. Tôn chỉ của Vô Ưu môn là gì là để ọi người có cuộc sống tốt đẹp, mọi người đều bình đẳng, nhưng tất cả chẳng qua là để ngụy trang cho sự dối trá của các người, các người vì báo thù mà lừa gạt lợi dụng mọi người? Chính nghĩa nhân sĩ, các người dùng cái gọi là chính nghĩa che dấu đi chuyện xấu xa mình làm? Ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha, người có biết người đang làm gì không?”

Chap 16.2

“Ba”

Một âm thanh giòn tan vang lên, cả phòng trở nên tĩnh lặng, trên mặt Hữu Hi ửng đỏ. Lời của Hữu Hi chọc giận Hoàng Bắc Thiên, cả ngày nay hắn đã bị các Vị trưởng lão lão nhải suốt, hắn không muốn Hữu Hi đau lòng nên kiên trì không giết Thái Hòa.

Nhưng các vị trưởng lão, Miêu Hồng, Miêu Thanh vẫn ép hắn; lúc này Hữu Hi còn mắng hắn, áp lực từ hai phía khiến hắn không thể chịu đựng được, Hữu Hi nói hắn dùng chính nghĩa để nguy trang ọi thứ khiến hắn thẹn quá hóa giận.

Tay Hoàng Bắc Thiên run rẩy, hắn sững người, tay cứng lại giữa không trung, nhìn Hữu Hi lại nhìn về tay mình. Hắn vừa làm gì thế? Hắn đánh Hữu Hi, hắn đánh Hữu Hi, hắn nhìn ra trong mắt Hữu Hi chỉ còn sự tĩnh lặng.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên sợ hãi . “Ta, ta không biết tại sao mình làm thế, ta không phải cố ý, Hữu Hi, nàng đánh ta đi, nàng đánh ta đi”

Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi đánh vào mặt hắn, nhưng Hữu Hi như kẻ mất hồn nhìn hắn không hề nói một lời, không khóc, không náo loạn.

Nhìn Hữu Hi như vậy, Hoàng Bắc Thiên thật sự rất sợ, hắn dùng tay ôm lấy Hữu Hi vào lòng, bối rối nói: “Xin lỗi Hữu Hi, ta mất khống chế, ta đáng chết, ta đáng chết”

Hữu Hi như khúc gỗ để mặc hắn ôm, gương mặt tĩnh lặng, lòng vấy máu, Bắc Thiên, chàng đã từng yêu nàng, sủng nàng, Hoàng Bắc Thiên nàng yêu bấy giờ lại tát nàng.

Cái tát của hắn không khiến mặt nàng đau, nhưng lòng của nàng, sự đau đớn này khiến nàng không thể mở lời, ngay cả nước mắt ứa khuất cũng không thể rơi xuống.

Hoàng Bắc Thiên đã điên rồi, quyền lực đã là cho hắn thay đổi, lửa hận mong mỗi báo thù làm cho hắn không quan tâm gì cả, trái tim cao cao tại thượng coi trọng chúng sinh đã mất, hắn đang đánh mất chính mình, nhưng hắn không cho phép có bất cứ giọng nói nào phản bác hắn, đừng nói là mắng hắn.

Hắn thật sự đã trầm luân vào địa ngục sao, trái tim Hữu Hi lạnh băng, tùy ý để Hoàng Bắc Thiên ôm cùng với sự hối hận, nghe giọng nói bối rối cứ lặp lại lời xin lỗi.

Lòng nàng lặng khóc: “Bắc Thiên, chúng ta bây giờ là sao, tại sao lại biến thành thế này”

Vô Âu Môn dời đi suốt đêm, Thái Hòa cuối cùng cũng đào thoát, nàng thông minh trốn đi nên không ai tìm được.

Nhưng trái tim Hữu Hi lúc này đã bị tổn thương, Hoàng Bắc Thiên lại càng thêm hối hận ảo não, mặc cho hắn nói gì, Hữu Hi cũng không đáp. Hắn không dám nhìn mặt Hữu Hi, dấu tay của hắn trên mặt nàng khiến tim hắn đau nhói.

Hắn sợ hãi khi nhìn thấy Hữu Hi như thế, sợ sự tĩnh lặng trầm mặc đó, dù đánh hắn, mắng hắn, gào khóc, hắn vẫn còn cảm nhận được nàng yêu hắn, nhưng nàng ngay cả chút phản ứng cũng không có.

Dùng xong điểm tâm, Hữu Hi lại nhốt mình vào phòng, không gặp Hoàng Bắc Thiên. Nàng đối mặt với gương, nhìn dấu hồng trên mặt, nỗi đau lan ra khắp cơ thể, nàng nhớ, nàng rất nhớ Hoàng Bắc Thiên của trước kia, nhớ Hoàng Bắc Thiên trước đây không hề hận thù.

Bắc Thiên, Bắc Thiên nàng yêu đâu rồi, có ai trả lại cho nàng người con trai ôn nhu mà nàng yêu hay không, nàng không còn nhận ra Hoàng Bắc Thiên hiện giờ nữa.

Nhìn gương, nước mắt của Hữu Hi cũng không thể chảy xuống, lòng nàng rất đau, đau quá, nhớ đến Hoàng Bắc Thiên trước kia trái tim càng quặn đau.

Nước mắt chảy vào trong, nàng lặng lẽ mở bao quần áo, là hoa hồng nàng tự làm, sau khi giả vờ mất trí nhớ, nàng lặng lẽ làm hoa hồng, mỗi một ngày làm một cành hoa lặng lẽ nói thầm: “Bắc Thiên, ta yêu chàng”

Nhưng cái tát của hắn đã đánh nát lòng nàng. Một mỗi quá, một mỗi quá, nàng không thể gắng gượng nổi nữa, tay nàng bóp nát đóa hồng đỏ tươi, phá nát đi loài hoa tượng trưng cho tình yêu, giống như đang bóp

nát tình yêu của nàng, lòng của nàng. Nàng thần thờ ngồi đó, vươn tay, nhìn chiếc nhẫn Hoàng Bắc Thiên trao cho nàng, nàng tháo nhẫn xuống, đặt trên bàn.

Trong đầu nhớ lại từng đoạn kỉ niệm ngắn của cả hai, nàng muốn giữ lấy Hoàng Bắc Thiên ôn nhu lương thiện xưa kia, ôm vào lòng, không để hắt đi. Hữu Hi muốn khóc, đau lòng, nhưng không biết từ khi nào cả cơ thể gục trước bàn trang điểm, mất đi tri giác.

Trong phòng tối đen, có bóng người đi tới gần nàng

oOo

Trời đã sáng, cả cơ thể của nàng giống như vừa bị xe nghiền nát, cảm giác đau nhức lan tỏa tàn thân. Nàng cố gắng mở hai mắt, nhìn chiếc giường trắng, đầu óc mê muội. Nàng đang ở đâu đây?

Nàng nhớ mình ngồi trước gương đồng, sau lại xuất hiện ở đây, Hữu Hi không khỏi quay đầu lại, nhưng nhìn thấy một nam nhân trần trụi ngồi bên giường, tấm lưng rộng dài, thắt lưng gầy, da thịt trắng nõn bóng loáng, có vài vết sẹo, bóng người quen thuộc đó, quen thuộc đến mức làm nàng kinh hãi

Hữu Hi sững sờ, bối rối ngồi dậy, chần mèn trên người tuộc xuống, lộ ra cả cơ thể không còn quần áo, nắng hét lên, vội vàng kéo lấy mền bao lấy cơ thể mình, đôi mắt nhìn nam nhân trước mặt.

Trái tim vừa sợ vừa bất an.

Nam nhân từ từ quay đầu lại, gương mặt lạnh lùng đập vào mắt Hữu Hi, lòng nàng như bị dao xướt qua, sắc nhọn nhưng đau đớn, gương mặt trắng bệch. Nghi hoặc, kinh ngạc chiếm cứ lòng nàng, Hữu Hi nhìn chằm chằm gương mặt đó, nàng đau khổ không dám tin liền quát lên: “Người sao lại ở đây?”

“Nơi này là chỗ của ta”- Gương mặt lạnh như tiền không chút cảm xúc, đôi mắt đen âm trầm thâm sâu, giống như lòng sông không đáy

“Không!”- Hữu Hi lắc đầu, nàng sao lại cùng hắn chứ. “Ta nhất định đang nằm mơ, nằm mơ”- Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, không dám tin vào mắt mình, sao nàng lại nằm trên giường Lăng Khiếu Dương, rõ ràng nàng ở chỗ của Vô Âm Môn, sao lại ở đây cùng Lăng Khiếu Dương, không có khả năng, không thể!

“Đừng tự lừa mình nữa, đây là thật, nàng đang ở trên giường của ta, không phải mơ”- Lăng Khiếu Dương vô tình ép nàng đối mặt với sự thật.

Hữu Hi không thể tin được nhìn Lăng Khiếu Dương, giọng nói run rẩy, thì thầm: “Tại sao, tại sao ta lại ở đây”

Hắn chỉ lạng lừng nhìn nàng, phản ứng của nàng khiến tim hắn rất đau, nhưng không quan trọng, không còn quan trọng nữa.

“Chúng ta... người đã làm gì ta?”- Hữu Hi nghiêng răng nói, đôi mắt chỉ có nỗi đau.

Làm gì sao? Lăng Khiếu Dương đứng dậy, thân thể cao lớn, lồng ngực rắn chắc đập vào mắt Hữu Hi, vẻ mặt lạnh lùng, chế giễu nói: “Vậy ta để nàng xem, một người phụ nữ nằm trên giường một nam nhân còn có thể làm gì, cũng không phải chưa làm qua, cần gì phải tỏ vẻ mặt đó”

Không, tại sao, tại sao lại như thế? Trong đầu Hữu Hi hỗn loạn, ánh mắt cuồng loạn, nàng không thể nhớ lại đêm qua xảy ra chuyện gì? Nàng nhớ Hoàng Bắc Thiên tát nàng, đánh mạnh vào lòng nàng, khiến nàng muốn buông xuôi tất cả.

Sau đó nàng không nhớ gì cả, lúc tỉnh lại là đã ở trên giường Lăng Khiếu Dương, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, Hữu Hi gào lên: “Tại sao, tại sao người lại làm thế.”

Hai cánh tay trắng kiện của Lăng Khiếu Dương đan chéo trước ngực, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hữu Hi, mang theo sự chế giễu: “Tại sao ư, đơn giản thôi, ta muốn nàng, đáp án này có khiến nàng hài lòng không”

15. Chương 17

Chap 17.1

Nhìn gương mặt tựa ác ma của Lăng Khiếu Dương, cùng với giọng nói chế giễu mà lãnh khốc của hắn, trái tim Hữu Hi bị đâm đến đau đớn.

Hắn chính là muốn nàng, cho nên nàng nằm trên giường hắn, là như thế sao, nàng ở đây là vì thế? Lăng Khiếu Dương tựa như âm hồn không tan, nàng vẫn ngờ rằng... hắn thay đổi, không ngờ hắn vẫn như cũ, những tổn thương trước đây lại lần lượt hiện lên, hắn vẫn như trước không biết đến cái gọi là buông tay, cái gọi là tôn trọng sao?

Sự biến hóa của hắn làm cho nàng nghi ngờ, thất vọng!!

Trong lòng nàng nhớ lại hắn lúc ở trên núi tuyết khiến nàng cảm động ấm áp biết bao, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ chỉ là mộng. Hắn vẫn như trước kia là tên ác ma, quỷ kế đa đoan biến hóa khôn lường, trên cơ thể hắn lại thêm vài ấn kí của đao kiếm.

Hành vi của Lăng Khiếu Dương làm cho nàng vừa thất vọng vừa đau khổ. Hoàng Bắc Thiên vừa mới đã kích nàng một vết thương trí mạng, Lăng Khiếu Dương hôm nay lại khiến nàng cảm thấy nhục nhã về thể xác lẫn tinh thần, nàng đối với cái gọi là tình yêu đã không còn kì vọng, muốn khóc, nhưng khóc không nổi, nàng muốn cười, cười thử tình yêu kì lạ nàng, tự cười chính mình đã ngu ngốc mềm yếu.

Tình yêu khiến nàng lạc mất bản thân, mù quáng không để tâm gì cả, đánh mất nam nhân nàng yêu nhất. Thân thể này lại bị Lăng Khiếu Dương lần lượt làm thương tổn, trái tim lại bị Lăng Khiếu Dương đâm ngàn lỗ, nàng còn có dũng khí để sống sao, nàng còn có thể hồi phục lại tinh thần tự cường sao!

Trong lòng yêu Hoàng Bắc Thiên, yêu, yêu đến khắc ốt khi tâm, nhưng đồng thời cũng hận, yêu hận đan xen. Tình yêu thật kỳ lạ, càng yêu lại càng hận, càng hận lại càng yêu, đau đớn cũng như thế.

Nhưng lúc này nàng không còn sức để yêu, cái tát đó đã lấy mất tất cả dũng khí của nàng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình lại bị nam nhân mình yêu tát đau đến thế, so với sự nhục nhã là những thương tổn làm cho nàng đau lòng tuyệt vọng.

Nàng chỉ muốn, chỉ muốn Hoàng Bắc Thiên của trước kia, nỗi nhớ còn cào mãnh liệt trong lòng. Trong lúc Hữu Hi còn đang đau khổ suy nghĩ thì cánh cửa đột nhiên bị phá, tạo ra tiếng nổ lớn.

Hữu Hi hồi phục lại tinh thần, đôi mắt u buồn đầy đau đớn người gương mặt của kẻ đứng trước cửa, cũng là một nam nhân đang đau khổ.

Hắn lo lắng, hắn đau đớn, hắn hối hận, nàng đều thấy nhưng nỗi đau trong lòng nàng ai có thể nhìn thấu?

Hoàng Bắc Thiên tìm tới, tìm được nàng rồi nhưng lại nhìn thấy Hữu Hi quần chăn ngồi trên giường, nửa vai lộ ra, Lăng Khiếu Dương nửa thân trên trần trụi, đứng bên giường. Hoàng Bắc Thiên đau khổ hét to, Hữu Hi sao lại cùng Lăng Khiếu Dương ở một chỗ, sao hai người lại ở cùng nhau, là Hữu Hi trừng phạt hắn sao?

Hắn tức giận cùng xấu hổ giờ kiếm đâm về phía Lăng Khiếu Dương: “Lăng Khiếu Dương, ta muốn giết người, ta giết người, tên khốn khiếp”

Lăng Khiếu Dương né tránh công kích của Hoàng Bắc Thiên, hai người đồng thời phần nộ ở trong phòng cùng Hoàng Bắc Thiên đánh nhau.

Hữu Hi nhìn hai người đàn ông đánh nhau, nàng không nói gì cả, chỉ quần chăn mềm bước xuống đất nhặt lấy quần áo, tránh xa luồng nhiệt hỏa của hai nam nhân, đi tới gian phòng khác mặc quần áo. Nàng không có nhìn gương, chẳng qua sợ hãi nhìn thấy dấu ấn tay trên mặt, nàng chỉ vén tóc lên, đi tới phòng nơi Lăng Khiếu Dương và Hoàng Bắc Thiên đánh nhau.

Hai người kịch liệt giao tranh, mọi thứ trong phòng đều bị hủy đến hư, Lăng Khiếu Dương tức giận, Hoàng Bắc Thiên cũng không kiêng dè.

Hoàng Bắc Thiên giận vì Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương đoạt đi.

Về mặt Hữu Hi hết sức bình thản, dường như không nhìn thấy ai đi về phía cửa, nàng phải rời khỏi đây, từ bây giờ học cách sống vô cảm không quan tâm gì cả.

Từ bên trong Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi bỏ đi, thân thể Hoàng Bắc Thiên linh mẫn lóe lên rời khỏi Lăng Khiếu Dương, đuổi theo, hần vội vàng ôm lấy Hữu Hi, không để Hữu Hi rời khỏi tầm mắt của hần.

“Hữu Hi, theo ta đi”-Trên gương mặt lạnh lùng của Hoàng Bắc Thiên đều là đau khổ cùng phiền não, nhìn dấu ấn tay trên mặt Hữu Hi, hần rất hối hận.

“Đi theo người?”- Hữu Hi lạnh lùng nhìn Hoàng Bắc Thiên. “Người là ai. Ta quen người sao?”

“Hữu Hi”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên rên lên đau đớn, hần lo lắng kêu lên. “Đừng như vậy, không, tha thứ cho ta, nàng đánh mất ta cũng được, chỉ cần đừng lạnh lùng như thế. Hữu Hi”

“Ta thật sự không biết người, người buông tay ra đi”- Hữu Hi dùng sức đẩy mạnh Hoàng Bắc Thiên, tiếp tục đi ra sân.

“Nàng muốn đi đâu?”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên bị sợ hãi cùng bất an chiếm lấy, hần mất đi Hữu Hi rồi sao.

“Ta đi đâu?”- Hữu Hi khựng lại, như kẻ mất hồn nói: “Ta đi tìm người ta yêu, ta đi tìm Hoàng Bắc Thiên, đi tìm người mà ta đã đánh mất”

Hoàng Bắc Thiên nắm chặt lấy tay nàng xoay người lại, vội vàng nói: “Hữu Hi, ta đây, ta đây, nàng đừng như thế, ta rất đau lòng nàng có biết hay không, nhìn thấy những cánh hoa bị phá nát mà nàng để lại trái tim ta cũng vỡ ra, ta khiến nàng tổn thương, là ta đáng chết”

“Người là Bắc Thiên sao?”- Ánh mắt Hữu Hi đau xót, tựa như nhìn kẻ xa lạ. “Không, không, người không phải là Hoàng Bắc Thiên, hần ôn nhu, hần lương thiện, hần yêu ta như vậy, hần giống như ánh sáng, trong đêm tối sáng rực, còn người, trong mắt người chỉ có hận, dục vọng, về mặt điên cuồng, một chút cũng không giống, người sao lại là Hoàng Bắc Thiên?”

“Ta biết”- Hoàng Bắc Thiên đau khổ thét lên. “Cái tát của ta đã phá nát lòng nàng, làm tổn thương nàng rất sâu, nhưng nàng đừng dùng cách này trừng phạt ta? Dùng nam nhân kia trừng phạt ta sao? Hai người sao lại ở cùng nhau?”

Hần biết bản thân làm tổn thương Hữu Hi rất sâu, nhìn thấy hoa hồng Hữu Hi luôn mang bên mình rơi trên bàn, chiếc nhẫn hần cho nàng cũng nằm trên bàn, hần biết Hữu Hi không mất trí nhớ.

Nàng im lặng nỗ lực, chỉ vì muốn ở bên cạnh hần, muốn gắn bó với hần, thậm chí ngay cả nguyên tắc duy nhất của bản thân là không muốn hần cưới nữ nhân khác nàng cũng cam nguyện ủng hộ, hoàn thành tâm nguyện cho hần.

Còn hần, hần điên rồi, lại ra tay với người phụ nữ mình yêu, nhưng mà, nàng làm sao có thể cùng Lăng Khiếu Dương ở một chỗ, sao lại dùng cách này trừng phạt hần.

“Trừng phạt người sao?”- Hữu Hi cười lạnh, hần hỏi nàng sao lại cùng Lăng Khiếu Dương, nàng cũng rất muốn biết nhưng bây giờ không cần. “Tại sao không quan trọng, ta cùng người không còn quan hệ nữa”

Hoàng Bắc Thiên nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng của Hữu Hi, hần đau khổ hỏi: “Làm sao, làm sao nàng mới tha thứ cho ta”

Hữu Hi gạt tay Hoàng Bắc Thiên ra, hờ hững tháo từng cái đinh nơi lỗ tai xuống, đặt vào bàn tay hần.

“Cái đinh này là vì người gạt ta”

“Cái này, là vì người từng muốn bỏ ta”

“Cái này, là vì người quyết định lấy Miêu Hồng”

“Cái này là do người đánh ta một cái tát”

Đợi Hữu Hi tháo hết ra, Hoàng Bắc Thiên nhìn vào tay là bốn cây đinh nhỏ có thể xuyên qua tai, hần ngẩng đầu nhìn lỗ tai Hữu Hi, vẫn còn 4 lỗ nhỏ.

Tay Hữu Hi vuốt nhẹ lỗ tai, thương tâm nói: “Tai của ta giống như trái tim ta, có bao nhiêu lỗ thì trái tim có bao nhiêu vết thương, môn chủ, người chỉ là môn chủ, đã không còn là Hoàng Bắc Thiên ta yêu, cho nên, chúng ta chấm dứt đi”

Hữu Hi dứt khoát nói, đánh vào ngực hắn, những lỗ trống trên tai của Hữu Hi đập vào mắt, trái tim hắn cũng nhói đau. Bốn chiếc đinh tai, tựa như ngàn mũi đinh đâm vào tim, ra là thế, hắn không hề hay biết đã làm nữ nhân hắn yêu đau khổ, rướm đầy vết thương như thế.

Cảm giác bất lực truyền đến, hắn nhận ra bản thân mình không thể chạm vào trái tim Hữu Hi được nữa.

Hai mắt Hữu Hi hồ hững, trái tim phiêu bạt đảo hải, nhìn ánh mắt đau khổ của Hoàng Bắc Thiên nàng chỉ có thể cô đơn nói: “Người ta yêu là Hoàng Bắc Thiên, không phải người, môn chủ”

“Nàng thật sự không thể tha thứ cho ta, nàng không quan tâm đến ta nữa sao?”- Hoàng Bắc Thiên thất hồn lạc phách hỏi.

“Ta nói rồi, ta muốn Bắc Thiên”- Hai mắt của Hữu Hi mờ lung, lòng chua xót, đôi mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, ánh mắt của hắn đã không còn sự chân thành, chỉ còn thù hận, dã tâm, dục vọng, Hữu Hi cúi đầu nói: “Ta muốn Bắc Thiên”

Nói xong Hữu Hi đi không dừng lại, nàng với hai nam nhân trong ngôi nhà kia không còn bất cứ quan hệ gì cả.

Hoàng Bắc Thiên nhìn theo bóng lưng Hữu Hi bỏ đi, vẻ mặt đau khổ, đi về trước hai bước rồi khựng lại. Hắn đã không còn là Hoàng Bắc Thiên, hắn là Bắc Vô Âu, là môn chủ của Vô Âu Môn, trong lòng bàn tay hắn vẫn giữ lấy những chiếc đinh tai nho nhỏ, bàn tay hắn đau tựa như trái tim hắn.

Lăng Khiếu Dương đứng ở xa nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên, nhìn theo dáng Hữu Hi. Chưa từng có ai chú tâm đến hắn, không ai nhìn thấy cả, đôi mắt đen ánh lên nỗi đau, mang theo chút lệ quang.

Chap 17.2 _Q3

Hữu Hi đứng ở ngã tư đường xa lạ, trái tim mờ mịt, vẫn tưởng đã được giải thoát khỏi nhưng trái tim vẫn bị giam cầm vì lẽ nào đó. Nhìn dòng người nhộn nhịp, nàng không biết đâu là đường nên đi, thở dài một tiếng, nàng đi về phía trước.

Đột nhiên có đôi bàn tay nhỏ bé dịu dàng bắt lấy tay nàng, Hữu Hi cau mày cúi đầu nhìn lại, trước mắt là một gương mặt nhỏ nhắn nhưng rất bản, quần áo lấm lã, tay đội mũ, đôi mắt giảo hoạt quỷ quái.

Hữu Hi sững người, miệng vo tròn thành chữ o, tiểu tử nắm lấy tay nàng khẽ mỉm cười để lộ ra gương mặt đáng yêu, hàm răng trắng nõn.

“Đi theo ta”- Tiểu tử kéo tay nàng đi đâu đó.

Hai người đi vào một viện đã tan hoang, Hữu Hi không kiềm được kêu lên: “Thái Hòa, người sao còn ở đây?”

“Hu?”- Thái Hòa ra hiệu cho Hữu Hi nhỏ giọng. “Sau khi Thẩm Thẩm thả ta đi, ta liền trốn sau đó gặp thúc thúc, ta nói cho hoàng thúc biết thẩm ở đâu, nhưng lúc hoàng thúc tìm tới, thẩm thẩm không có ở đó”

Nhưng vậy không phải Lăng Khiếu Dương bắt nàng đi? Hữu Hi trong lòng thầm đoán, chẳng lẽ là Miêu Hồng? Nhưng tại sao nàng ta lại đem nàng và Lăng Khiếu Dương ở cùng nhau? Chẳng lẽ muốn Hoàng Bắc Thiên hiểu lầm.

“Nhưng tại sao người lại không ở cùng hắn?”- Hữu Hi kinh ngạc, Thái Hòa là một vị công chúa, bây giờ lại biến thành đứa trẻ ăn xin, lưu lạc đầu đường xó chợ, không thể tưởng tượng nổi.

Thái Hòa nháy mắt, đắc ý nói: “Hoàng thúc đêm qua ra lệnh cho Cao Mạc hộ tống ta vào cung, nhưng ta trốn đi lại sợ bị hoàng thúc phát hiện nên mới cải trang thành tên ăn xin, kỹ thuật ngụy trang của ta cũng rất lợi hại”

“Nhưng mà, người ở bên ngoài rất nguy hiểm, người nên nghe lời hoàng thúc”

Thái Hòa cau mày, lắc đầu: “Ta không muốn về, trong cung như cái lồng sắt, bên ngoài chơi vui thế này đợi ta chơi đủ rồi sẽ quay về”

“Vậy người định thế nào?”- Chuyện này rất nguy hiểm.

“Hoàng Thấm thắm vậy còn người tính đi đâu, ngày hôm qua không phải ở cùng Hoàng thúc sao?”

“Thái Hòa người biết ngày hôm qua ta tại sao lại ở đó đúng không?”

Thái Hòa lắc đầu: “Không biết, ta chỉ biết lúc ta cùng Cao Mặc đi chơi về đã nhìn thấy thấm thắm nằm trên giường Hoàng thúc, sau đó hoàng thúc đuổi ta ra ngoài, nói muốn làm chuyện người lớn, trẻ con không được xem”

Hữu Hi cau mày, vẻ mặt thẹn thùng không ngờ Lăng Khiếu Dương lại làm chuyện này với nàng, trong lòng vừa giận vừa xấu hổ.

“Hoàng thúc của người ta không dám khen tặng”

Thái Hòa bảo vệ Lăng Khiếu Dương nói: “Hoàng thúc tốt lắm a, lại còn anh tuấn nữa, đối với thấm thắm luôn một mực chung thủy, thấm thắm sao lại không thích hoàng thúc”

“Hắn là hoàng thúc của người người đương nhiên nói đỡ cho hắn”- Hữu Hi dùng tay nhéo gương mặt nhỏ nhắn của Thái Hòa.

Thái Hòa hai tay chống hông, miệng mở to, tức giận: “To gan, người dám nhéo mặt bổn cung, muốn chết sao?”

Hữu Hi nghiêng nghiêng nhìn Thái Hòa: “Công chúa gì chứ, người bây giờ chỉ là tên ăn xin không phải sao?”

Gương mặt Thái Hòa lộ ra nụ cười tinh quái, nàng thích Hữu Hi vì cảm thấy không cần gò bó, ai ai cũng biết thân phận nàng nên luôn tỏ ra nịnh hót, chỉ có Hữu Hi và hoàng thúc mới là những người quan tâm nàng thật sự.

“Thấm thắm”

“Gọi ta tỷ tỷ”

“Người đã già rồi”

Hữu Hi chán nản nói: “Không được gọi thấm thắm”

“Vậy gọi cái gì?”

“Gọi ta Tiểu Lục”- Hữu Hi nhớ tên lúc nàng cải nam trang.

“Tiểu Lục?”- Thái Hòa cau mày, sau đó liền cao hứng. “Thấm sợ bị phụ hoàng phát hiện nên mới đổi tên Tiểu Lục, vậy được ta sẽ gọi là Tiểu Thất”

“Người biết phụ hoàng người muốn bắt ta sao?”

“Đương nhiên biết, nhưng thấm thắm yên tâm, Tiểu Thất đây sẽ bảo vệ người, sẽ không để phụ hoàng bắt người, hơn nữa Tiểu Thất cam đoan, chết cũng không nói hành tung của người cho phụ hoàng biết”

Hữu Hi xoa xoa đầu Thái Hòa: “Ta phải đi đây, người đi tìm Hoàng Thúc như thế sẽ an toàn hơn.”

“Thấm Thấm muốn đi đâu, chẳng lẽ lại bỏ rơi Tiểu Thất sao?”- Thái Hòa vẫn như cũ bướng bỉnh gọi Hữu Hi thấm thắm.

“Thái Hòa”- Hai người không cùng một con đường, Thái Hòa là con gái của hoàng đế, hoàng đế lại muốn bắt nàng, hơn nữa Thái Hòa lại còn là chất nữ của Lăng Khiếu Dương.

“Thấm Thấm, hay người gia nhập cái Bang, chúng ta cùng nhau sống, như vậy phụ hoàng cũng không tìm ra người, cũng không tìm ra ta, nếu như phụ hoàng phát hiện, ta sẽ dùng thân phận công chúa bảo vệ tính mạng cho thấm thắm. Thấm Thấm đừng bỏ Thái Hòa, Thái Hòa đơn độc sợ lắm...”

Cái Bang? Hữu Hi ngắt ra: “Cái gì Cái Bang? Người nhanh như vậy đã vào Cái Bang?”

“Đi theo ta a”- Thái Hòa lôi kéo Hữu Hi. “Ta mang Thấm Thấm đi gặp bang chủ”

Hữu Hi cũng biến thành kẻ ăn xin, cả người mặc quần áo nam rách nát, đầu tóc rối bù, trên mặt còn dính vết nhơ, tay cầm gậy đũa cầu, tay còn lại cầm chén bẻ.

Nàng gọi là tiểu Lục, Thái Hòa gọi Tiểu Thất, hai người cùng hợp tác. Như vậy cũng tốt, không ai biết nàng, Vì Cái Báng, Hữu Hi vẫn nghe đến truyền thuyết về Hồng Thất Công rất thần bí, kỳ thật chẳng qua là lãnh đạo những người ăn xin thành một thể thống nhất.

Bang chủ cũng có vài phần nghĩa khí khiến cho Hữu Hi nhớ tới Hồng Thất Công trên tivi râu mép dài bạc trắng, quần áo lam lũ, luôn lười biếng nằm ngủ trong miếu.

Xin cơm cũng có quy luật, mỗi người đều phụ trách một nơi, Hữu Hi cũng phải bội phục Thái Hòa trong thời gian ngắn như thế lại vào được Cái Bang, đường đường là một công chúa lại có thể trở thành ăn mày chịu khổ.

Nàng cũng hiểu cuộc sống này giống như trò chơi, xin cơm cũng là một môn kỹ thuật sống, lúc bắt đầu chỉ có chút cháo, sau đó dần dần tích lũy kinh nghiệm thì được tiền, cuộc sống như thế này chẳng qua chỉ là liếm vết thương lòng, che đi thứ tình yêu đau khổ.

Thời gian trôi qua nửa tháng, mùa xuân đến, sau khi nhận cơm tối, các vị đồng đạo trong Cái Bang hướng đến bang chủ báo cáo thu hoạch trong ngày.

“Mọi người thu hoạch rất tốt”- Bang chủ mỉm cười gật đầu, râu mép rung lên, bảo mọi người tản ra nghỉ ngơi, nhưng lại nhìn Hữu Hi và Thái Hòa gọi: “Tiểu Lục, Tiểu Thất, thành tích của hai người kém nhất, ngay cả tiền và rau đều ít nhất, phạt hai người tối nay đứng tấn a”

Hữu Hi cau mày, không phục nói: “Nhưng rõ ràng chúng tôi được tiền và rau nhiều nhất mà!”

Lão bang chủ nhướn mày: “Ta nói các ngươi ít thì ít, còn dám cãi”

Bang chủ hăng ngày luôn hòa ái sao hôm nay lại châm chích như thế, Hữu Hi không khỏi trầm nghĩ.

“Bổn bang chủ bảo hai người tối nay đứng tấn trung, xem các ngươi ban ngày còn dám lười biếng không!”

Hữu Hi sờ sờ mũi: “Bang chủ, sao ta phải đứng tấn chứ?”

Bang chủ tức giận gõ cây gậy xuống đất, trách mắng: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nếu không nghe lời, ngày mai ta trục xuất hai người”

Hữu Hi nhìn lão bang chủ, thay Tiểu Thất cầu xin: “Nhưng Tiểu Thất còn nhỏ như thế, trời lại lạnh, phạt mình ta là được”

“Hai người cùng chịu phạt, không có thương lượng gì hết”

Tiểu Thất làm mặt quỷ về phía bang chủ, Hữu Hi cũng không ngại.

“Haiz”

Hai người nhìn trời, cùng nhau thở dài, cùng nhau cúi đầu, cùng nhau quay đầu, bất đắc dĩ nhún vai.

Khi đêm xuống, tất cả mọi người đều ngủ, chỉ có Hữu Hi và Tiểu Thất đứng tấn, bang chủ còn phát ra tiếng lẩm bầm. Sáng hôm sau, Hữu Hi cùng Thái Hòa bị ánh mặt trời làm chói mắt mà thức giấc, hai người đêm qua đứng tấn sang nay lại ngủ trên cỏ trong ngôi miếu.

“Hai tên tiểu quỷ lười này mau đứng lên, kêu các ngươi đứng tấn các ngươi lại ngủ”- Bang chủ dùng cây gậy trong tay gõ vào gốc cây ba cái làm nó rung lên.

Hữu Hi cùng Thái Hòa đứng lên, nhìn lão bang chủ, không biết hai người đã đắc tội gì mà bị bang chủ hành hạ thế này.

“Hai người thành tích quá kém, ta hôm nay kiếm thêm người khác đến giúp đỡ, sau này hai người cùng nam nhân tên Liễu Nguyệt Hạng phụ trách thành nam”

Bang chủ tìm đồng bọn mới cho cả hai, Hữu Hi đang ngái ngủ bỗng sáng bừng, đầu óc thanh tỉnh.

“Vào đi”- Bang chủ nhìn ra ngoài cửa hét to.

Hữu Hi và Thái Hòa đều nhìn ra cửa, chỉ thấy một nam nhân cao trắng đi từ cửa vào. Thân hình cao lớn, trắng kiện, quần áo có vài mảnh vá, đầu đội mũ rộng vành, che nghiêng mặt.

Trong lòng dâng lên cảm giác quen thuộc, Hữu Hi cau mày, trong lòng rất bất an, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân.

Chap 17.3

Nam nhân dùng tay, kéo vành mũ ra sau để lộ dung nhan, Hữu Hi nhìn thấy gương mặt nam nhân như nhìn thấy quỷ. Gương mặt lạnh lùng, mắt phượng hẹp dài, trên mặt vài vết đen, cũng không thể che đi sự tuấn mỹ của hắn.

“Sau này ba người cùng nhau hy vọng đạt được thành tích tốt, lão tử ta còn có việc, sẽ đi ra ngoài rất lâu, các người không được lười biếng”- Bang chủ nói xong xoay người rời đi

Hữu Hi nhìn nam nhân trước mắt, hận đến nghiến răng, cúi đầu nhìn Thái Hòa, tiểu tử này dám bán đứng nàng. Thái Hòa chống lại mắt Hữu Hi, chột dạ cười

Nàng sao lại quên mất, hai thúc cháu này cùng một dạ với nhau, Hữu Hi bực mình đi ra ngoài. Cánh tay dài của Lăng Khiếu Dương đuổi ra cản đường nàng: “Sao vậy, vừa nhìn thấy ta là sợ ta hay yêu ta?”

“Mặt dày” Hữu Hi cau mày, giận Lăng Khiếu Dương, hấn sao lại như âm hồn không tan thể chứ.

Thái Hòa đi tới bên cạnh, tay kéo quần áo Lăng Khiếu Dương, bảo hắn khom lưng xuống, Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, cúi người xuống.

Thái Hòa dùng đôi bàn tay nhỏ bé néo mặt Lăng Khiếu Dương, quay đầu nghiêm túc nói với Hữu Hi: “Tiểu Lục, mặt hắn không có dày a, không khác chúng ta lắm đâu”- Sau đó lại còn banh môi Lăng Khiếu Dương ra. “Hơn nữa hàm răng của hắn rất trắng a”

Hữu Hi tròn mắt, không biết nên khóc hay nên cười, Lăng Khiếu Dương đứng dậy vuốt đầu Thái Hòa, bên môi nở nụ cười.

Thái Hòa tùm tùm cười kéo tay Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi: “Mau đi thôi, nếu chậm trễ không kiếm được đồ ăn quay về sẽ bị bang chủ mắng”

Lăng Khiếu Dương đi trước, Thái Hòa ở giữa, Hữu Hi bị Thái Hòa kéo đi trong lòng miễn cưỡng.

Lăng Khiếu Dương tay bưng bát, tay cầm gậy, ngay cả hình tượng đó cũng không tổn hại đến khí độ của hắn. Hữu Hi cùng Thái Hòa đi sau Lăng Khiếu Dương, nhìn Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy hắn đang đi đột ngột dừng lại, tay cầm gậy, ngăn cản một người nam nhân đang đi ngang qua

“Người... muốn làm gì?”- Nam nhân cau mày, trong mắt mang theo sợ hãi ngờ vực nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương quơ quơ cái bát trong tay: “Không thấy sao, xin cơm!”- Nói tự nhiên, lại có việc xin cơm khiến người ta sợ hãi, xin cơm mà kiêu ngạo như thế!

Hữu Hi cùng Thái Hòa nhìn nhau, rõ ràng không phải xin cơm mà là ăn cướp

“Ăn cướp sao?”- Quả nhiên nam nhân kia quát to, xoay người chạy biến, Lăng Khiếu Dương đuổi chân khiến cho nam nhân kia ngã xuống đất.

Hắn dùng chân dẫm lên người nam nhân, bưng bát trong tay đặt trước mặt nam nhân, đôi mắt lạnh lùng nhìn. Nam nhân như hiểu biết liền móc tiền trong túi ra thả vào bát Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương lúc này mới thả lỏng chân, nam nhân chỉ biết đứng dậy bỏ chạy.

Vương gia xin cơm quả nhiên không bình thường.

Lăng Khiếu Dương quay lại, cười thản nhiên, Thái Hòa còn vươn ngón tay cái tán đồng: “Quả nhiên không giống người thường, sau này người là sư phụ của ta”

Công chúa cũng không còn là công chúa.

Hôm nay thu hoạch được nhiều, buổi tối quay về báo cáo cho bang chủ rồi tự tản đi tìm chỗ ngủ.

Hữu Hi cũng muốn rời khỏi nơi này, mấy ngày qua, dù đau lòng dù khóc vì Hoàng Bắc Thiên, dù đi xin cơm sống cuộc sống thấp hèn. Nhưng khoảng thời gian qua nàng mất đi tự do, nói trắng ra cũng vì che dấu thân phận.

Không có gánh nặng, không có áp lực, cùng Thái Hòa vui chơi giữa nhân gian, buông thả bản thân, bây giờ có Lăng Khiếu Dương tham gia vào, làm cho lòng nàng luôn trầm lắng.

Hắn thương tổn nàng quá nhiều lần nhưng cũng đền bù rất nhiều, nàng có thể không hận hắn nhưng vào đêm đó cách đây không lâu nàng lại chán ghét hắn. Hữu Hi ngồi trên nóc nhà, nhìn trời sao, nghĩ tới lại khó chịu, Hoàng Bắc Thiên của nàng có thể về sao.

“Đang nghĩ gì vậy, nghĩ tới ta sao?”- Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương xuất hiện trong tầm mắt nàng, gọi nàng quay về, hắn ngồi xuống bên cạnh nàng.

Hữu Hi đứng phắt dậy, nhưng cánh tay dài của Lăng Khiếu Dương lại giữ lấy thắt lưng nàng: “Vội vàng như thế làm gì?”

“Lăng Khiếu Dương, ngươi tiếp tục vô lại đến khi nào chứ?”

“Ta chỉ muốn đuổi theo người phụ nữ mình yêu, có gì sai sao, đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta chỉ hy vọng nàng có thể yêu ta, không sai chứ?”

“Lăng Khiếu Dương, ngươi làm nhiều chuyện tổn thương ta như thế, ngươi cảm thấy ta sẽ yêu ngươi sao?”

“Phải, ta từng làm nàng tổn thương, ta có sai, nhưng chẳng lẽ nàng chưa từng sai?”

“Yêu và không thương là hai chuyện khác nhau, ta không yêu ngươi, ngươi có hiểu không!”

“Nàng thương hắn đến vậy sao, hắn lấy nữ nhân khác nàng vẫn yêu hắn, chẳng lẽ đầu óc nàng hư rồi sao?”

“Người yêu ta sao Lăng Khiếu Dương?”- Hữu Hi trừng mắt nhìn hắn. “Ta đã có chồng, ngươi tại sao vẫn yêu ta, ngươi có bệnh hay không?”

“Chúng ta đều có khuyết điểm đúng là trời sinh một đôi sao?”- Hắn lạnh lùng mỉm cười,.

“Người quả thật là mặt dày mà”

Lăng Khiếu Dương vô lại: “Thái Hòa đã từng chứng minh mặt ta không dày, hơn nữa hàm răng rất trắng”

Hắn vừa cười vừa nói, Hữu Hi lại không cười nổi, hỏi: “Nói cho ta biết đêm hôm đó xảy ra chuyện gì, ta sao lại ở cùng ngươi”

“Ta còn muốn hỏi nàng, nửa đêm bò lên giường ta, là nam nhân còn không nhận được, huống chi, ta sớm đã muốn”

“Ngươi”- Hữu Hi chán nản, phẫn nộ, nhục nhã khiến nàng muốn tát vào mặt Lăng Khiếu Dương.

Tay bị Lăng Khiếu Dương bắt được: “Phụ nữ đừng nên thô bạo như thế”

Hữu Hi giãy dụa, Lăng Khiếu Dương cũng buông tay, Hữu Hi xoay người nhảy khỏi nóc nhà.

Lăng Khiếu Dương thì ngồi trên nóc nhà, hai mắt thâm sâu không biết đang suy nghĩ gì.

Lăng Khiếu Dương tựa hồ biết ý định của Hữu Hi, hắn cùng Thái Hòa quần lấy nàng, quan sát nàng, không để nàng bỏ đi. Một đêm nọ, Hữu Hi cùng Thái Hòa ăn cơm tối xong, nằm trên đồng cỏ khô ngủ thiếp đi.

Nửa đêm đột nhiên thức dậy, tính bỏ đi nhưng rồi nhắm mắt lại sau đó không hề thức dậy, ngủ thiếp đi. Lăng Khiếu Dương xuất hiện bên cạnh Hữu Hi, Thái Hòa cũng tỉnh dậy, ánh mắt của hai người dính vào nhau.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi xoay người rời đi. Thái Hòa nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương, trên mặt không còn nét vui tươi của ngày, mà thêm chút ưu thương, nhìn Lăng Khiếu Dương bỏ đi, nàng lại nằm xuống ngủ.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi tới một căn nhà dân mà hắn đã thuê, đem Hữu Hi nhẹ nhàng đặt trên giường. Ngón tay vuốt ve mặt nàng, mi mắt, trong đôi mắt ẩn chứa sự si mê nhưng nhớ, hắn vô lại như thế cũng nên cho nàng xem.

Cởi quần áo cả hai, hắn làm chuyện mình muốn làm, hôn nàng, muốn nàng, đau lòng muốn nàng một lần cuối, đây là đêm cuối hắn muốn nàng.

Trời đã sáng, cả người Hữu Hi không còn chút sức lực tỉnh lại, sau khi mơ mơ màng màng một lát cảm giác cả người bị vật gì đó đè nặng. Nàng cúi đầu nhìn thấy cánh tay dài, nàng xoay người, thấy gương mặt Lăng Khiếu Dương, còn cả lồng ngực kiên cố của hắn.

Trái tim Hữu Hi thẫn thờ, trong lòng ý thức chuyện xảy ra, nàng tức giận, ba một tiếng, tay tát vào mặt Lăng Khiếu Dương. Cái tát không chút lưu tình đánh thức hắn dậy, hắn mở đôi mắt đen âm trầm nhìn nàng.

Hữu Hi đứng dậy, đau lòng không nguôi, dùng gối quất vào người hắn, đau đớn thét to: “Lăng Khiếu Dương, ta hận ngươi, ta hận ngươi, tại sao lại làm thế, tại sao!”- Tại sao ngay cả chút cảm kích cuối cùng đều phải hủy đi, tại sao lại nhục nhã nàng.

Tay hắn bắt lấy tay nàng, lạnh lùng nói: “Ta muốn thì muốn thôi”

Hắn muốn? Hắn muốn thì có thể làm sao, làm như thế với nàng? Hữu Hi phẫn nộ rống to: “Lăng Khiếu Dương, ta hận ngươi, hận ngươi!”

Hắn đứng dậy ngón tay thon dài cầm lấy quần áo, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hữu Hi, thân thể hướng về trước, tay giữ lấy eo Hữu Hi, đôi môi hôn lên bờ môi đỏ mọng đang nói hận của nàng, tàn nhẫn hôn, cuối cùng rời đi: “Hận sao, tùy nàng, nhưng ta yêu nàng”

Nói xong hắn xoay người đi.

Hữu Hi tức giận khóc, đau khổ, tại sao lại muốn như thế, Lăng Khiếu Dương, tại sao...

Ngày sau đó, Lăng Khiếu Dương cùng Thái Hòa biến mất...

Bạn của nàng, tiểu Thái Hòa cũng không thấy đâu...

Hai người cứ như vậy biến mất trong thế giới của nàng, nàng lại lẻ loi một mình.

Còn Hoàng Bắc Thiên vẫn điên cuồng làm chuyện của mình, nàng đợi không được Hoàng Bắc Thiên của nàng nữa rồi. Bắc Thiên ngày càng xa, xa đến mức khiến nàng tuyệt vọng, nàng xa Hoàng Bắc Thiên đã một tháng.

Một tháng cuộc sống của nàng đã phát điên, Hoàng Bắc Thiên vẫn không hề xuất hiện, sợ hắn xảy ra chuyện khiến nàng rất đau khổ. Gương mặt ôn nhu, lạnh lùng của Hoàng Bắc Thiên, nụ cười của hắn, vẻ mặt điên cuồng hiện lên trong đầu nàng.

Trái tim đau đớn thắt lại, nàng không thể đợi hắn quay về. Hữu Hi rời đi Cái Bang, một mình phiêu linh.

Lúc chia tay, bang chủ tặng nàng con ngựa, nói lúc ở trong bang nàng cố nhiều cố gắng to lớn bảo nàng đi đường cẩn thận. Hữu Hi tạ ơn bang chủ, cưỡi ngựa lên đường. Không hề có chủ đích đi về phương Bắc, không hiểu tại sao lại đi bên đó, chỉ là nàng muốn đi hướng bắc.

Đồng Thành ở hướng Bắc.

Hữu Hi chưa ra khỏi thành bao lâu, đã nghe bên tai vang lên những âm thanh lớn khiến nàng bất an. Hữu Hi giục ngựa đi về trước, thấy mười mấy nam nhân mặc cẩm y.

Hữu Hi thất kinh, quay đầu ngựa, muốn lui lại, nhưng phát hiện mình đã bị vây khốn.

“Các người là ai?”- Hữu Hi cau mày quát to.

Nam nhân dẫn đầu nhìn Hữu Hi, chỉ vào nàng: “Ta muốn lấy mạng của ngươi, đưa tay chịu trói đi”

Là người của hoàng đế, trái tim Hữu Hi lạnh ngắt, nhiều người như thế nàng đánh không lại, nàng giục ngựa nhả về phía ít người lao đi, nam nhân dẫn đầu thì thân, đá vào nàng, Hữu Hi thất kinh, tránh một cước của hắn, người từ trên ngựa ngã xuống, đứng dậy cùng những người này đánh nhau.

Hữu Hi công phu không cao, ban đầu có thể ứng phó, đánh lui vài người, nhưng đối phương là thủ vệ hoàng cung tập luyện kỹ càng, vừa sau mấy chiêu, đao kiếm đã kề cổ Hữu Hi

16. Chương 18

Chap 18

Chap này bị thiếu một phần. Mình đã check kỹ lại bản pic nhưng không thiếu bản pic nào cả.

Thế nên chap này phần đầu hơi khập khiễng, phần cuối sẽ đảm bảo độ chính xác cỡ 60-75%.

Hữu Hi bị hoàng đế bắt đi, chỉ vì muốn bắt nàng mà hoàng đế tốn không ít công sức. Nếu như bắt không được người, bọn họ chắc chắn sẽ đưa đầu để hoàng đế trút giận.

Chính bọn họ cũng không biết bí mật trên người Hữu Hi, chẳng lẽ nghe theo lệnh hoàng đế áp giải Hữu Hi về kinh thành. Vất vả lắm mới tóm được người, dĩ nhiên bọn họ vừa vui mừng cũng vừa phải cẩn thận trông coi tránh để tội nhân chạy mất.

Bọn họ trói Hữu Hi lại, không ồn ào cẩn thận nhảy lên ngựa quay trở về kinh thành hồi báo.

Bọn họ nhất định phải mang quả cam ngọt này về cho hoàng đế, nếu không bọn họ sẽ mất mạng giống như những kẻ đã để Hữu Hi chạy thoát.

Hữu Hi miệng không thể nói, cố gắng động đậy cũng không được. Hữu Hi hận bản thân không tránh khỏi số phận, trách mình tài nghệ học không thông minh, chỉ đánh được hai ba chiêu đã bị bắt. Biết thế này, nàng học khinh công cho thật giỏi để chạy mất. Xe ngựa đi ngang qua khách điểm thì dừng lại.

Chỉ nghe bên ngoài có người la lớn: “Tối giờ ăn rồi, trời cũng bắt đầu tối khách quan ở lại đi”

Hữu Hi trong lòng trầm suy nghĩ, nhúc nhích trên ngựa, thở gấp, bản thân yếu ớt thế này làm sao tự chạy trốn.

Bọn họ dừng lại nghỉ tạm, chủ yếu là ăn rồi ngủ vốn muốn tiếp tục đi về hoàng thành trước khi trời sáng.

Tên thủ lĩnh cũng không cho phép nàng ăn uống. Hữu Hi cũng tự bình tĩnh lại, chưa được bao lâu, trong đêm tối nàng nghe đám người nói.

“Đại nhân, ở đây địa hình hiểm trở, không biết khi nào có kẻ đánh lén, huống chi trời đã tối, không bằng nghỉ chân, chờ trời sáng rồi đi tiếp, tránh bị tập kích”

Đám người trầm mặc xuống, sau đó một giọng nói lạnh lạnh cất lên: “Được rồi, chúng ta nghỉ, canh giữ tên tội nhân cho tốt”

... >> Thiếu<>

Cửa bị đánh sập, trong bóng tối một bóng người mờ nhạt, kéo khăn che miệng Hữu Hi xuống, nàng kinh hô: “Thả ta ra, cho ta xuống”

“Bớt nói đi”- Nam nhân không hề có ý tốt quát một tiếng

“Dừng lại, các người là do ai sai bảo làm? Lợi dụng lúc bọn ta đang ăn uống nghỉ ngơi mà tới không sợ làm bọn ta ghen chết sao? Theo hoàng thượng thì sống chống thì chết?”- Một mũi kiếm hướng ra, không để cho người kia kịp quát nữa.

“Đánh cho ta”- Nam nhân thủ thế, một người đàn ông đi qua, Hữu Hi nghe âm thanh leng keng của kiếm, sau đó tay nàng bị đau.

Nam nhân thô lỗ nắm lấy tay nàng túm đi, Hữu Hi cảm giác cổ tay tê cứng, nam nhân cũng không hề nhẹ tay.

“Bây giờ không phải là lúc quan tâm nhiều như vậy, cần phải đi gấp”- Nam nhân cất cao giọng xé gió.

Kéo Hữu Hi đi về phía ngựa, tay nàng như muốn nổ lửa, thiết sắt khóa tay bị nam nhân nắm, nhưng đột nhiên tay hần buông ra không chạy nữa.

Trong đêm tối đen như mực nàng không cách nào nhìn thấy toàn bộ cục diện, ánh trăng lúc này lại trốn đi mọi thứ đều mơ hồ, chỉ nhìn thấy xung quanh là rừng rậm toát lên sự nguy hiểm, cúi đầu Hữu Hi hỗn loạn chạy nhìn tiếp về phía trong rừng.

Nàng làm sao có thể trốn chứ, cổ tay bị thiết sắt khóa chặt, sức lực đã kiệt. Hữu Hi chậm chậm lê bước, không chịu chạy đi. Nam nhân lại hét to: “Còn bần thần gì nữa, để mặc ta, chạy đi”

Hắn biết Hữu Hi chắc chắn sẽ không đi, nên vội vàng nói: “Được rồi, được”- Đám người nghe tiếng họ liền định vị đi tới.

(Khúc này, Fijian sợ rằng nhiều người sẽ khó hiểu, nhưng thật sự Fijian hết cách rồi, nó không được chính xác lắm, đoạn sau chất lượng edit sẽ tốt hơn)

Kẻ thông minh đều biết nếu bắt không được nàng kẻ chết sẽ là họ, họ sẽ trở thành cái bánh bao để hoàng đế ăn sống, thứ hoàng đế muốn chính là người sống.

Đám người đuổi theo kiệt sức tựa vào gốc cây nghỉ ngơi, sau đó tên thủ lĩnh bắt ngờ bật dậy nói: “Không ai thoát được, đừng cố gắng trốn nữa, mau ra đây”

Ngoại trừ hai người ở đây còn ai sao? Tên thủ lĩnh không kiềm được nhìn về phía rừng sâu. Âm thanh nhỏ xíu vang lên bên tay, mang theo chút âm u của từng núi: “Người nào!”- Tên đầu lĩnh nam nhân hướng về nơi phát ra âm thanh hô to.

Bất thành linh một bóng người từ trên cao bay xuống, hướng về tên thủ lĩnh đám tới. Đầu lĩnh nam nhân kịch liệt đánh trả. Vòng người cũng vây lấy Hữu Hi, tránh để kẻ khác thừa cơ cướp người.

Trong bóng tối người của hoàng đế dùng đao kiếm ngăn cản. Không ai thấy rõ mặt người nào, mọi thứ đều mơ hồ, tiếng bước chân nhốn nháo. Đám thủ vệ sớm đã thích ứng bất cứ khi nào cũng có thể ứng chiến.

Quả nhiên, từ trên ột vài bóng người từ trên cao bay xuống, hòa vào giải vây. Hữu Hi bị điểm huyết không thể cử động, chỉ nghe tiếng đao kiếm vang lên, tiếng chém giết la ó.

Trong đám người đánh giết, một bóng người màu trắng lợi dụng lúc không ai chú ý Hữu Hi liền đi tới. Hữu Hi mở to mắt, sau đó tim kịch liệt nhảy lên...Hoàng Bắc Thiên... là hắn...

Lúc này lại truyền đến giọng cười kì lạ, trong cảnh đánh giết tiếng cười cao vút hòa vào rừng đêm. Tiếng cười này, Hữu Hi càng nghe càng thấy quen, nhưng không cách nào nhớ ra mình đã nghe ở đâu.

“Không ngờ, ở đây lại náo nhiệt như thế.”- Nương theo tiếng cười là một giọng nói kiêu ngạo lãnh đạm.

Hữu Hi nhìn xung quanh tối đen, căn bản không thể nhận ra ai trong đám người. Dáng người cao gầy, còn cả tiếng cười, Hữu Hi nghĩ mãi mới nhớ đến... lão nhân, lần đó lão nhân đã muốn lột da nàng

Từ người lão nhân toát ra mùi sát khí, cực kì quỷ dị, hắn dùng tay chạm vào đầu hai người thủ vệ thì da thịt của họ liền nứt ra, âm thanh chấn động vang lên, máu tươi chảy ào ào, tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm. Trong cảnh hỗn loạn, ba bóng đen cổ quái lại cùng xuất hiện, một kẻ từ vách núi nhảy ra, một đám người do Hoàng Bắc Thiên dẫn đầu cùng một kẻ quái gở.

Sau một hồi giao chiến

Lão nhân đứng là tàn bạo, thủ pháp kì diệu cực kì tàn nhẫn, nếu kẻ nào vô tình đắc tội đều bị bẻ gãy đầu. Trên người hắn tỏa ra mùi máu tanh, bay về phía Hữu Hi muốn cùng nàng chạy trốn... nhưng chưa kịp thì một bóng đen đã đem nàng ôm vào lòng, tập kích cực kì bất ngờ.

Lúc người nọ ôm lấy nàng, Hữu Hi cảm giác được thân phận của hắn, từ mùi thơm, dáng người đều rất quen, phẳng phai như đã để lại ấn ký trong đầu nàng, Lăng Khiếu Dương, chẳng lẽ hắn muốn cùng lão nhân giao tranh.

Lão nhân cười to: “Muốn cùng bản tôn tranh người, người chưa đủ bản lĩnh đâu”- Một bàn tay thô to hướng về phía Hữu Hi chộp tới.

Lúc này thân Hoàng Bắc Thiên cũng không ngừng di chuyển, kiếm trong tay hắn đâm tới, lão nhân gia dùng tay kẹp chặt đầu kiếm, dù cố hết sức thoát ra nhưng không thể, kiếm bị bẻ gãy..

Hoàng Bắc Thiên hướng về phía Lăng Khiếu Dương cùng nhau đánh, Hữu Hi la lớn: “Dừng lại, Bắc Thiên”- Hữu Hi căng thẳng la to.

Lăng Khiếu Dương bảo vệ Hữu Hi, tránh xa khỏi sự tập kích của đám thủ vệ, muốn bỏ đi, nhưng xem ra rất khó. Lúc này ai cũng hướng về Hữu Hi, trừ đám người của Vô Ấu Môn, đến cảnh vệ quân của hoàng đế vẫn chưa chịu rời đi, nhất quyết có được Hữu Hi

Ai ai cũng cẩn thận, không ngừng chém giết. Trong không trung tràn ngập mùi máu tươi, tiếng người chết kêu thảm thiết, hoặc là tiếng la sợ hãi vì rơi xuống vách núi, khiến Hữu Hi từng đợt run sợ.

Trong lúc đánh nhau, một số chỗ sáng hiện lên, Hữu Hi nhìn thấy trên đất đầy người chết, nhin không được buồn nôn.

Lăng Khiếu Dương bị thương không ít, Hoàng Bắc Thiên cũng chẳng khá hơn, cố gắng không để ai đến gần nàng. Lão nhân gia cũng bị đám người đông đảo ép sát, quyết định đại khai sát giới.

Mãi cho đến khi tảng sáng, đám người mới bị Lăng Khiếu Dương và Hoàng Bắc Thiên hạ gôn hết, còn lại lão nhân gia.

Nàng từ trước tới nay chưa từng thấy người chết nhiều như thế, những người này vì muốn bắt nàng mà chết. Sắc mặt nàng trắng bệch, nhả nhúm, không ngừng run rẩy.

Lão nhân gia trên người đầy máu, tóc bạc trắng bay tán loạn, hai mắt nhìn Hữu Hi tĩnh lặng mang theo dục vọng chiếm đoạt.

Lăng Khiếu Dương cùng Hoàng Bắc Thiên đứng chung một chỗ, bọn họ đều cùng có một mục tiêu, nhất trí bảo vệ Hữu Hi. Kiếm trong tay họ rung lên, như chuẩn bị đánh một trận sống chết.

Lúc lão nhân gia đến gần Hoàng Bắc Thiên và Lăng Khiếu Dương, liền nói: “Cùng lên đi, hôm nay lão tử ta rất có hứng”

Tay Lăng Khiếu Dương rời khỏi Hữu Hi, đẩy nàng ra sau, trên người hắn dính máu từng bước tiến lên, quay đầu lại nhìn Hoàng Bắc Thiên nói: “Ồ đây để ta giải quyết, người đưa nàng đi đi”

Lại cười to: “Ai cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi”- Nói xong lão phát tay áo hướng về phía Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương nghênh đón, Hữu Hi sợ hãi khẩn trương nhìn Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương giao tranh với lão nhân, bị thương như thế, lại còn yếu sức làm sao ngăn được, lỗ như chuyện xấu xảy ra...

Hữu Hi nhìn hai thi thể nằm trên đất, nàng nhặt lấy một cây đao. Sắc mặt trắng toát, tay run rẩy hướng về phía ba người đang đánh nhau hô to: “Người muốn địa đồ đúng không?”

Nàng không do dự tự mình cắt vào, nếu như vậy sẽ phá hủy đi địa đồ, không ai muốn đoạt nó nữa.

Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương kinh hô, lão nhân cũng nóng lòng, ba người đều hướng đến Hữu Hi muốn lấy cây đao Hữu Hi đang dùng để cứa vào da thịt, máu tươi chảy xuống, lồng ngực nhói đau.

Xin lỗi mọi người, ta không còn cách nào khác, muốn thoát khỏi bóng tối thì chỉ có bản thân tự dùng đao phá đi.

“Nữ nhân, người dám hủy kho báu của ta”- Lão nhân quát to, bay về phía Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương ngay lập tức ôm lấy Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên ngăn cản sự tập kích của lão nhân, bị lão nhân phần nộ dùng một chưởng đánh bay.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi, nhìn máu trên lưng nàng chảy xuống, hấn dùng vải ngăn lại. Lão nhân tức giận, thứ mà lão muốn dĩ nhiên bị hủy đi làm sao có thể khoan tay đứng nhìn, Lăng Khiếu Dương cũng như phát điên bay về phía lão nhân, lão nhân tức giận chế trụ tay Lăng Khiếu Dương. Hấn cố gắng dùng sức lợi dụng dáng người hất bay lão ra.

Hai tay đâm máu nhanh đi điện mạnh bạo đánh tới. Hữu Hi lui về sau, tay lão từ trên cao quất xuống, Hữu Hi nhắm mắt khoan tay nhìn sinh mạng mình đã khó giữ, trong khoảnh khắc, một âm thanh từ sau lưng vang lên, lão nhân dùng hai ngón tay thon dài đâm xuyên qua mắt Hoàng Bắc Thiên, máu tươi chảy xuống, giờ lúc này cũng không quên dùng sức lực còn lại bay tới chỗ Hữu Hi bảo vệ nàng, rồi đau đớn ngã xuống

“Bắc Thiên...”- Hữu Hi hoảng sợ hô to. Lòng như bị một đao cắt nát. Hô hấp khó khăn, chăm chú nhìn Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên không thể nhìn thấy gì cả.

“Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi”- Hữu Hi nhặt thanh đao bên cạnh một thi thể, như kẻ điên lao về phía lão đầu.

“Không biết sống chết mà”- Lão nhân nhe răng đầu máu, mang theo sát khí muốn giết Hữu Hi, ước mơ bị hủy đi, lão phải giết nàng.

“Lão tử đáng chết, sao ngươi dám dẫm thương tiểu phiền phức của ta chứ. Ta giết ngươi!”- Một giọng nói tà ác cao cao vang lên, ai cũng chưa kịp phản ứng, chỉ thấy lão nhân ngừng lại, tay cương cứng giữa không trung như bị trúng tà nhưng vẫn đi về trước.

Lão cố gắng đi về trước, thành linh một cơn thịnh nộ bộc phát, ngực kích động cực đại, mạch máu nơi cổ thắt chặt.

Lão nhú mày, hai mắt trắng dã ai nhìn thấy cũng sợ, lão quay đầu lại nhìn nam nhân vừa tới. Trong mắt hiện lên hình ảnh của vợ con. Đó là sâu trong tâm lão muốn quay về với người thân, nhưng không còn có thể làm gì nữa, thân thể thẳng tắp ngã xuống, chết đi...

Hix chất lượng edit bản 18 không tốt, mong mấy bạn thông cảm.

Mình biết là có nhiều bạn không hài lòng với bản edit này, nên mình sẽ cố gắng cải thiện bản edit này. Các bạn đọc tạm để nắm được diễn biến truyện. Chap 18 này quan trọng là đoạn cú, như thế khi qua chap 19 sẽ dễ hiểu hơn.

Nếu các bạn cảm thấy bản edit không tốt cứ vote 1 2 sao thật tình, không sao cả. Bởi vì nó thật sự không tốt

17. Chương 19

Chap 19.1

Hoàng Bắc Thiên đau đớn bất tỉnh, Lăng Khiếu Dương cũng bị trọng thương, hai vết đao kia chém xuống cũng khiến Hữu Hi tróc da thịt, đau đớn thấu xương.

Nhìn gương mặt đầy máu của Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi đau nói không nên lời, ôm hấn, ngẩng đầu rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt Dạ Đế, nàng thương tâm khẩn cầu: “Dạ Đế, van cầu ngươi, cứu hấn, cứu hấn đi!”

Dạ đế nhìn Hoàng Bắc Thiên hai mắt bị chọc mù, cau mày nói: “Hấn không chết đâu, chẳng qua là cả đời này không nhìn thấy được nữa”

Một câu của Dạ Đế giáng Hữu Hi vào vực sâu vạn kiếp bất phục: “Không”- Nàng thê lương khóc kêu, đem Hoàng Bắc Thiên ôm chặt vào lòng. “Không... không thể như thế, không mà...”- Nàng tình nguyện tự làm mình bị thương, tình nguyện để bản thân chết đi.

“Trước tiên tìm một nơi không có ánh mặt trời đã, ta cần chút nước”- Dạ Đế nhìn sắc trời rồi nói, đem Hoàng Bắc Thiên đang bất tỉnh cũng nâng đỡ dậy.

Hữu Hi lau khô nước mắt, đứng lên, nhìn thấy Lăng Khiếu Dương cũng đang bị thương, hấn lại một lần nữa không hề quan tâm đến bản thân mà cứu nàng. Hấn khiến nàng cảm kích, phân không rõ là hận hay cảm kích. Lúc này hấn cũng không đứng lên nổi nữa, xem ra vết thương không nhẹ.

Hữu Hi đi tới bên cạnh hấn, đỡ lấy hấn hỏi: “Người có thể đứng lên không?”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn nàng, ý bảo hấn không có việc gì, sau đó nương người vào Hữu Hi từ từ đứng dậy. Hữu Hi không nói gì, tùy ý để Lăng Khiếu Dương khoát tay lên vai nàng, theo Dạ Đế đi vào trong núi.

Bốn người tìm được một sơn động, lúc này trời đã sáng, trong động chỉ có chút ánh sáng mờ mờ, sau khi quen rồi có thể nhìn thấy nhau.

Lăng Khiếu Dương cũng bị trọng thương, nhưng xem ra còn nặng hơn cả Hoàng Bắc Thiên, trên lưng Hữu Hi trừ bị thương ngoài da, trừ đau đớn cùng những giọt nước mắt thì chẳng có gì. Còn Dạ Đế lúc này cũng minh mẫn, kể từ khi hừng đông tinh thần liền xấu xuống, ngồi ở trong chỗ tối nhất của sơn động, yên tĩnh dị thường.

Hữu Hi xé một miếng vải từ quần áo của mình xuống, sau đó nhẹ nhàng bịt kín hai mắt đang bị thương của Hoàng Bắc Thiên, nghĩ tới hai mắt hấn không còn nhìn thấy ánh sáng trái tim lại đau nhói, nước mắt rơi xuống.

Lăng Khiếu Dương ngồi một chỗ nhìn theo bóng Hữu Hi trong góc tối, cảm nhận nỗi đau của nàng, Hoàng Bắc Thiên mất đi hai mắt đối với nàng là việc không thể tiếp nhận.

Dạ Đế đi bên cạnh Hữu Hi, tay túm lấy nàng đứng dậy: “Tiểu phiền phức đừng khóc nữa, để ta chữa thương cho người trước đã”

Hữu Hi môn lung nhìn Dạ Đế, khóc hỏi: “Có thể... khiến cho Hoàng Bắc Thiên nhìn lại được không, có thể không..”

Dạ Đế ngừng đầu, khẩu khí có chút giận nói: “Có thể”

Hữu Hi trong lòng kích động: “Thật sự có sao, thật tốt quá”- Hai mắt dần lẽ lóe lên chút hào quang kích động.

Dạ Đế lại nói: “Nhưng mà hai nhát đao của ngươi, đã phá đi thứ ta cần...”

“Xin lỗi... lúc đó tình thế nguy cấp... ta... bắt đắc dĩ”- Hữu Hi vừa xin lỗi vừa nói, giọng nói trầm thấp, trong lòng không yên, mỗi lần gặp Dạ Đế, hấn lúc nào cũng ôn hòa, nhưng lại quá thần bí, không ai có thể đoán ra tâm tư”

“Được rồi, ta giúp ngươi xử lý vết thương, địa đồ còn giữa được, nếu không... lão quái vật giết ngươi không chết thì để ta động thủ”- Dạ Đế dù trách cứ hành động của Hữu Hi, nhưng tình thế bắt buộc hấn cũng hiểu, hư hại cũng không lớn, có cơ hội cứu được.

Dạ Đế nói như vậy, khiến cho Hữu Hi nhớ tới lần trước bị lão quái nhân bắt đi, nàng bị thương trên lưng, Dạ Đế hôn lên lưng nàng vết thương liền khép lại. chẳng lẽ hấn muốn, Hữu Hi do dự đứng lên: “Nhưng mà... nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhĩ nữa, ngươi còn có cách khác sao!”- Dạ Đế kéo tay Hữu Hi, đi vào tận cùng sơn động.

“Đứng lại”- Lăng Khiếu Dương đứng dậy, ngăn cản đường của hai người. “Người muốn làm gì?”

“Tiểu phiền phức, cái tên nam nhân có phải luôn khi dễ ngươi không, vậy đi, ta giúp ngươi giết hấn, ngươi xem thế nào?”- Giọng nói của Dạ Đế có chút không hài lòng, đôi mắt tà mị nhìn Lăng Khiếu Dương, nói chuyện giết người mà tựa như đang nói chuyện ăn cơm thật đơn giản, khiến người khác không biết là thật hay đùa.

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương nói: “Người nghỉ ngơi đi, ta không sao”

Lăng Khiếu Dương nhíu chặt mày, đôi mắt đen âm trầm, bất an nhìn Dạ Đế, trong lòng thầm nghĩ, đột nhiên nam nhân này xuất hiện là ai? Xem ra cùng Hữu Hi rất thân nhau? Hơn nữa hắn cũng muốn địa đồ.

Dạ Đế kéo Hữu Hi đi vòng qua Lăng Khiếu Dương, để cho Hữu Hi ngồi xuống một khối đá, còn hắn ngồi sau Hữu Hi.

Hữu Hi có chút ngại ngùng, nhưng lúc này nàng không thể quan tâm nhiều đến thế, Dạ Đế muốn địa đồ, nàng muốn Dạ Đế giúp Hoàng Bắc Thiên khôi phục đôi mắt, chẳng qua là chữa thương cũng không có gì quá đáng.

Dạ Đế dùng tay tính cởi quần áo Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương đứng cách đó không xa rất khó chịu, đi qua, tay giữ lấy tay Dạ Đế, quát lạnh: “Người làm cái gì vậy?”

Dạ Đế bực mình trừng mắt liếc nhìn Lăng Khiếu Dương: “Ta vì tiểu phiền phức của ta chữa thương, người đừng có đứng đây nhìn lên tiểu phiền phức của ta”

“Người!?”- Lăng Khiếu Dương giận dữ, muốn một quyền đánh bay tên nam nhân dám gọi Hữu Hi là tiểu phiền phức của hắn.

Hữu Hi cũng nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo, để lộ ra vết thương phía sau lưng, Dạ Đế vội vàng che kín hai mắt, tay cũng giãy khỏi tay Lăng Khiếu Dương, hắn từ quần áo kéo xuống một miếng vải bịt kín mắt mình.

Đúng là mất mặt, có mỹ nhân trước mắt mà không có phúc hưởng thụ, Dạ Đế nghĩ vậy cúi đầu dùng lưỡi liếm lên Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương tự nhiên quan sát Dạ Đế, trong lòng bực mình, muốn ngăn cản Dạ Đế đối với Hữu Hi phi lễ, nhưng bất cứ nơi nào Dạ Đế liếm qua vết thương liền khép lại. Lăng Khiếu Dương đành phải rầu rĩ tránh sang ngồi một bên, quay đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy Dạ Đế giúp Hữu Hi trị thương, trong lòng lại sắp hóa điên.

Không thể không nói, nước bọt của Dạ Đế là lương dược tốt nhất, vết thương trên lưng Hữu Hi cũng khép lại, không còn dấu vết.

Hữu Hi vội vàng mặc áo, đứng dậy, đau đớn sau lưng biến mất, chẳng lẽ dùng cách này có thể trị thương cho đôi mắt Hoàng Bắc Thiên?

Nàng hy vọng hỏi: “Có thể dùng cách này...”

“Ta rất mệt”- Nhìn thấy Hữu Hi quan tâm Hoàng Bắc Thiên như thế, trong lòng Dạ Đế có chút bực mình

Hai mắt Hữu Hi tối sầm lại, cô đơn nhỏ giọng hỏi: “Vậy phải dùng cách gì mới chữa được hai mắt cho Hoàng Bắc Thiên”

“Đợi trời tối đã, ta bây giờ rất uể oải”- Giọng nói của Dạ Đế lộ vẻ suy yếu, chắc là hắn không thích ứng được với bạn ngày, dù là trong sơn động không có ánh sáng nhưng hắn vẫn không khỏe.

“Được vậy người nghỉ ngơi đi”- Hữu Hi biết không thể hấp tấp dù trong lòng nàng thật sự rất khẩn trương, nói xong nàng đi đến chỗ Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương tức giận liếc nhìn Dạ Đế, sau đó nhìn về phía Hữu Hi, thấy nàng tới bên cạnh Hoàng Bắc Thiên...

Hữu Hi ngồi xuống bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, nắm tay hắn, vuốt ve gương mặt hắn, mặc kệ dù chuyện gì xảy ra, Hoàng Bắc Thiên cũng sẽ không bỏ rơi nàng, mạo hiểm cứu nàng, thậm chí còn không ngại bỏ mạng vì nàng, nếu bỏ qua hận thù hắn sẽ yêu nàng như xưa.

Đúng vậy, vì nàng hy sinh tính mạng, trừ Hoàng Bắc Thiên ra còn có hắn, ánh mắt Hữu Hi nhìn về phía Lăng Khiếu Dương, những hy vọng cùng thương tổn của hắn phải làm như thế nào đây.

Tay Hữu Hi bị một bàn tay to nắm lấy, Hữu Hi định thần lại, vội vàng nhìn về phía Hoàng Bắc Thiên, hắn tỉnh dậy rồi sao, giữa sơn động tối đen, nàng vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt đau đớn, nhăn nhúm của hắn.

“Bắc Thiên...”- Hữu Hi nghẹn ngào kêu lên, ôm lấy thất lưng Hoàng Bắc Thiên. “Là ta làm hại chàng, xin lỗi, xin lỗi”

Hoàng Bắc Thiên không thể nhìn thấy gì cả, hai mắt đau rát, chỉ nhớ tới hai mắt bị đui. Lúc đầu hoảng sợ nhưng sau đó bình tĩnh, tiếng xin lỗi tiếng khóc vang vọng bên tai, là hắn không chăm sóc nàng tốt, là hắn năm lần bảy lượt làm tổn thương nàng. Hắn ôm lấy Hữu Hi, bàn tay thô to tìm kiếm mạch nàng, giống như hắn muốn dùng tay khắc sâu dung nhan, áp lực đau khổ thấp giọng hỏi: “Đừng khóc... ta không sao... chỉ là không nhìn thấy được nữa, những chuyện khác vẫn tốt mà.”

Dù Hoàng Bắc Thiên an ủi nhưng cũng không thể khiến cảm giác thương tâm của Hoàng Bắc Thiên biến mất, nàng vẫn đau khổ, nước mắt lưu lại từng giọt nơi ngực áo của Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên cũng không nói nữa, chỉ dùng tay hắn yên lặng giúp Hữu Hi lau đi nước mắt. Hắn từng hứa sẽ cho nàng hạnh phúc, nhưng mà hắn luôn khiến nàng khóc.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên chăm sóc nhau, lòng tràn đầy buồn bã, nhưng biểu hiện vẫn lạnh nhạt. Tinh thần Dạ Đế không tốt, cũng chỉ nghiêng hai mắt nhìn Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên một chút rồi nhắm mắt lại, đợi khi trời tối, tinh thần của hắn lại khôi phục.

Bên trong sơn động ba người nam nhân, một người là người Hữu Hi yêu, một người yêu Hữu Hi, một người đối với Hữu Hi không biết là yêu thật hay giả.

Lúc này ai cũng im lặng, Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi ngồi gần nhau, tay nắm chặt tay Hữu Hi, chèn ép nỗi đau xuống.

Lăng Khiếu Dương thì nhắm mắt làm ngơ, vận công chữa thương, Dạ Đế thì so với bình thường thông minh hơn rất nhiều.

Trời dần dần tối, trong sơn động tối đen, chỉ có Dạ Đế mới nhìn rõ mọi thứ.

Hữu Hi rúc vào người Hoàng Bắc Thiên không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi, Lăng Khiếu Dương mệt mỏi điều trị nội thương rồi dựa vào nơi nào đó ngủ thiếp đi.

Dạ Đế đứng dậy đi ra bên ngoài sơn động, lúc này bóng tối bao phủ mới là khoảnh khắc thuộc về hắn, bên ngoài sơn động, nhìn ánh trăng, trong lòng mãnh liệt chờ đợi, chờ có một ngày mình có thể đứng dưới ánh nắng mặt trời, hưởng thụ ánh sáng rực rỡ ấm áp đó.

“Hôm nay cảm ơn người”- Hữu Hi không biết từ khi nào đã tỉnh lại, đi ra khỏi sơn động, đứng phía sau Dạ Đế, ánh trăng lạnh lạnh chiếu trên người, càng làm tăng thêm sắc mặt tái nhợt.

Cánh tay dài của Dạ Đế vươn ra, giữ lấy bả vai Hữu Hi, tay chỉ lên trời: “Người biết không, ta vẫn hy vọng có thể nhìn thấy mặt trời trên bầu trời, rời khỏi thế giới đen tối này”

“Ta thiếu chút nữa đã hủy đi hy vọng của người”- Hữu Hi đau khổ cười, gương mặt nhìn ánh trăng lạnh lẽo.

“Người... yêu nam nhân kia đến thế sao?”- Dạ Đế quay đầu lại nhìn Hữu Hi, vì tình yêu có thể bỏ mọi thứ sai?”

“Yêu hay không yêu đã không còn quan trọng, ta cùng hắn đã kết thúc, chỉ hy vọng hắn bình an, chứ không phải như bây giờ...”- Hữu Hi cô đơn nhìn thoáng qua Dạ Đế. “Người nói cho ta biết đi, địa đồ trên lưng ta tại sao có thể giúp người chứ?”

“Chuyện này đã lâu lắm rồi”- Dạ Đế miễn cưỡng nói.

“Lâu là bao nhiêu”

“Cổ hai trăm năm về trước, có một tiểu quốc, gọi là Kinh Quốc, ta là quốc quân, từ phụ hoàng ta cho đến những người khác đều theo đuổi trường sinh bất lão, phụ hoàng tìm kiếm rất lâu cuối cùng cũng có địa đồ, địa đồ huyền bí có thể khiến người ta trường sinh bất lão, hơn nữa còn chứa sức mạnh lớn. Nhưng chưa kịp tìm ra những huyền bí trong đó đã bị ám sát, thật may địa đồ không mất, ta kế thừa ngôi vị cũng tìm hiểu địa đồ, khi vừa đọc xong chú ngữ trên nó, ta đã bắt tử, có được sức mạnh to lớn, nhưng chỉ có thể sống trong bóng tối, thân dân của ta cũng bị liên lụy nhưng không thể biết trước mình lại sống trong bóng tối, cho dù trời thay đổi, vạn vật biến thiên nhưng ta mãi mãi không thay đổi”

“Người... người hơn hai trăm tuổi rồi sao!”- Hữu Hi không dám tin nhìn mặt Dạ Đế

“Chính xác mà nói, là hai trăm mười tám tuổi”- Dạ Đế tà mị cười. “Là bất tử, là trường sinh bất lão, dung nhan không bao giờ thay đổi”

“Chẳng lẽ thần dân của ngươi cũng trường sinh bất lão sao?”- Hữu Hi nhớ tới Dạ Thành có rất nhiều hài tử, chẳng lẽ chúng, và cả người lớn cũng không bao giờ già, tiểu hài tử cũng không lớn lên?

“Không!”- Dạ Đế cười cười. “Chú ngữ chỉ có tác động với ta, giúp ta trường sinh bất lão có được sức mạnh, nhưng bọn họ lại vì ta mà bị liên lụy, sống trong bóng tối, họ già thì sẽ chết đi, còn ta hai trăm năm qua, người thân chết đi, mẫu thân của ta, con trai của ta, vợ của ta, trừ ta trường sinh bất lão còn họ đều chết, từ đó ta cũng không lấy vợ, cũng không muốn hôn người, nhìn bọn họ chết đi trước mắt thật sự rất đau đớn”

“Nhưng tại sao... địa đồ lại nằm trên người Dạ Hủy? Hơn nữa ngươi cũng không phải là chúa tể thiên hạ?”- Đây là nghi vấn lớn nhất của nàng.

Dạ Đế suy nghĩ nói: “Chúa tể thiên hạ, có lẽ chẳng qua là đồn thổi, ta cũng không tìm hiểu, đối với ta chuyện đó không quan trọng. Địa đồ này sau khi ta đọc chú ngữ liền biến thành một đạo kim quang, nhưng không ngờ ba năm trước lại xuất hiện, xông vào sau lưng Dạ Hủy, bám vào da nàng, chỉ có bóc lớp da sau lưng ra thì mới thấy địa đồ.”

Hữu Hi lúc này mới hiểu, ra là có những chuyện cũ trung gian như thế, đúng là chuyện cơ duyên xảo hợp, không hề giả, cũng vì sự hận thù của Lăng Khiếu Dương mà mất đi tính mạng, sau đó nàng xuyên qua người Dạ Hủy, thay thế Dạ Hủy, bị ngược đãi, bị đuổi giết.

“Dạ Đế vậy...”- Đã hơn hai trăm tuổi, thật sự khó tin, Hữu Hi quay về nhìn Dạ Đế, hồi lâu mới nói: “Ngươi có cách chữa cho hai mắt Hoàng Bắc Thiên đúng không?”

“Có thể, nhưng mà, ngươi không phải cùng hần kết thúc rồi sao, tại sao còn lo lắng cho hần như thế?”- Dạ Đế nhíu mày, tà mị nói. “Không bằng đi theo ta, ta vừa anh tuấn vừa tiêu sái, so với bọn họ còn đáng yêu hơn rất nhiều, chọn ta đi”

Hữu Hi mặt trắng không chút máu liếc nhìn Dạ Đế, hất bàn tay đang chụp mở cửa hần ra: “Kết thúc không có nghĩa là không quan tâm tới hần”

“Vậy kết thúc cũng không có nghĩa ngươi không yêu nữa?”- Dạ Đế để tay lên cằm. “Giúp hần thì có thể, nhưng phải có một thứ”

Hữu Hi trong lòng phấn khích, kích động hỏi: “Là vật gì?”- Dạ Đế chấp nhận giúp, hai mắt Hoàng Bắc Thiên được cứu rồi.

Dạ Đế vẻ mặt ngưng trọng: “Hai mắt hần bị hủy, chỉ cần tìm được mắt của người sống thay cho hần là được”

“Mắt của người sống?”- Hữu Hi kinh ngạc lặp lại lời Dạ Đế

“Phải, việc này cũng không khó khăn, tìm đại ai đó, lấy đi đôi mắt là được”

“Không”- Hữu Hi lên tiếng ngăn cản. “Không thể vì chúng ta mà hy sinh người khác”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”- Dạ Đế nhìn Hữu Hi, vừa muốn cứu người mình yêu, vừa không muốn hi sinh người vô tội, nàng đứng là tốt bụng đến đáng yêu mà.

Hữu Hi nhìn ánh trăng, cúi đầu nói: “Có thể đến được đây tái ngộ, gặp hần, yêu hần cũng không còn gì tiếc nuối!”- quay đầu nhìn Dạ Đế “Ta lấy hai mắt của ta cho hần, sau đó ngươi cứ việc lấy địa đồ...”

Dạ Đế nhướng mày, ngón tay nhỏ dài chộp lấy vai nàng: “Ngươi điên rồi sao? Ngươi không muốn sống nữa sao?”

“Ta rất bình tĩnh”- Hữu Hi thản nhiên mỉm cười. “Ta biết mình đang làm gì, xem như ta cầu xin ngươi được không”

Tay Dạ Đế run lên, phất tay áo, xoay người sang chỗ khác: “Ta không thể đáp ứng, vì một người như hần đáng sao”

Hữu Hi chậm rãi đi tới trước mặt Dạ Đế: “Vì hần, ta có thể cố gắng, giống như hần vì ta mà hy sinh mọi thứ, bị mọi người đuổi giết không bằng chết đi lương toàn đôi bên, như thế cũng tốt?”

Dạ Đế do dự, địa đồ tuy quan trọng, nhưng hần không muốn Hữu Hi chết, hơn nữa, còn muốn dâng hai mắt cho Hoàng Bắc Thiên, nàng sao lại yêu đến ngu ngốc thế này.

“Ta đi tìm đồ ăn thức uống”- Dạ Đế trong lòng rối loạn, bay đi, để lại bóng Hữu Hi lạc lõng gầy gò đứng dưới ánh trăng. Chấm dứt cuộc nói chuyện.

Chap 19.2

Trời đã sáng, tinh thần Dạ Đế cũng không tốt, ngồi yên, không nói lời nào, Hoàng Bắc Thiên cũng trở nên trầm mặc. Hần không nhìn thấy gì cả, cũng không nhìn được mặt Hữu Hi, không thấy được dáng nàng, hần có chút hoảng sợ, hần cảm giác không an toàn cũng không có năng lực bảo vệ Hữu Hi, không có năng lực làm chuyện hần muốn làm.

Từ Dạ Đế Hữu Hi biết phía trước không xa có một con suối, là đêm qua Dạ Đế phát hiện ra. Cho nên nàng điu đỡ Hoàng Bắc Thiên ra ngoài, giúp hần rửa mặt, uống nước, bổ sung khí lực.

Bên trong sơn động chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương và Dạ Đế, hai người nam nhân nhìn nhau đầy địch ý.

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên đi tới bên cạnh dòng suối, nàng để Hoàng Bắc Thiên ngồi xuống bên cạnh, sau xé lấy mảnh quần áo giúp Hoàng Bắc Thiên lau đi vết máu trên mặt. Tay Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi, muốn nhìn nàng, nhưng mà một mảnh tối đen, không thể dùng mắt để trao đổi nữa, cuối cùng chỉ dùng tay xoa mặt Hữu Hi.

“Vẫn còn giận ta sao?”- Giọng nói lạnh lùng mang chút ôn nhu, Hữu Hi như tìm lại cảm giác của ngày xưa.

Nàng không trả lời, ngược lại hỏi: “Còn đau không?”

Hoàng Bắc Thiên lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng không có vẻ gì đã mất đi cửa sổ tâm linh, Hữu Hi hiển nhiên cũng không nhìn ra hần đang suy nghĩ gì.

“Yên tâm đi, Dạ Đế sẽ chữa mắt cho ngươi”- Nàng hạ giọng an ủi, trong lòng cảm giác Hoàng Bắc Thiên rất đau đớn vì không thể nhìn thấy.

“Còn đau không?”- hần cũng hỏi nàng cùng một câu, tay hần vuốt ve mặt nàng.

Hữu Hi trong lòng ảm đạm, quên mất hần không nhìn thấy, lắc đầu, hạ giọng nói: “Không đau nữa”- Nàng biết hần đang hỏi đến cái tát lần đó, mặt không đau nhưng mỗi lần nhớ tới trái tim vẫn đau.

“Ta biết trong lòng nàng vẫn đau”- Hoàng Bắc Thiên quay mặt về trước, tránh nhìn Hữu Hi.

“Đừng nhắc đến những chuyện trước đây nữa, máu chốt là chữa mắt cho ngươi”

“Tình cảm giữa chúng ta cũng là chuyện trước đây sao?”- Giọng nói Hoàng Bắc Thiên mang theo đau khổ cùng nỗi cô đơn, còn có cảm giác hối hận rất sâu.

Còn yêu không?

Hữu Hi không phủ nhận, chỉ là, nàng không dám yêu nữa, tình yêu giống như loài hoa anh túc, rất đẹp nhưng cũng chứa độc được mạnh, lúc thì như trên thiên đường lúc lại đau khổ đứt từng khúc gan khác ruột.

Hữu Hi không trả lời, chỉ cúi đầu nói: “Uống nước đi, rất ngọt, chúng ta trở về sơn động đi nếu không họ sẽ lo lắng”

Hữu Hi rửa tay, để nước vào tay rồi đặt bên môi Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên do dự uống mãi uống không xong, Hữu Hi thản nhiên cười, sau đó rửa sạch mặt, nhìn xung quanh, muốn tìm thứ gì đó để mang nước về cho Lăng Khiếu Dương, nhưng phát hiện ngoài cỏ và nước chẳng còn gì.

Cuối cùng, quyết định để Hoàng Bắc Thiên về nghỉ ngơi trước, nàng đứng dậy nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Đi thôi, chúng ta về”

“Được”- Hoàng Bắc Thiên đơn giản nói, theo Hữu Hi về sơn động,

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên quay về sơn động, nghe bên trong hai người đang nói gì đó, lại còn nhắc tên nàng, nhưng khi nàng vừa vào, liền chấm dứt.

“Hai người đang nói gì thế? Nhắc tới ta sao?”- Hữu Hi nhìn Dạ Đế hỏi.

“Không có”- Dạ Đế nhắm mắt không muốn nhiều lời,

Lăng Khiếu Dương lại đứng dậy, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, cao ngạo ra lệnh: “Mang ta đi uống nước, ta rất khát”

“Cách đây không xa, ngươi có thể tự mình tìm được”- Nàng không muốn cùng hắn ở một chỗ.

Bàn tay to của Lăng Khiếu Dương duỗi ra, chính xác giữ lấy tay Hữu Hi, giọng nói lạnh lùng: “Đi”

“Buông tay”- Hoàng Bắc Thiên dựa vào vị trí phát ra tiếng của Lăng Khiếu Dương mà dùng tay ngăn cản Dạ Đế lại vung tay với Hoàng Bắc Thiên: “Ngươi... nghỉ ngơi”

Không biết Dạ Đế dùng chiêu gì mà khiến Hoàng Bắc Thiên rên đau một tiếng, té ngã trên đất.

“Này ngươi làm gì vậy?”- Hữu Hi kinh hô, muốn sang xem Hoàng Bắc Thiên.

Dạ Đế nường mày, cười hắc hắc, tà mị nói: “Ta không phải muốn làm khó ngươi, nhanh dẫn hắn đi tìm nước uống đi”

Hữu Hi ngẩng đầu, khoảng cách gần như thế nàng có thể nhìn thấy đôi môi khô nứt của Lăng Khiếu Dương, sắc mặt tái nhợt, dù không muốn, nhưng cũng không đành lòng liền tự mình đứng lên đi ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương theo sau, hai mắt si dại nhìn Hữu Hi, cùng nhau đi.

Hữu Hi đi trước, hắn đi sau, mãi đến khi tới suối nước, Hữu Hi quay đầu nhìn hắn nói: “Uống xong rồi tự mình về đi”- Nói xong phải đi, cánh tay dài của Lăng Khiếu Dương giữ lấy thắt lưng nàng, cản trở đường nàng đi.

Cánh tay quắc lấy thắt lưng, đôi mắt đen nhìn chằm chằm mặt nàng, giống như nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

“Buông ra”- Hữu Hi đẩy tay hắn, cau mày giận, tại sao hắn luôn quá đáng như thế.

“Ôm một chút thì sao?”- Tay hắn càng siết chặt, Hữu Hi giận, ra chiêu tập kích hắn nhưng bị hắn hòa giải

“Ngươi không phải muốn uống nước sao?”- Hữu Hi không cách nào giãy dụa, gương mặt giận dữ mà ửng hồng.

“Đột nhiên không muốn uống”- Hắn cực kì vô lại đưa gương mặt tuần tú lại gần, nắm thắt lưng của nàng, rồi ngã xuống, áp nàng trên mặt đất.

Nàng ở dưới hắn ở trên.

“Tại sao ngươi cứ muốn ta ghét ngươi chứ?”- Đôi mắt Hữu Hi trở nên lạnh lùng, giọng nói bình thản không chút tình cảm.

Hắn đã thành công trong việc hành hạ lòng nàng, hắn cứu nàng, giúp nàng, khiến nàng cảm kích, nhưng mọi sự cảm kích ấy lại bị hắn thường xuyên hủy đi thay vào đó là hận.

Nàng không thể quên những tổn thương hắn mang tới, nhưng vĩnh viễn cũng không quên hắn nói hắn sẽ đem nàng về bên Hoàng Bắc Thiên, đã công nàng trên lưng trong núi tuyết đêm đó.

Nói một câu, nàng không thể không thừa nhận, nàng cảm động, rung động, một nam nhân cuồng vọng, bá đạo, lãnh huyết lại vì nàng mà hy sinh tất cả.

Không quên hắn ở trong đêm tuyết che chắn bảo vệ nàng, để bản thân một mình đông cứng. Hận thù cùng cảm kích đang xen vào nhau, giống như chiếc bình đầy nước lắc lư, vừa cảm kích chưa bao lâu liền bị hận thù chiếm thượng phong.

Giống như đêm hôm đó, hắn cuồng vọng không cần biết nàng muốn hay không mà chiếm đoạt.

Sớm đã xuất hiện thành kiến, hận cứ chiếm lòng nàng, tựa như bây giờ, hẳn thế nào cũng phải làm cho nàng hận sao? Chán ghét sao?

Hắn không nói câu nào, đôi mắt đen kịt nháy mắt nhìn nàng, cúi đầu hôn môi nàng, hôn rất sâu, trong một lát lại buông nàng ra.

“Nàng hận ta?”- Hắn trầm giọng hỏi, nhưng một điểm cũng không giận chỉ thương tâm.

Nụ hôn của hắn làm cho Hữu Hi cau mày, nhớ tới hắn chiếm đoạt nàng, Hữu Hi không kiềm được gầm nhẹ: “Đúng vậy, Lăng Khiếu Dương, ta hận ngươi, hận ngươi”

“Vậy hận bao nhiêu, hận đến kiếp sau sao?”

Hữu Hi lãnh khốc vô tình nói: “Ta đời đời kiếp kiếp cũng hận ngươi, hận ngươi vì những chuyện đã làm”

“Như vậy cho ta một lần thì sao?”- Lăng Khiếu Dương tà ác cười, đôi mắt thị huyết trở nên ôn nhu. “Không thể khiến nàng yêu, thì hận cũng chẳng sao, ít nhất ở trong lòng nàng ta còn lại chút dấu vết”

Nàng hiểu rõ hàm nghĩa của hắn: “Tại sao, ngươi cứ khiến ta chán ghét vậy chứ, tại sao?”- Hữu Hi nghiêm mặt oán giận nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Không thể thì sao?”- Lăng Khiếu Dương sâu kín nói, nhưng không tiếp tục xâm phạm nàng, ánh mắt trở nên sâu thẳm, chăm chú nhìn, mong ngóng nói: “Ta không mạo phạm nàng, liệu có thể thay đổi việc nàng chỉ cười với một người, chỉ cười một người”

Tình huống này nàng còn cười sao, Hữu Hi mặt trắng không còn chút máu, Lăng Khiếu Dương liếc mắt: “Ngươi phát điên gì vậy, ta cười không nổi”

Mỗi lần nàng đều giận, cười không nổi.

“Cười không nổi sao?”- Giọng nói cô đơn thất vọng, sự hăng hái lúc này giờ đã uể oải.

“Là tự ngươi nói?”- Hắn nhún mày, toàn thân siết chặt.

Hắn dùng tay giữ thắt lưng, chậm rãi di chuyển lên nách nàng: “Như vậy có cười không?”- Vừa nói hắn vừa dùng sức chọc ngoáy Hữu Hi.

Hữu Hi sợ nhột, thật sự rất sợ

Nàng trốn tránh, kinh hoàng đẩy Lăng Khiếu Dương, chịu đựng không cười, nhưng mà tay hắn như giác hút, chạm vào nơi mẫn cảm của nàng, muốn nàng cười, rất muốn nàng cười.

Hữu Hi cũng chịu không nổi, bị ép cười, dứt quãng nói bảo Lăng Khiếu Dương dừng tay. Lăng Khiếu Dương cười, nàng cười rồi, bờ môi cong lên thỏa mãn, nhìn thật sâu gương mặt tươi cười của Hữu Hi, nụ cười đẹp như thế, hẳn biết nàng chưa bao giờ mỉm cười với hắn.

Lúc này nụ cười xinh đẹp của nàng lại khắc sâu vào lòng, cất kỹ, để nơi sâu thẳm trong trí nhớ. Hắn không biết nên làm sao, nàng mới cười với hắn, bây giờ xem ra đã thành công. Hắn ngây dại nhìn, Hữu Hi cũng chậm chậm ngừng cười, không tự chủ mà bật cười, trong mắt vẫn còn ướt nước.

Nàng định thần lại, hai mắt chạm vào mắt Lăng Khiếu Dương, ánh mắt hắn say mê, thỏa mãn, thâm tình, tựa như dòng suối đem ánh mắt của nàng, trái tim Hữu Hi bay lên cao, vội vàng ly khai Lăng Khiếu Dương, đứng dậy.

Lăng Khiếu Dương miễn cưỡng đứng lên, ngồi xổm xuống uống nước, sau đó cởi áo rửa sạch mặt.: “Nữ nhân, nàng cười lên thật khó coi”

Lăng Khiếu Dương mặt dính đầy bọt nước, mang theo sự tà ác khiến người ta chán ghét, vừa rồi cười to chẳng qua do mất kiềm chế. Trong lòng Hữu Hi có chút hoảng hốt: “Coi được hay không chẳng liên quan gì đến ngươi”- Nói xong quay đầu đi, không hề lưu luyến.

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương vẫn như cũ lưu luyến nhìn bóng lưng nàng, Hữu Hi nàng thật sự đời đời kiếp kiếp nhớ ta dù là hận sao?

..

Ngày mới lại đến, Hữu Hi cùng Dạ Đế đi bộ suốt tối hôm qua tìm được con suối tắm rửa. Dạ Đế vẫn không có đáp ứng yêu cầu của nàng, không chịu giúp Hoàng Bắc Thiên thay mắt, cũng không chịu lấy địa đồ.

Lăng Khiếu Dương chưa từng làm, Hoàng Bắc Thiên bởi vì hai mắt đau mà không thể đi ra, cho nên việc nấu cơm giao cho Hữu Hi. Hữu Hi sau khi rửa Sơn Kê, liền tìm củi, về đến sơn động kiểm chỗ nhóm lửa nướng Sơn Kê ăn.

Nhưng nàng không có lửa, vừa tiến vào sơn động, Hữu Hi nghiêng người phát hiện trong động chỉ còn hai bóng đen, ít đi một người.

“Tiểu Phiền phức, người nói đi, người làm sao cảm ơn ta đây?”- Dạ Đế nhìn thấy Hữu Hi đi vào, kéo tay nàng đi tới bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, hần lúc này dường như đang mê man.

“Hần làm sao vậy?”- Hữu Hi lo lắng hỏi, ngồi xuống, sờ trán Hoàng Bắc Thiên.

“Hần không sao, ta vừa chữa mắt cho憾, có thể sức mạnh của ta đã thương憾, lát nữa sẽ tỉnh ngay thôi”

“Sao... người chữa hai mắt cho憾 rồi?”- Gia tốc trống ngực tăng cao kích động, đột nhiên nàng nhớ tới gì đó. “Nhưng người dùng mắt của ai, người không phải nói?”

“Ta tìm được cách khác”- Dạ Đế cười hì hì nói, giống như đã hoàn thành nhiệm vụ lớn lao, vẻ mặt đắc ý.

“Cách gì?”- Hữu Hi nghi hoặc hỏi, Dạ Đế rõ ràng nói muốn mất người sống mà

“Còn nhớ ta giúp người trị thương thể nào không”

Hữu Hi gật đầu.

“Ta chỉ dùng chút công phu không cần mất người sống cũng chữa được”

Dạ Đế tỏ vẻ như thật, Hữu Hi cắn môi, nhìn quanh sơn động:“Hẩn đâu”

“Ai?”- Dạ Đế khó hiểu, vẻ mặt hồ đồ

“Lăng Khiếu Dương”- Hữu Hi không thể không nói ra tên này.

“Đi rồi, sau khi người vừa rời khỏi, thủ hạ tới tìm憾, họ đi rồi”- Dạ Đế phong khinh vân đạm đáp, một nam nhân không can hệ tới憾, đi rồi cũng chẳng có liên quan gì.

“Nhưng mà”- Hữu Hi cảm giác bất an, mất mát

“Nhưng mà cái gì?”- Dạ Đế cau mày, sau đó lại gần Hữu Hi:“Này, chữa hai mắt cho憾, người đáng ra nên cảm ơn, hôn ta một cái, coi như tạ lễ”

“Người sao lại không đứng đắn như thế”- Hữu Hi đẩy憾 thối lui.

“Người không muốn ta hôn người sao”- Dạ Đế vừa nói, miệng mở ra, chuyển tới mặt Hữu Hi, Hữu Hi chưa kịp hoàn hồn tránh bàn tay to đã chặn miệng Dạ Đế, sau đó Hoàng Bắc Thiên rất nhanh ôm Hữu Hi đứng dậy.

“Đúng là vong ân phụ nghĩa”- Dạ Đế vẻ mặt ủy khuất, hai tay đan chéo trước ngực.

“Bắc Thiên” Hữu Hi thấy Hoàng Bắc Thiên tỉnh lại, vui sướng vội vàng nhìn hai mắt憾.

Đúng vậy, nàng nhìn thấy, dù trong sơn động ánh sáng rất kém nhưng vẫn có thể nhìn thấy hai mắt sáng quắc chớp động của憾

Hoàng Bắc Thiên ôm Hữu Hi vào ngực: “Hữu Hi... có thể nhìn thấy nàng được rồi!”

“Phải”- Hữu Hi kích động bật khóc, gật đầu liên tục

Dạ Đế âm thầm lắc đầu, mở miệng nói: “Bây giờ, hai mắt憾 đã giải quyết xong, như chúng ta nghiên cứu địa đồ trên lưng người đi”

18. Chương 20

Chap 20

“Người muốn thế nào?”- Hoàng Bắc Thiên đứng lên, hẳn biết họ đang nói gì liền đưa mắt nhìn lưng Hữu Hi, nếu Dạ Đế muốn chắc chắn Hữu Hi sẽ phải cố gắng rất lớn.

Dạ Đế liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, có ý muốn làm khó: “Ta muốn như thế nào? Ta thật không biết, cho dù nước miếng của ta thần kì cũng không thể khiến da thịt, da lưng bị tróc ra mọc thành cái mới, nói thẳng ra thì chẳng khác gì hết”

Dạ Đế ưu phiền sờ sờ cằm: “Hơn nữa, hoàng đế cũng muốn địa đồ, nói không chừng đợi đến lúc ta kiếm ra cách, Hữu Hi đã bị bắt sống, ta cũng không thể cứ mỗi một lần lại tới cứu nàng”

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói: “Ta sẽ giải quyết hoàng đế, để cho hắn không có cơ hội ra tay với Hữu Hi”

“Tổ tiên Lăng Gia của hoàng đế từng đối với ta có ân, ân oán các người ta không nhúng tay”- Mục tiêu của hắn chỉ có một, là địa đồ trên người Hữu Hi. “Ta vẫn sẽ nghĩ xem có cách gì vừa có được địa đồ, vừa không tổn hại đến tiểu phiền phức, chỉ là cần chút thời gian”

“Cám ơn người đã vì ta mà suy nghĩ”- Hữu Hi cười khẽ, trong lời nói có sự cảm kích, mặc dù nàng không cần giải thích, bởi vì nàng không nợ Dạ Đế gì cả, hẳn cũng là một trong những người cần địa đồ, nhưng mà hắn lại hao tâm tổn sức để bảo vệ nàng, cứu nàng, giúp nàng, quan tâm tính mạng nàng, cho nên nàng đáng ra nên cảm ơn hắn.

“Nhưng mà tiểu phiền phức, không phải ta muốn nói, nhưng nam nhân này thật sự kém cỏi, vừa không bảo vệ được người, người lại không có năng lực bảo vệ mình, mà ta lại không thể ở lại đây lâu, quả thật rất khó”- Dạ Đế tà mị nói, trên mặt có chút chờ mong.

Hoàng Bắc Thiên bị Dạ Đế nói như vậy vẻ mặt vừa áy náy vừa tức giận, hắn nói không sai, hẳn cho tới bây giờ không hề bảo vệ tốt Hữu Hi.

“Phải rồi”- Dạ Đế cao hứng vỗ tay một cái, kéo Hữu Hi vào chỗ tối nhất bên trong sơn động.

“Người làm gì vậy?”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Dạ Đế và Hữu Hi đang nắm tay nhau, nam nhân này cứ động một chút lại tùy tiện thân mật với Hữu Hi, hẳn trong lòng không hài lòng, giữ lấy cổ tay Dạ Đế.

Hữu Hi rút tay ra, trong đêm tối tìm kiếm hai mắt Dạ Đế: “Người nghĩ ra gì sao?”

“Ta muốn đưa người một vật”

“”Là vật gì vậy”

“ ... ”

Dạ Đế đi, ở bên ngoài mấy ngày nay đã hao tổn nguyên khí của hắn, hẳn cần thêm chút thời gian để đi nghiên cứu làm cách nào bảo vệ tánh mạng Hữu Hi, sau khi kiếm được đồ, hẳn phải quay về không gian hắc ám.

Trong sơn gian chỉ còn lại Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên, hẳn vì nàng mất đi đôi mắt nay lại thần kì khôi phục lại. Hữu Hi trong lòng cảm kích Dạ Đế, nhưng đồng thời cũng nghi ngờ, Lăng Khiếu Dương đột nhiên bỏ đi, hẳn đi đâu?

Hoàng Bắc Thiên trong tay cầm kiếm, đứng ở bên ngoài sơn động, nhìn trời, tự hỏi gì đó. Hữu Hi nhìn theo sau lưng Hoàng Bắc Thiên cảm giác trên người hắn gánh trọng trách rất nặng, đáy lòng đau đớn.

Hắn quay đầu, đôi mắt đen đối chọi hai mắt nàng, trái tim Hữu Hi không nhận được khe dao động, bất quy tắc nhảy lên, đầu óc trống rỗng,

“Bắc Thiên”- Nàng gọi tên hắn trong lòng khẩn trương hoảng sợ, đôi mắt đen nghi hoặc nhìn Hoàng Bắc Thiên.

“Xin lỗi Hữu Hi, ta phải đi hoàn thành sứ mạng của mình”- Hẳn nhất định phải giết chết hoàng đế.

Hữu Hi cắn môi, đè nén tâm trạng bối rối lúc này.

“Hữu Hi, nàng có nghe ta nói không?”- Đôi mắt Hoàng Bắc Thiên tối đen chăm chú nhìn Hữu Hi, lạnh giọng hỏi.

Hữu Hi nhắm mắt: “Chàng vừa nói gì... Nói gì vậy?”- Nhất định là ảo giác, Hữu Hi lắc đầu.

“Trở về cùng ta không?”

“Chàng... nhất định phải giết hoàng đế sao?”- Hữu Hi mở to mắt, nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, thất vọng hỏi.

“Xin lỗi Hữu Hi, ta chỉ có thể làm vậy...”- Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt xin lỗi, ngôn từ đau khổ.

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên tìm kiếm hắc của ngày xưa, nhưng mà, quả thật khó khăn, hạ giọng hỏi hắc: “Cừu hận trong lòng chàng đã chiếm vị trí thứ nhất, là thật sao? Nếu như ta kêu chàng bỏ đi mọi hận thù, cùng ta rời đi, chàng có đồng ý không?”

“Ta...”

Sự do dự của hắc khiến trái tim Hữu Hi lạnh ngắt: “Như vậy chàng cứ đi làm chuyện mình muốn, đừng xin lỗi, cũng đừng tự tạo áp lực, ta sẽ tự bảo vệ bản thân, tự chăm sóc, không để hoàng đế biết được, ta sẽ... sẽ chờ chàng, chỉ là không biết phải đợi bao lâu, chàng mới có thể quay đầu lại, Bắc Thiên”

“Nàng...”- Không thể trở lại thân mật như trước đây... “Thật sao?”- Trên mặt hắc là đau khổ cùng mất mát.

“Không!”- Hữu Hi rưng rưng lắc đầu. “Ta muốn bên cạnh chàng, chỉ cần trái tim cùng một chỗ là được, Bắc Thiên, ta muốn chàng tự bảo trọng, còn sống trở về”

“Ta hiểu rồi...”- Trên gương mặt lạnh lùng của Hữu Hi hiện lên nụ cười yếu ớt, hắc không mất đi Hữu Hi, Hữu Hi đang đợi hắc, chờ Bắc Thiên chính thức quay về.

Hắc nhất định phải giết hoàng đế, vì người nhà báo thù, hoàng đế đã chết cũng không còn cơ hội đuổi giết Hữu Hi, bây giờ chỉ có thể thành công chứ không thất bại.

Hữu Hi cười cười: “Như vậy, chúng ta ở đây li biệt đi”

“Nàng muốn đi đâu?”- Hắc hỏi, trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng hắc biết Hữu Hi sẽ không ở lại bên cạnh hắc.

Ánh mắt Hữu Hi lóe lên: “Ta còn chuyện cần làm”

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi, tìm kiếm sự cam đoan từ nàng, để cho bản thân yên tâm: “Hữu Hi nhất định phải chờ ta”

Hữu Hi cố nén đau, mỉm cười nói: “Ta sẽ chờ chàng báo thù xong, chờ chàng quay lại, nếu như sau khi báo thù xong chàng vẫn không thể quay đầu... môn chủ, tới lúc đó người đứng xuất hiện trong thế giới của ta? Mặc kệ ta sống hay chết, đừng để chúng ta tiếp tục tổn thương nhau được không?”

Hoàng Bắc Thiên đau đớn nói: “Nếu như ... ta chết thì sao?”

Hữu Hi mỉm cười: “Nếu như chàng vẫn yêu ta... như vậy đành hẹn kiếp sau”

Hoàng Bắc Thiên gắt gao ôm lấy Hữu Hi, trong lòng đau đớn, có vui sướng, có thỏa mãn, hắc ở bên tai nàng bình tĩnh nói: “Ta sẽ còn sống trở về, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, sống cuộc sống mà chúng ta muốn”

Hốc mắt Hữu Hi chưa xốt, lệ quang lóe lên: “Được, ta chờ chàng, đừng nuốt lời, nếu như nuốt lời ta sẽ đi vĩnh viễn không quay lại”

“Được, chờ ta, đại sự thành công chúng ta sẽ ở nơi này gặp nhau được không?”

“Hảo!”- Hữu Hi gật đầu, hấp thu chút âm áp của hắc.

“Đợi đến ngày đó, ta nhất định cưỡi con ngựa trắng, mang theo hoa hồng, tới tìm người ta yêu, Hữu Hi chờ ta”

“Uh”- Hữu Hi gật đầu

Chờ đợi vốn là một loại dầy vò cũng là một loại hạnh phúc

“Ta sẽ an bài cho nàng đi đến nơi an toàn...”- Hoàng Bắc Thiên nói

Hữu Hi cự tuyệt: “Không, không cần, ta còn có chuyện cần làm, ta không muốn giống như kẻ có tội cứ trốn đi sống ở nơi không có bóng người...”

“Nhưng mà...”- Hấn vẫn lo lắng.

Hữu Hi đẩy hấn ra, nháy hai mắt: “Chờ ta một lát”- Vừa nói vừa đi đến suối nước.

Hoàng Bắc Thiên đứng chờ, xem Hữu Hi làm gì đó, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng người quen thuộc ở trước.

Thân ảnh là của Hữu Hi nhưng mặt của nàng... mặt nàng hoàn toàn xa lạ. Một người phụ nữ diện mạo bình thường đi tới trước mặt hấn, cúi đầu hạ người. “Vị công tử hữu lễ rồi, xin hỏi, đường đi ra ngoài thế nào”

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên cười. “Nàng như vậy thật đúng là khiến người ta không nhận ra”

Hữu Hi cười khê, nháy mắt nói: “Thế nào, yên tâm rồi chứ!”

Hoàng Bắc Thiên giữ lấy tay nàng không nói gì, Hữu Hi thoáng một cái cũng không nói gì, bởi vì, sự thương cảm và ly biệt đan xen trong lòng.

Thật lâu sau nàng nói: “Bảo trọng”

Hấn nói: “Bảo trọng!”

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên ly biệt, bắt đầu từ đây phân ly, không biết lần tiếp theo gặp mặt là khi nào. Hoàng Bắc Thiên mang theo trong lòng nỗi hận, mang theo trong lòng sự mong chờ, chờ đợi sau khi báo thù thực hiện lời hứa trong trái tim, bắt đầu bước trên con đường ám sát hoàng đế.

Hữu Hi lợi dụng thuật dịch dung Dạ Đế chỉ nàng, cải trang thành người phụ nữ bình thường, không ai nhận ra đi về phía hoàng thành. Nàng cho rằng nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Hơn nữa, ở chỗ này, nàng có thể tiếp cận tin tức trong cung nhanh nhất, nàng cũng có thể biết sớm Hoàng Bắc Thiên thành công hay không.

Hoàng Bắc Thiên cho nàng chút một chiếc lá vàng, ly biệt ưu sầu.

Bên trong hoàng thành, vẫn náo nhiệt phần hoa như cũ, mang theo cảm giác quen thuộc, Hữu Hi đi trên đường, không nhận được nhìn chung quanh bốn phía, phẳng phất nhớ lại trước đây.

“Mua hoa không tỷ tỷ?”

Một giọng nói non nớt vang lên, một đóa hoa màu đỏ đập vào mắt Hữu Hi. Nàng dùng tay đón lấy, trong mắt mừng rỡ, quay lại nhìn, trong lòng rung động, tiểu cô nương bán hoa, không phải ai khác, là tiểu Hương Hương mà nàng đã quen trong căn miếu đồ nát.

Nàng cao hơn được một chút, gương mặt cũng không còn bần nữ, rất đáng yêu, nhỏ nhắn mong chờ. Hữu Hi vui vẻ, tay sờ sờ mặt Hữu Hi, nàng mới sáu tuổi chiết hoa đẹp như vậy quả thật không dễ.

Hữu Hi muốn gọi tên nàng, nhưng nhớ tới bản thân lúc này không phải Hữu Hi, vội vàng rút chút bạc vụn đặt vào tay Hương Hương

“Hoa tỷ tỷ mua”

“Nhưng mà tỷ tỷ đưa nhiều bạc quá, nó không đáng giá đến vậy?”- Tiểu Hương Hương sắc mặt đỏ hồng, hai mắt nhìn Hữu Hi.

“Tỷ tỷ rất thích, cho nên đáng giá, cầm đi”- Hữu Hi đặt bạc nhét vào tay Hương Hương.

“Hoa tỷ tỷ đây”- Hương Hương đặt hoa vào tay Hữu Hi

Hữu Hi đón lấy hoa mỉm cười nói: “Chiết hoa thật đẹp, người quả thật không đơn giản”

“Thật sự”- Tiểu Hương Hương cao hứng cười to. “Đây là một tỷ tỷ dạy nàng chiết hoa, không biết tỷ ấy từ đâu tới, có khỏe hay không, nhưng tỷ ấy rất xinh đẹp”- Trước mắt hai tiếng tỷ tỷ vang lên thâm tình, giống như tỷ tỷ lớn lên từ nhỏ.

“Hương Hương”- Một tiếng gọi âm ỉ vang lên trong đám người, cắt đứt cuộc nói chuyện của Hữu Hi và Hương Hương, Hữu Hi ngẩng đầu lên, Tiểu Kiên Quyết, anh trai Hương Hương.

Hương Hương điềm đạm cười: “Là ca ca tới, tỷ tỷ ta đi đây, cảm ơn đã mua hoa”

“Hảo, đi thôi”- Hữu Hi an ủi cười, nhìn theo dáng người nhỏ nhỏ của Hữu Hi chạy vào lòng của tiểu Kiên Quyết.

Nàng chỉ là một đứa trẻ đáng yêu, Tiểu Kiên Quyết là ca ca tốt, Hữu Hi quay đầu đi, nhìn đóa hoa hồng đỏ trong tay, hiểu ý mỉm cười.

Nàng không thể dính dáng đến quá nhiều người, bởi vì như vậy sẽ rất phiền toái, nàng chỉ muốn chăm sóc Hương Hương và tiểu Kiên Quyết, nhưng mà không được, nàng chỉ có thể là người mua hoa.

Hữu Hi tâm tình hôm nay rất tốt...

Sau khi hỏi thăm xung quanh, cuối cùng cũng kiếm được phòng không người ở, rồi thuê nhà. Chủ phòng là vị lão bà bà đã ngoài năm mươi tuổi, phòng này là phòng con trai bà, bởi vì người em trai hay đi làm ăn, nên đã chuyển sang nơi khác, rồi đi, cho nên phòng này không còn ai.

Lão bà bà giúp nàng dọn dẹp phòng và sân, Hữu Hi ở lại, đóa hoa hồng đỏ đặt trên bàn ở phía ngoài, tượng trưng cho sự hy vọng.

Sau khi tới nhà, Hữu Hi ngã xuống giường, nàng mệt rồi, cả đoạn đường đi dài như vậy khiến nàng thấm mệt chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi, ngủ một giấc.

Trong mộng mơ màng, mơ thấy đôi mắt đen thẫm, thâm tình nhìn nàng chăm chú...

Nháy mắt, Hữu Hi đã ở đây bảy tám ngày, mỗi ngày đều mua hoa của Hương Hương. Cũng từ trên đường hỏi thăm được những tin đồn từ hoàng cung, bởi vì nàng muốn biết, Hoàng Bắc Thiên thành công hay thất bại.

Ở nhà một mình quá nhàm chán, nàng lang thang trên đường, đi mà không chỗ dừng . Lúc nãy sắc trời đã nhá nhem tối, màn đêm bao phủ mặt đất cùng dáng người cô đơn Hữu Hi.

Nơi này... là Minh Viên, từng bị thiêu hủy nhưng bây giờ tường lại xây lên giống như chưa từng xảy ra hỏa hoạn. Nơi này có kí ức của nàng và Hoàng Bắc Thiên, có tốt có không tốt, có vui cũng không vui.

Lúc nhớ lại, nàng lại nhớ đến dáng người luôn theo sau, vừa bá đạo, lãnh huyết trầm mặc, dáng người cô quạnh.

Hữu Hi đứng đó ngơ ngẩn hồi lâu, cuối cùng định thần lại, quay đầu đi về trước, con đường dưới chân quen thuộc biết bao, quen đến mức nàng không cần ngẩng đầu cũng biết đi tới đâu. Chỉ là lúc tới rồi, chân lại dừng lại, giống như tìm kiếm mục đích tới đây.

Hữu Hi định thần lại, ngẩng đầu, thấy mình đứng trước cửa quen thuộc, trái tim cứng lại, bản thân lại không hề hay biết đã tới Nghĩa Vương Phủ

Nơi này không còn khí phái như xưa, trên cửa tiêu điều, một mảnh cô quạnh. Lúc rời khỏi, Hữu Hi nhìn thấy một bóng đen từ vương phủ có bóng người như quỷ chạy đi

Bóng người nhìn quen mắt, Hữu Hi kiếm không được đuổi theo, tại sao đuổi theo, nàng không rõ. Hữu Hi đuổi theo ,lại nhìn thấy bóng đen lại bay vào lại vương phủ, Hữu Hi quay đầu lại, trong lòng không kiếm được thâm nghĩ, là ai, sao lại quen như thế.

Nàng quay về cửa vương phủ, nhìn đôi sư tử bằng đá, nàng dùng chân đạp một cái dẫm lên đầu sư tử, rồi đứng dậy, cố sức nhảy qua khỏi tường, thiếu chút nữa té xuống.

Hữu Hi vội vàng nắm chặt đầu tường, bỏ lên, chỉ biết đồ lỗi bản thân học nghề không xong, ngay cả tường cũng không qua nổi. Cố gắng một hồi, Hữu Hi cũng bay qua khỏi tường, đáp xuống, tiến nhập vương phủ.

Hữu Hi nhìn thấy bóng đen rất nhanh chạy vào Nghĩa Hàn lâu trốn, là ai, là ai. Hữu Hi không nhìn được theo tới, cánh cửa Nghĩa Hàn Lâu vừa mở đã khép lại, Hữu Hi tiến vào phòng.

Vừa bước vào, một thanh kiếm đã gác ngay cổ nàng, cùng lúc đó, mắt nàng sáng ngời, có người vừa đốt lửa nhỏ, trong phòng phát ra ánh sáng. Ánh vào trong mắt nàng là một biển hoa màu đỏ, hoa hồng đỏ, để đầy Nghĩa Hàn Lâu.

Trái tim Hữu Hi rối rắm, nhìn biển hoa, nàng nhất thời quên mất trên cổ mình vẫn còn thanh kiếm sắc.

19. Chương 21

Chap 21

Hữu Hi nhìn biển hoa trước mắt, trong lòng dấy lên những mâu thuẫn chua xót, vì sao lại khó chịu như thế, trong mắt có vật gì đó muốn chảy xuống.

Những hoa này, cả kia nữa đều do nàng chiết, nhưng mà...

Sao nó lại ở đây?

“Người là ai, tại sao đi theo ta?”

Nam nhân bên người phẫn nộ quát một tiếng, kiếm dài càn kề sát cổ, bức Hữu Hi quay đầu lại nhìn.

Dáng người quen thuộc, gương mặt quen thuộc là Cao Mạc, thị vệ của Lăng Khiếu Dương. Dung nhan của nàng lúc này chắc Cao Mạc không nhận ra, nhưng nàng nhận ra hắn.

“Nói, nếu không ta giết người”- Cao Mạc nhìn gương mặt xa lạ của Hữu Hi, lạnh giọng uy hiếp

Hữu Hi run rẩy hỏi ngược lại: “Hoa đó...”- Ánh mắt nhìn vào đóa hoa hồng tựa lửa.

“Người”—Cao Mạc nghi hoặc đánh giá Hữu Hi, nhưng nhìn không ra nữ nhân trước mắt mình đã gặp ở đâu, chỉ có giọng nói rất quen.

Gương mặt kia thật xa lạ, nàng ta sao lại đi theo mình, có ý đồ gì, ánh mắt Cao Mạc ngưng trọng, kiếm sắc cứa vào da thịt Hữu Hi: “Nói, người là ai, tại sao đi theo ta? Không nói đừng trách ta ra tay độc ác”

Hữu Hi đau đớn nhíu mày, do dự một chút, tay đặt trên mặt kéo ra, một chiếc mặt nạ rơi xuống tay, để lộ ra dung nhan xinh đẹp của nàng.

“Lãnh Dạ Hủy?”- Cao Mạc ngăn ra, cau mày, kiếm trong tay cũng vội vàng dời đi. “Người sao lại ở đây?”

“Lăng Khiếu Dương đâu?”- Hữu Hi không đáp, hỏi ngược lại.

Cao Mạc hừ lạnh một tiếng: “Vương gia sống chết, người sẽ quan tâm sao?”

“Hắn?”

“Vương gia tốt lắm, không cần người lo, người tự lo lắng cho bản thân là tốt rồi”- Cao Mạc tức giận nói, xoay người sang chỗ khác.

Hữu Hi ngơ ngác nhìn biển hoa, chậm rãi đi về trước vài bước, đắm mình trong biển hoa, nếu như nàng đoán không sai, số hoa nàng bán được để lấy ngân lượng đi tìm người nhà Hoàng Bắc Thiên là đây

“Là hắn mua hoa của ta sao?”- Hữu Hi thì thào nói, ánh mắt che kín.

Cao Mạc không nhìn được đáp: “Phải, là vương gia mua, người cho rằng hoa của người đáng giá sao, là vương gia lén phái người mua hoa của người, để người có tiền gom góp, đi tìm người nhà của người trong lòng người”- Hắn cũng không hiểu, vì một người phụ nữ, vương gia cần gì phải quan tâm kỹ càng như thế, nhiều nữ nhân như thế, chính là nữ nhân này không biết tốt xấu hết lần này đến lần khác đánh mất đi tất

cả, nữ nhân đó còn yêu nam nhân khác, biết rõ không có kết quả, nhưng lại ngu ngốc đi làm chuyện vô nghĩa như thế.

“Yên tâm, ta nhất định đem nàng về bên hắc, nhất định đi qua được ngọn núi này”- Lăng Khiếu Dương bình tĩnh nói, lời nói của hắc lại vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi trong lòng chua xót, nàng sớm phải nghĩ ra, số hoa nàng có thể bán được giá tốt như vậy là vì sao, nàng đáng ra phải nghĩ tới. Nhưng, lúc đó nàng chỉ một lòng muốn rời khỏi nơi này, đi tìm kiếm người nhà Hoàng Bắc Thiên, nàng làm gì có thời gian suy nghĩ sâu xa đến mức đó.

Trong đầu Hữu Hi lần lượt hồi tưởng lại, nhớ đến đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên, nàng không khỏi hỏi: “Hắc ở đâu”

“Ở đâu thì sao, Vương gia sẽ không gặp người”- Cao Mạc nói chưa hết ý thì rời đi, rồi lại dừng lại, quay đầu nhìn Hữu Hi: “Vương gia quả thật có nợ người, đã từng tổn thương người, hành vi của hắc khiến người hận hắc, tức giận hắc, nhưng mà dù cho là bao nhiêu thương tổn, ta cảm giác, hắc đã trả hết cho người”

“Mang ta đi gặp hắc được không?”- Trong lòng nàng vẫn hoài nghi một việc khiến cho nàng bất an, mỗi lần nhớ tới thần sắc trong đôi mắt Hoàng Bắc Thiên, nàng lại run rẩy, chỉ muốn chứng thật một việc, nhưng lại sợ, cứ như vậy canh cánh trong lòng...

Nghĩ tới Lăng Khiếu Dương, hắc cảm giác Hữu Hi xứng đáng biết tất cả. Thật là được Lăng Khiếu Dương hạ lệnh đến nơi này lấy ít hoa trong mắt hắc chẳng còn gì ngoài thứ vô ích này, nhưng không ngờ lại gặp Hữu Hi.

Cao Mạc do dự rồi nói: “Được, ta mang người đi gặp Vương gia”

Hữu Hi nghe Cao Mạc đồng ý trái tim không kiềm được run lên, không biết bản thân đang sợ hãi cái gì, hai tay siết chặt đan vào nhau.

Hữu Hi đi theo Cao Mạc tới thành nam có một khoảnh viện nhỏ, nơi này rất xa chốn đô thị phồn hoa, rất u tĩnh. Cao Mạc đẩy cửa đi vào, Hữu Hi đi theo, nơi này không giống với vương phủ cao quý, nó đơn giản tựa như căn nhà dân bình thường

Trong phòng tối đen, không có chút ánh sáng, đi tới trước cửa, Cao Mạc vốn định bấm báo một tiếng, cuối cùng thoáng nghĩ nhìn Hữu Hi nói: “Người tự mình vào đi, vương gia ở bên trong”

Bước chân Hữu Hi có chút do dự, trì trệ rất lâu mới nghe tới giọng Lăng Khiếu Dương truyền đến.

“Đã mang đồ về rồi sao?”

Cao Mạc không có trả lời, ý bảo Hữu Hi đi vào, Hữu Hi hít một hơi thật sâu, đẩy cửa ra nhắc chân đi vào.

Bước chân trì hoãn, do dự, từng bước tới gần cánh cửa bên trong nội thất, trái tim rối loạn.

Lăng Khiếu Dương ngồi trên giường bên trong nội thất, sau khi nghe tiếng bước chân, trái tim căng thẳng cả lên, thân hình cao lớn đứng bật dậy.

Hữu Hi vừa bước vào nội thất, hắc đã lạnh lùng đặt câu hỏi: “Nàng tới làm gì”- Trong lòng cũng không kinh ngạc nàng sao lại xuất hiện ở nơi này.

Hữu Hi đứng trong góc tối, cố gắng tìm kiếm ánh mắt Lăng Khiếu Dương, nhưng trong bóng tối, nàng chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mờ mờ của hắc

“Tại sao không thắp đèn, ta giúp người vậy”- Hữu Hi vừa nói vừa làm, tìm kiếm cây nến.

Bất thành linh bóng Lăng Khiếu Dương vội vàng kéo tới, giữ lấy thắt lưng nàng: “Tại sao lại tới tìm ta? Có phải nghĩ thông rồi không, muốn trở lại bên cạnh ta”

Cách nói chuyện của hắc luôn bộc trực như vậy, như cố ý làm người khác tức giận, nhưng Hữu Hi lại bình tĩnh đến lạ thường, trong bóng tối tìm kiếm mắt hắc, nhưng lại nhận ra nàng không thể tìm thấy đôi mắt thuộc về hắc nữa, trong lòng bối rối bất an, nàng nâng tay muốn chạm vào đôi mắt kia, nhưng lại bị Lăng Khiếu Dương giữ chặt, ngăn cản hành động của nàng.

“Nàng muốn làm gì vậy?”- Lăng Khiếu Dương tà tứ cười.“Muốn yêu thương nhưng nhớ ta sao?”

“Đôi mắt của người...”- Tại sao, nàng không thể thấy ánh sáng trong mắt hần, nàng nhớ rất rõ trước kia dù trong đêm tối, nàng cũng vẫn thấy đôi mắt sáng rực của hần, càng trong tối càng rực sáng, nhưng hôm nay lại tối đen, chẳng lẽ đã mất đi, Hữu Hi đẩy lồng lạnh lẽo, run rẩy.

“Bắt đầu từ khi nào nàng hứng thú với đôi mắt của ta vậy?”- Giọng nói của Lăng Khiếu Dương lạnh lùng đầy khiêu khích, đem Hữu Hi đặt lên mặt bàn gần đó. “Nếu đối với hai mắt ta hứng thú như vậy, không bằng chúng ta cùng làm chuyện ta cảm thấy hứng thú nhất”- Vừa nói hần vừa dùng hạ thể xấu xa chạm vào nàng, bàn tay không có hảo ý di chuyển trước ngực.

Hành vi của Lăng Khiếu Dương làm cho Hữu Hi vừa giận vừa xấu hổ, hoài nghi bất an trong chớp mắt bị hành động của hần đã kích tan thành mây khói, nàng bối rối khước từ Lăng Khiếu Dương, dĩ nhiên lại dễ dàng đẩy được hần ra.

Hữu Hi đứng thẳng người, thối lui ra cửa, hồi hộp nói: “Nếu người không sao, ta cáo từ trước”- Nói xong Hữu Hi hoảng hốt bỏ đi.

Thân Hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương như mất đi sức lực, hai tay chống xuống bàn, đầu cúi thấp, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này trong đầu Hữu Hi lóe lên, ánh mắt của Hoàng Bắc Thiên sau khi hồi phục không còn giống như trước nữa. Trái tim Hữu Hi nhảy lên, nàng cảm giác được đó là ánh mắt của Lăng Khiếu Dương, cho nên trong lòng hoài nghi, lo lắng bất an.

Ngày hôm qua tưởng rằng có thể chứng thật mọi thứ, nhưng hành động thô lỗ của hần lại làm nàng chạy trốn chết.

Nghi vấn vẫn lưu lại trong lòng, nếu như thật sự hần đem đôi mắt mình cho Hoàng Bắc Thiên, nhưng ngày hôm đó trong tối đen, hần vẫn có thể tìm chính xác vị trí của nàng, hơn nữa nàng chưa từng mở miệng nói câu nào, chỉ đứng đó hần liền biết là nàng, trừ khi hần thấy được nàng, dựa vào bóng người mà biết nàng.

Xem ra là tự nàng đa tâm lo lắng, chắc chắn không phải là đôi mắt của hần, không phải, nhưng mà trong tâm vẫn cảm thấy phiền nhiễu. Hữu Hi không còn dũng khí đi điều tra, hòa hồng, hoa hồng, một thứ gì đó chiếu rọi vào đầu nàng.

Trong hoàng cung cũng không truyền ra tin tức gì, nàng lo lắng cho Hoàng Bắc Thiên không biết hần thành công hay thất bại. Nàng vẫn như trước mang mặt nạ mà sống. Trong lòng rất sốt ruột, thời gian không biết từ lúc nào đã trôi qua 20 ngày.

Trong đêm yên tĩnh một mình, không khí nặng nề, hình như báo trước sẽ có mưa to, Hữu Hi mở cửa sổ ra để không khí tràn vào nhưng vẫn thấy buồn bực khó chịu...

Cuối cùng trên bầu trời vang lên tiếng nổ, tia chớp cắt ngang bầu trời đêm, mặt đất trong nháy mắt sáng như ban ngày rồi lại tối đen, Hữu Hi vội vàng đóng cửa sổ lại, lui về giường.

Dù bây giờ nàng đã hai mươi tuổi nhưng vẫn như cũ sợ sét đánh, mưa to tầm tã rơi xuống, xóa đi nguồn nhiệt nóng, không khí bắt đầu lạnh lên. Gió nổi lên, rất to, là đại phong, bên ngoài có vẻ rất dữ tợn, Hữu Hi sợ hãi bọc chăn mền chui xuống dưới giường. Nghe tiếng mưa rơi, nghe tiếng gió rít, nàng dần dần chìm vào giấc ngủ, đêm nay thật là một đêm kinh khủng.

Trời đã sáng, Hữu Hi bị cảm giác lạnh lẽo chiếm cứ từ từ tỉnh dậy, mở mắt buồn ngủ, dần dần tỉnh táo lại, cúi đầu phát hiện trên mặt sàn đầy nước, ngay cả chăn của nàng cũng bị ẩm. A chắc là bị đột, nước chảy tới giường rồi, Hữu Hi vội vàng từ dưới chui ra.

Nàng thay quần áo sạch sẽ, rửa mặt, sau đó dịch dung, trong gương đồng xuất hiện mặt người khác. Sau khi dọn dẹp xong, lúc chuẩn bị đi mua bánh bao ăn, nghe bên ngoài có tiếng hô hào.

Nàng cau mày, không kiềm được chạy ra ngoài, đi tới phố thị, nhưng con đường ngày thường náo nhiệt đông đúc bây giờ đóng cửa im ỉm, những quán hàng ở trên đường cũng biến mất, rất nhiều nhà để thể nghỉ ngơi đóng cửa, tạm thời không buôn bán

Xảy ra gì vậy, không khí nặng nề như vậy, ven đường nhiều người vẻ mặt trong rất trầm trọng không biết đang thảo luận gì.

Hữu Hi lễ phép đi tới bên cạnh một người phụ nữ: “Đại tỷ, xảy ra chuyện gì vậy, đường phố hôm nay sao lại tiêu điều thế kia?”

Người phụ nữ liếc mắt nhìn Hữu Hi hạ giọng nói: “Người vẫn chưa biết sao, đêm qua, hoàng thượng bị ám sát, nghe nói chém đứt đầu, ai nha, cũng không biết ai to gan như thế, hoàng đế băng hà, cả quốc để tang, không thể buôn bán được, trách không được hôm qua, sấm sét như thế, cuồng phong bạo vũ, ra là báo hiệu hoàng đế chết a”

Trống ngực Hữu Hi ngày càng gia tốc, không biết nên vui hay khấn trương, lòng của nàng cất lên tiếng nói đặc chỉ

Hoàng đế đã chết?

Bắc Thiên thành công rồi?

Bắc Thiên báo thù được rồi?

Hắn? Hắn an toàn rồi sao?

“Vậy... hung thủ bắt được không?” Hữu Hi kiềm chế kích động, run rẩy hỏi

“Vẫn chưa. bây giờ cả thành đều bị phong bế, muốn bắt được thích khách”- Người phụ nữ nói xong thì một đội quan binh đi qua, lục soát gì đó.

Không bắt được, thật tốt quá, Hữu Hi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tay gấu gao ấn nơi ngực, đi về chỗ nàng ở. Lời ước hẹn của hai người có thể thực hiện rồi, Hữu Hi càng hy vọng lớn lao, nàng muốn đến nơi hẹn chờ Bắc Thiên, chờ hắn.

Hắn nói hắn sẽ đi ngựa trắng tay cầm hoa hồng đến gặp nàng, Hữu Hi trong lòng nghĩ tới liền kích động, bước chân vội vàng hơn. Vốn định đi tới nơi hẹn sớm một chút, nhưng sau khi suy nghĩ Hữu Hi quyết định nên chờ tin Hoàng Bắc Thiên

Cứ đợi ba bốn ngày sau, không hề có tin Hoàng Bắc Thiên bị bắt, hoàng đế chết trong đêm, sáng sớm mới phát hiện, cho nên Hữu Hi đoán Hoàng Bắc Thiên nhân lúc đêm tối đã chạy thoát.

Đợi vài ngày sau, Hữu Hi một khắc cũng không muốn ở lại, vội vàng thu nhập đồ đạc rời khỏi thành.

Lúc tới cửa thành quả nhiên nhìn thấy lính gác cổng rất cẩn thận, điều tra mỗi một người đi qua. Nàng cố gắng trấn tĩnh lại, lúc này không ai nhận ra nàng, nàng sợ cái gì, đi tới cửa, nàng bị ngăn lại.

Thị vệ cản nàng xem xét vài lần, hỏi nàng vài vấn đề bình thường, như là muốn đi đâu, đi làm gì, nó gọi là gì. Hữu Hi cũng nhất nhất trả lời, một điểm sơ hở cũng không có, nhất là tướng mạo của nàng, bảo người ta nhớ mười lần cũng không nhớ được.

Sau Hữu Hi bị vặn hỏi nàng bình yên rời khỏi thành, trái tim tự do bay nhảy, đêm hoàng đế chết, sáng mới phát hiện, Hữu Hi tin Hoàng Bắc Thiên từ ban đêm đã ra khỏi thành

Nàng mua ngựa ở một thôn ngoại thành, đi đến nơi ước hẹn của hai người, Bắc Thiên, ta tới đây.

Trải qua vài ngày đi đường, Hữu Hi cuối cùng cũng tới nơi hẹn, trước cửa sơn động hai người từng thề non hẹn biển.

Nơi này phong cảnh thanh thuần, xung quanh yên tĩnh, nàng vẫn không thấy Hoàng Bắc Thiên. Không sao, nàng chờ, có lẽ hắn có việc cần giải quyết, có thể sự tình nghiêm trọng hắn cần thời gian thoát thân.

Chỉ cần hắn không có việc gì là tốt rồi.

Đem con ngựa để lại trong sơn thôn, trái tim Hữu Hi lắng đọng xuống, không sao, nàng tin tưởng, Bắc Thiên sẽ đến. Cùng nhau thực hiện ước hẹn của hai người, nàng sẽ chờ, chờ hắn cưỡi con ngựa trắng đến đón nàng

Nhưng mà, Hữu Hi không ngờ, chẳng đến vài ngày sau đó, Hoàng Bắc Thiên vẫn không xuất hiện. Hữu Hi bắt đầu lo lắng, hắn không cách nào thoát thân... hay hắn vẫn một lòng truy cầu quyền lực.

Hữu Hi trở nên nôn nóng bất an, mỗi ngày đợi từ sáng sớm đến lúc mặt trời xuống núi, nàng cứ si ngốc chờ đợi, nhưng Bắc Thiên chưa tới.

Vài ngày sau, từ lòng tràn đầy hy vọng dần dần chậm rãi lạnh lại, nhìn về phía chân trời, lòng Hữu Hi đầy mất mát.

Hắn có phải sẽ không tới.

“Hữu Hi”

Đứng trước sơn động thật lâu, Hữu Hi xoay người tính đi vào trong thì ngoài xa truyền đến giọng nói nàng chờ mong, nàng lòng đầy kích động xoay người lại. Nàng thấy được người mà nàng đã chờ đợi rất lâu.

“Ta nghĩ chàng không tới”- Nàng cười, nước mắt hòa nước mắt, bởi vì chờ đợi chịu sự dày vò, bởi vì vẻ mặt ôn nhu của Hoàng Bắc Thiên trước mắt, bởi vì đóa hồng đỏ rực hắn cầm trong tay.

Hắn đi lên, đem hoa hồng đặt vào tay Hữu Hi, giữ lấy thất lưng nàng: “Ngốc ạ, ta sao lại không tới”

Hữu Hi gắt gao ôm lấy hắn: “Chúng ta cuối cùng cũng có thể buông tay cùng nhau ở một chỗ, thật sự, ngày này, ta chờ lâu lắm rồi, lâu lắm...”

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên chần chờ gọi một tiếng, muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng không thể mở miệng.

Ánh mắt mờ lung Hữu Hi nhìn thấy sau Bắc Thiên có tới bốn người, lệ của nàng vào rơi xuống vội khô héo, phảng phất như bị kích động, nàng hung hăng đẩy Hoàng Bắc Thiên ra, gấp gáp lui về sau..

“Chàng đây là ý gì?”- Trong mắt Hữu Hi là sự phẫn nộ khó hiểu, còn có nỗi đau thật sâu.

20. Chương 22

Chap 22.1

Bốn người phía sau không ai khác là Miêu Thanh và Miêu Hồng, còn cả đại trưởng lão và nhị trưởng lão.

Lòng Hữu Hi như vô tình bị đinh cắm vào, nàng không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu, còn có thể tiếp tục để bản thân bị tổn thương mấy lần nữa. Hữu Hi đau đớn nhìn sâu vào mắt Hoàng Bắc Thiên, hắn không giải thích bởi vì hắn biết rõ hắn đã tổn thương nàng lần nữa.

“Tỷ tỷ đâu cần phản ứng mạnh như vậy, muội chỉ đi theo tướng công cùng nhau đón tiếp tỷ về nhà”

Hữu Hi cười khổ, nhìn hai mắt Hoàng Bắc Thiên, nhìn mặt hắn, tức giận nói: “Về nhà, nhà ở đâu, ta có nhà sao?”

Ngoại trừ mối hận hoàng đế giết cả nhà họ, khiến hai người bị ngăn cách, nàng quên mất còn có một Miêu Hồng. Nàng tưởng rằng Hoàng Bắc Thiên có bỏ đi mọi thứ, kể cả Miêu Hồng, nàng tự lừa mình dối người không quan tâm, có lẽ đây là bản tính ích kỷ, nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trọng phụ, bỏ rơi Miêu Hồng, nàng biết như thế ích kỉ, nhưng nàng phải làm sao đây?

“Hữu Hi theo ta đi”- Hoàng Bắc Thiên bình tĩnh nói trong giọng mang theo mệnh lệnh cùng khẩn cầu, hắn nhìn thấy đôi mắt đau đớn của Hữu Hi mà cũng đau theo.

Hữu Hi đau khổ cười khẽ, lắc đầu, lui về sau: “Chàng đã nói sẽ cùng ta rời đi, rời khỏi đây, đi sống cuộc sống của hai người, tại sao, tại sao chàng lại chỉ nói mà không làm?”

“Ta”

Hữu Hi đau khổ nói: “Thù không phải báo rồi sao? Tại sao còn như vậy, còn muốn tiếp tục”

Miêu Hồng mỉm cười, đi lên trước: “Nam nhân dĩ nhiên muốn làm chuyện lớn, hôm nay cầu hoàng đế chết đi, cơ hội của chúng ta đã tới, có lẽ không lâu nữa, môn chủ sẽ làm hoàng đế, là thù tử, chúng ta nên ủng hộ trợ giúp làm chuyện muốn làm, không nên ngăn cản, tỷ nói xem đúng không?”

“Câm miệng”- Hữu Hi mất đi tính ôn hòa thường ngày, không hề khách khí hét lên với Miêu Hồng: “Chuyện hai người chúng ta, không cần người xen vào, người im miệng đi”

“Người...”- Miêu Hồng vẻ mặt ủy khuất, ai oán nhìn Hoàng Bắc Thiên, cảm thấy không muốn nhiều lời nữa.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên chưa bao giờ nhìn thấy Hữu Hi như thế, nàng vẫn hiểu lầm hấn, hấn vẫn ủng hộ nàng, nhưng chưa bao giờ thấy nàng giận như thế. “Đừng như vậy”

“Như vậy? Như vậy là sao?”- Trái tim Hữu Hi nhói đau, tâm trạng kích động từ từ bình tĩnh, nàng lạnh lùng nói: “Được, ta không như vậy nữa, môn chủ, ước hẹn giữa hai người chúng ta thật buồn cười, vậy sau này mời môn chủ đừng xuất hiện trước mắt ta nữa, mang theo thủ hạ của người, thù tử của người, đi làm chuyện người muốn, là giết người hay trả thù cũng được, chúng ta không còn quan hệ gì nữa?”

Hữu Hi nói xong, tay nâng lên, hoa hồng theo gió tung bay, nó không còn đại biểu cho bất cứ thứ gì nữa, tình yêu ư, chẳng qua chỉ là dối trá.

Hoàng Bắc Thiên nhìn theo động tác của Hữu Hi, rơi xuống, Hữu Hi lui về sau, chỉ nhìn thoáng qua hấn. Nàng lại rời khỏi hấn sao, hấn có dự cảm, bắt đầu từ đây, Hữu Hi sẽ không quay đầu lại nữa, cũng không cho hấn bất cứ cơ hội nào để vấn hồi, từ lúc này đây, Hữu Hi sẽ hoàn toàn buông tay hấn ra.

Không, lòng hấn cứng lại, xoay người, tay điểm nhẹ vào người Hữu Hi, cả cơ thể nàng thẳng tắp rơi xuống, hấn đón lấy nàng, nhìn dung nhan của nàng, hấn âm thầm nói: “Bắt đầu từ đây, không bao giờ để nàng rời xa ta nữa”

Bị Hoàng Bắc Thiên điểm huyết, Hữu Hi nhắm mắt lại, mất đi tri giác. Nàng đau khổ chờ đợi, lòng luôn mong ngóng nhưng đối lại chỉ có sự thất vọng và nỗi đau.

Không biết bao lâu Hữu Hi mới tỉnh lại, cảm giác mê man khiến nàng thờ người ra trong chốc lát mới ý thức được bản thân đang ở trong doanh trướng.

Trong đầu nhớ lại nàng cùng Hoàng Bắc Thiên nói chuyện, hấn nuốt lời, ngay cả lời hứa hấn cũng không thể thực hiện được. Lúc nàng bỏ đi hình như bị ngắt, nghĩ lại, Hữu Hi trong lòng đau đớn. Nàng không biết bản thân hôn mê bao lâu, chỉ thấy cả người mềm nhũn, không có chút sức, đầu cũng mờ mịt

Là Hoàng Bắc Thiên không hề để ý đến tâm nguyện của nàng, mang nàng đi rồi sao, Hữu Hi đứng dậy, chân vừa bước xuống có người đã mở cửa vào.

Ánh mắt Hữu Hi nhìn theo người ở trước một thân chiến y anh hùng, uy dũng bất phàm, vẻ mặt lạnh lùng, tuấn lãng như trước. Chỉ là ánh mắt đầy sự ham muốn quyền lực.

“Hữu Hi, nàng tỉnh rồi”- Thân hình cao lớn ngồi xuống bên nàng,, giọng nói ân cần.

“Tại sao?”- Hữu Hi nhìn thẳng hấn, một chữ tại sao, nhưng chứa nhiều vấn đề, nàng hỏi hấn sao lại như vậy, sao lại biến thành như thế, tại sao nuốt lời, tại sao, tại sao lại đem nàng tới đây, tại sao lại phải để tình cảm của hai người đi tới bước này.

“Hữu Hi, nàng yêu ta đúng không? Nếu vậy, nàng nên ủng hộ ta? Chẳng lẽ không thể sao”

“Chuyện chàng muốn làm là gì? Chàng nói ta biết đi?”

“Hoàng đế vừa chết, thái tử kế vị, trong triều các thế lực sẽ thay đổi, lợi dụng thời cơ này lật đổ triều đình”- Hoàng Bắc Thiên kích động đứng lên. “Đến lúc đó, ta là hoàng đế, là chúa tể, triệu lệnh cả thiên hạ, không ai có thể cản ta, Hữu Hi, đợi tới khi đó, chúng ta có thể chính thức ở cùng nhau, ta không hy vọng nửa cuộc đời sau phải sống trốn tránh, Hữu Hi nàng có thể hiểu cho ta không?” Nàng tưởng rằng Bắc Thiên của nàng đã quay về nhưng không nghĩ tới hấn đi càng lúc càng xa rồi, hấn không chỉ muốn báo thù, không muốn làm người bình thường, hấn muốn quyền lực, muốn thiên hạ

Hữu Hi nói không nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn Hoàng Bắc Thiên trong mắt đầy dự vọng ham muốn bành trướng thiên hạ.

Hoàng Bắc Thiên bắt lấy tay Hữu Hi, vội vàng nói: “Ta bây giờ thống lĩnh mười mấy vạn nhân mã, ta có đủ tiền tài, nhất định sẽ thắng lợi, Hữu Hi, ở lại bên ta, ta muốn nàng”

“Nhưng dân chúng không thể an cư lạc nghiệp, chàng phát động biến loạn, có bao nhiêu người chết, cửa nát nhà tan, Bắc Thiên, đừng tiếp tục nữa, nhìn thiên hạ lúc này xem, mọi thứ đều yên bình, dân chúng có một cuộc sống rất tốt, chàng muốn đoạt thiên hạ nhưng không thuận theo lòng dân, vốn dĩ chỉ là mục đích cá nhân, căn bản không thể thành công, đừng tiếp tục nữa, Bắc Thiên”

“Nàng, nàng làm cho ta thất vọng quá Hữu Hi, tại sao nàng nhất định phải đả kích ta, mà không ủng hộ ta, ta vẫn là ta trước kia, một lòng với nàng, chưa từng thay đổi, nhưng vậy là đủ rồi, Hữu Hi”- Nàng làm hấn thất vọng? Cuối cùng ai mới đánh mất hy vọng người kia, Hữu Hi biết, nàng không thể thức tỉnh Bắc Thiên được nữa, hấn đã đi quá xa rồi.

“Trong quân còn có việc bận, nàng nghỉ ngơi đi”- Hoàng Bắc Thiên nói xong đứng dậy, tham luyến nhìn Hữu Hi rồi xoay người rời đi.

Hữu Hi ngồi đó, thật lâu không mở miệng, cảm giác đỡ dần, không biết là đau hay là đã chết đi...

Hoàng Bắc Thiên ra ngoài không bao lâu, Hữu Hi chưa kịp bình tĩnh lại, khách không mời đã tới..

“Tỷ tỷ làm sao vậy, dường như không vui”- Miêu Hồng nhẹ bước đi vào, hòa thuận hỏi một tiếng, đi tới bên cạnh Hữu Hi.

Hữu Hi cau mày nhìn nàng, nhíu mắt: “Không sao, ta rất tốt, có việc gì sao?”

Miêu Hồng mỉm cười nói: “Muội sợ tỷ không quen, cho nên đến xem sao”

“Vậy phải đa tạ rồi”

“Nếu tỷ tỷ đã ở trong quân ngũ, thì cứ an tâm ở lại, đi theo Bắc Thiên cùng nhau đánh thiên hạ, cũng đâu có gì không tốt?”

“Đánh thiên hạ”- Hữu Hi thì thào nói, lập lại một câu, đôi mắt bình thản

“Đúng vậy, quân số của Vô Âu Môn đã hơn mười vạn người, mỗi người đều tinh anh, thiên hạ đã nằm trong tay, đây là giấc mộng của Bắc Thiên, tỷ cần gì phải ngăn cản chứ”

Hữu Hi không nói gì, không phải nàng tán thành với Miêu Hồng, mà là, suy nghĩ của nàng hoàn toàn trái ngược, hơn nữa lời nàng nói cũng chẳng ai nghe, nhiều lời cũng vô ích.

“Nơi này là đâu? Các người tính làm gì?”

“Nơi này là tòa thành nhỏ chúng ta vừa hạ được không lâu, dù thành trì này chẳng có gì quan trọng như cũng xem như thắng lợi nho nhỏ, bước tiếp theo, là ngũ thành trì, như vậy có thể từng bước cướp đi lãnh thổ của hoàng đế, đạt được hoàng vị”

Hữu Hi cúi đầu, cười lạnh tốt lắm, ra là chuyện nàng không biết rất nhiều, nàng vì tình yêu này mà như con ếch ngồi đáy giếng, nàng cái gì cũng không biết, đến giờ mới biết, Hoàng Bắc Thiên sớm đã thay đổi.

“Người có thể thả ta đi không? Ta không muốn ở đây”

“Thả tỷ đi”- Miêu Hồng nhíu mày cười. “Ta làm sao dám, hơn nữa, tỷ là thê tử của Bắc Thiên, đương nhiên phải ở lại”

“Lần trước người chẳng phải đã mang ta đi sao? Sao bây giờ lại không thể?”

Mặt Miêu Hồng ửng đỏ mắt tự nhiên, chỉ là trong chớp mắt mất đi, nghi hoặc khó hiểu nói: “Ta không biết tỷ đang nói gì?”

“Không biết sao, ta cũng không biết ta đang nói gì nữa”- Hữu Hi quay lại mỉm cười vô hại.

“Ta đi đây, tỷ tỷ nghỉ ngơi đi, nơi này toàn nam nhân thô lỗ, hơn nữa đao kiếm không có mắt, không có việc gì, đừng chạy loạn, cẩn thận bị đả thương”

“Đa tạ đã quan tâm”

Chiến tranh giữa phụ nữ tiêu không có khói lửa nhưng lại rất kịch liệt. Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Miêu Hồng, nàng muốn biết lần đó nàng tỉnh lại trên giường Lăng Khiếu Dương có phải là do Miêu Hồng ra tay.

Lăng Khiếu Dương không chịu nói, nàng thật không biết có phải do Miêu Hồng, nàng cho dù có tra cũng không ra kết quả.

Hữu Hi mang giày vào chân, hít một hơi thật sâu, đi ra doanh trướng, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Trong lúc nàng hôn mê, Hoàng Bắc Thiên đã im lặng đem nàng từ chỗ hẹn ước quay về thành trì này.

Nàng xem thường những người này, thật sự xem thường. Giết chóc đã chính thức bắt đầu.

Chap 22.2_Q3

Hoàng Bắc Thiên chỉ sợ Hữu Hi rời đi, lúc hạ trại hẳn phải người gắt gao bám sát nàng, không để nàng có cơ hội bỏ đi, lúc hành quân, hẳn giữ Hữu Hi bên người, một tắc không rời.

Cứ như vậy Hữu Hi đi theo Hoàng Bắc Thiên, xuất phát đi cướp thành trì, nơi bọn họ đánh là một thành trì quan trọng, từng bước một tới gần hoàng thành, bây giờ chỉ mới bắt đầu.

Trải qua mấy ngày, đại quân cuối cùng cũng đến được được Xích Thành cách mấy trăm thước nơi hạ trại.

Dù chưa từng thấy chiến tranh nhưng Hữu Hi biết, cuộc chiến tàn khốc đã bắt đầu, máu tươi vô số, đầu rơi, tất cả chỉ vì quyền lực mà hy sinh, còn nàng lại đành bất lực không thay đổi được gì.

Hữu Hi trở nên trầm mặc ít nói, một ngày nói không được mấy câu, còn Hoàng Bắc Thiên vì chuẩn bị chiến đấu nên rất ít có thời gian quan tâm Hữu Hi, chỉ lúc đêm xuống, mới lặng lẽ nằm bên cạnh, ôm nàng ngủ.

Còn nàng lúc nào cũng giả vờ ngủ, cho đến sáng ngày thứ hai vì chuẩn bị chiến đấu mà bận rộn. Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, đại quân đã chuẩn bị tốt, Hoàng Bắc Thiên mặc chiến giáp, tay cầm kiếm sắc, uy vũ bất phàm.

Hắn đứng trước mặt Hữu Hi, hôn nàng: “Chờ tin của ta, ta phải đi đây, Hữu Hi, chúc ta đi”

“Ta chúc phúc chàng”- Hữu Hi thần thờ trả lời, hẳn hôn nàng, nàng không phản ứng, chỉ có cánh tay nàng ôm lấy hắn, muốn hắn bình an.

Hoàng Bắc Thiên không cần phải nhiều lời nữa, đẩy Hữu Hi ra, xoay người chạy về phía doanh trại, Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên, nàng đi về trước hai bước.

Không lo lắng là giả, không quan tâm là giả, nàng lo lắng đến chết đi, chiến tranh trong suy nghĩ nàng vừa tàn khốc lại đáng sợ. Nàng chỉ biết chờ đợi, cùng Miêu Thành và Miêu Hồng những chiến sĩ phòng ngự ngồi đợi kết quả.

Công một tòa thành không biết mất bao nhiêu người, cũng không biết mất bao nhiêu thời gian. Tóm lại nàng chỉ sốt ruột chờ đợi, lo lắng, tiếng chém giết, tiếng kèn làm cho nàng tâm phiền ý loạn.

Thời gian trôi qua, mặt trời đã muốn lặn xuống núi, tiếng chém giết dần dần biến mất.

Một hán tử chuyên thông báo tình hình chiến sự chạy vào doanh trướng, kích động nói: “Khởi bẩm phu nhân, thành đã hạ, môn chủ thắng trận rồi”

Hữu Hi không phản ứng gì ngược lại còn bình tĩnh, trái tim buông lỏng, Hoàng Bắc Thiên không có việc gì, không có việc gì. Hữu Hi đi ra doanh trướng, phía chân trời nhuộm đỏ một màu tàn dương, giống như máu tươi của vô số chiến sĩ phun đầy trời, đỏ đến chói mắt.

Ngày thứ hai hừng đông, Hữu Hi mới theo phòng ngự quân cùng Miêu Hồng đi vào thành, một trận thắng đánh nhanh như thế không phải ngẫu nhiên mà đã lên kế hoạch từ lâu.

Vô Âu Môn sớm đã đưa người xâm nhập vào Xích Thành, hơn nữa bên trong thành còn là người có vị trí tướng lãnh quan trọng, hơn nữa, Xích Thành thành nằm ngược hướng, Vô Âu Môn sớm đã âm thầm mai

phục, chỉ chờ ngày khai chiến, bọn họ liền chặt đứt khí huyết của Xích Thành, để cho bọn họ bị cô lập không tiếp ứng được cộng thêm nội ứng của Vô Âu Môn, phá thành dễ như trở bàn tay.

Ngày hôm nay Vô Âu Môn đã chuẩn bị rất lâu chỉ có Hữu Hi không biết mà thôi, có lẽ từ lúc còn Miêu Phách Thiên đã chuẩn bị rồi, chỉ là hắn tự biết hắn sống không lâu nữa, không đợi được tới ngày này, mới tìm Hoàng Bắc Thiên làm người kế nghiệp, lấy nữ nhi của mình để giúp hắn thực hiện ngày này.

Hữu Hi cỡi ngựa, đi ra khỏi thành, khắp nơi đầy máu tươi vẫn chưa hề gột sạch. Không nhin được buồn nôn khó chịu, nàng luôn chịu nổi cánh máu tươi đầy rẫy thế này, đá đá vào bụng ngựa, giục ngựa mau đi, hy vọng bên trong thành tốt hơn.

Nhưng lúc vào thành, Hữu Hi phát hiện, bên trong thành càng thê thảm hơn ngoài thành, khắp nơi toàn thi thể, trừ những binh lính Xích Thành còn có cả người già, hài tử, đàn bà, đều tay không tất tấc, mà phía trước, người Vô Âu Môn vẫn giết hại dân chúng.

Không, sắc mặt Hữu Hi trắng bệch, trong đầu nàng hiện ra hình ảnh một người, đồ thành, giết sạch mọi người, cướp đoạt cuộc sống của họ, sao, sao lại làm vậy.

Hữu Hi giục ngựa chạy đi, tiếng quát tháo dân chúng vô tội, làm cho Hữu Hi sợ hãi.

“Không, dừng tay, dừng tay!”- Hữu Hi hô to, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, cần gì phải tàn nhẫn đến vậy, cần gì phải đả thương người vô tội.

Hữu Hi nhảy khỏi ngựa, kéo người đàn ông tính dâm một đứa trẻ nhỏ lại: “Các người điên rồi sao?”

Họ nhận ra Hữu Hi là phu nhân Hoàng Bắc Thiên lập tức giạt mình, nhưng lúc này hài tử đau khổ kêu lên, ngã xuống đất, máu chảy trước mặt Hữu Hi

Hữu Hi hoảng sợ nhìn về phía người cầm kiếm, nàng nhin không được run rẩy, là Miêu Hồng, tiểu cô nương đáng yêu lúc này còn sống sờ sờ giờ đã bị đâm chết

“Tại sao!” Hữu Hi căm giận nhìn Miêu Hồng.

“Có đôi khi chiến tranh chính là tàn nhẫn như vậy”- Miêu Hồng phong khinh vân đạm nói, giết một người lại dễ dàng như bóp chết một con kiến

Trời ạ, Hữu Hi không thể tin được, nàng quay lại, nhìn máu chảy thành sông, nhìn những thi thể này, Vô Âu Môn giết người không chớp mắt, bọn họ điên cả rồi sao.

Chẳng lẽ vì hận thù tích tụ quá lâu nay bộc phát làm cho người ta trở nên tàn nhẫn điên cuồng như thế sao? Hữu Hi cảm thấy đầu một trận mê muội,, không tin những gì bản thân đang nhìn thấy, nàng đau khổ ôm lấy đầu.

“Hữu Hi nàng làm sao vậy”- Một Giọng nói quen thuộc ân cần, tới gần, muốn ôm nàng, nhưng Hữu Hi né tránh, chỉ vào hắn.“Đừng tới đây”

“Hữu Hi nàng lại nao loạn gì thế, ta thắng rồi, nàng đáng ra nên vui không phải sao?”- Trên gương mặt lạnh lùng của Hữu Hi mang theo chút khó hiểu, đôi mắt đen trầm lắng nhìn Hữu Hi.

“Vui về?”- Hữu Hi lưu về sao, “Nếu như chiến tranh vốn dĩ đã không thể tránh khỏi thương vong, thì dân chúng có gì sai, hài tử này làm sai gì, bọn họ tay không tất tấc, tại sao lại giết chứ?”

“Đây là chiến tranh, tấn công hạ thành trì, tỷ tỷ, tỷ quá nhân từ rồi, như thế sẽ không thể làm đại sự”- Miêu Hồng nhàn nhã lau vết máu trên thân kiếm thả vào vỏ.

“Các người điên cả rồi, điên rồi”- Hữu Hi vội vàng lắc đầu, không dám nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, đối với sinh mệnh, hắn một chút cũng không coi trọng, vẻ mặt lạnh lùng.

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy cổ Hữu Hi, trấn an nàng: “Đừng sợ, ta mang nàng về phòng”- Dứt lời hắn ôm lấy Hữu Hi, rất nhanh rời khỏi nơi đây máu tanh.

Căn phòng này trước kia là chủ tướng Xích Thành ở, lúc phá thành, chủ tướng bị giết, nơi này đã thành nơi của Hoàng Bắc Thiên, hắn đặt nàng lên giường, trấn an nỗi sợ hãi tâm tình.

Hữu Hi hoảng sợ quan sát Hoàng Bắc Thiên lúc lâu, đột nhiên ôm lấy hắn: “Bắc Thiên, thu tay lại đi, được không, đừng giết người vô tội, đừng nên tàn nhẫn như thế. Chàng tỉnh lại đi, trẻ con, đàn bà đều vô tội nhưng đều đã bị giết chết, chàng một chút cảm giác cũng không có sao, một điểm cũng không thấy đau sao?”

“Hữu Hi, việc này, nàng đừng lo, đây là chiến tranh, dĩ nhiên phải tàn khốc”.

Hữu Hi bình tĩnh nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Như vậy chàng vẫn muốn tiếp tục sao, những việc như thế này sẽ còn rất nhiều thật sự khi tiếp quản thành trì, chàng lại giết sạch người sao?”

“Hữu Hi, tại sao nàng luôn phản đối chuyện ta làm”

“Chàng thật sự cứ tiếp tục như thế này sao? Được nếu đây là con đường chàng chọn, ta không phản đối chàng, ta sẽ ủng hộ chàng”- ánh mắt Hữu Hi sâu lắng, bình tĩnh yên lặng.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên nghi hoặc.

“Có thể để ta nghỉ ngơi không, ta mệt rồi. Chàng ra ngoài đi!”

“Được, vậy ta ra ngoài nàng nghỉ ngơi đi”- Hoàng Bắc Thiên đứng dậy liếc nhìn Hữu Hi rồi xoay người rời đi, trong lòng hoài nghi, sao thái độ Hữu Hi lại chuyển biến nhanh như thế.

Hoàng Bắc Thiên đi rồi, Hữu Hi cũng không nghỉ ngơi, trong lòng đưa ra quyết định, nàng nhìn trời xuyên qua cửa sổ. Trong lòng tĩnh lặng, Bắc Thiên, chàng đã muốn thiên hạ, như vậy ta thành toàn cho chàng.

21. Chương 23

Chap 23_ Quyển 3

Máu tanh trôi qua, Xích Thành chỉ còn lại những bức tường cuối cùng, người Vô Âu Môn chấn thủ Xích Thành, cũng từ đó cướp được nhiều tiền, chuẩn bị cho cuộc tấn công thành tiếp theo.

Hữu Hi lúc đầu còn kinh hoàng cảm thấy khủng khiếp nhưng dần dần cũng bình tĩnh lại, cả ngày nhốt mình trong phòng, không hề xuất môn.

Nàng cảm thấy bên ngoài mùi máu tươi quá nặng, thi thể chết đầy, nàng cảm nhận được tính kêu rên đầy đau khổ của những người đã chết đi.

Ngồi ở trước bàn, tỉ mỉ chiết từng hoa hồng đỏ, ánh mắt bình tĩnh không hề có chút gợn sóng. Chiết hoa xong, Hữu Hi thuận tay cắm vào bình rồi đặt lên bàn bát tiên.

Sau đó đi tới phòng bếp, nàng muốn đích thân chuẩn bị vài món đồ ăn Hoàng Bắc Thiên thích nhân, rồi cùng nhau dùng bữa. Người ở phòng bếp bị nàng đuổi đi, chỉ để lại mình nàng tự tay làm thức ăn rất nhiều lần. Mỗi một món đại biểu cho tâm tình của nàng, có ngọt ngào, có cay đắng, có bi thương.

Trong đầu nhớ lại khoảng thời gian vui sướng hai người cùng trải qua, Hoàng Bắc Thiên từng rất dịu dàng từng rất yêu nàng, cũng biết hắn đã hết lần này đến lần khác làm tổn thương nàng

Bận rộn trên mặt nàng vẫn nở nụ cười, đau khổ thoáng qua, nước mắt rơi xuống. Cho đến khi mặt trời xuống núi, cuối cùng cũng làm xong, Hữu Hi kêu người mang thức ăn tới phòng.

Trên bàn đầy thức ăn, đều là món hắn thích ăn, dù hắn không thể cảm nhận được mùi vị, nhưng hắn nói thức ăn nàng làm không giống với bất cứ ai, vì trong đó có tâm có nước mắt của nàng, cho nên, hắn có thể dễ dàng nhận ra mùi thức ăn.

Thức ăn đặt vây xung quanh bình hoa hồng mà Hữu Hi đã chiết, trên bàn còn đặt một bát bảo thanh đồng nện, ở trên là cây nến màu đỏ nhưng vẫn chưa đốt lên. Hữu Hi yên lặng ngồi một chỗ, bóng tối vây lấy nàng.

“Hữu Hi sao nàng không thắp đèn”- Hoàng Bắc Thiên trở về, bóng đèn bao phủ phòng, hắn lên tiếng hỏi đi về trước kiểm nàng.

Vừa dứt lời, trong phòng phát ra ánh sáng màu vàng, Hữu Hi đốt nến lên, ánh sáng chiếu rọi gương mặt nhỏ nhắn của nàng, làm cho Hoàng Bắc Thiên nhìn đến ngây dại. Hôm nay Hữu Hi rất đẹp, nàng trang điểm lên quả nhiên càng làm tăng sự xinh đẹp của bản thân, trang phục cũng là cổ tình mặc.

Hoàng Bắc Thiên không kiềm được đi tới bên cạnh Hữu Hi, cúi đầu, hôn lên môi Hữu Hi: “Hữu Hi, nàng... thật đẹp”

Hữu Hi chỉ đơn thuần mỉm cười, đáp trả hắn: “Ngồi đi, chắc chàng đói bụng rồi”- Giọng nói của nàng tựa như người thê tử nhỏ.

Hoàng Bắc Thiên ngồi đối diện Hữu Hi, ánh mắt dời từ người Hữu Hi xuống bàn đầy thức ăn.

“Hôm nay là ngày mấy?”- Trên bàn đầy món ăn mỹ vị, đối diện với người con gái xinh đẹp đến động lòng, trên bàn còn có hoa hồng đỏ, mọi thứ vừa lãng mạn vừa long trọng.

Hữu Hi nhướng mày, tay đưa li rượu cho Hoàng Bắc Thiên, sau đó cũng tự mình rót vào li một ít rượu nữ nhi hồng

“Cũng không phải ngày đặc biệt gì, xem như là chúc mừng chàng thành công”- Hữu Hi dịu dàng mỉm cười, nhìn không ra có chỗ nào không đúng,

Tay Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi, ánh mắt nghi ngờ đánh giá nhìn nàng: “Nói cho ta biết nàng đang suy nghĩ gì?”- Trước đây tâm ý tương thông, chỉ cần một cái ánh mắt, một cái mỉm cười đều hiểu rõ suy nghĩ của nhau; lúc này hắn lại không biết, Hữu Hi thầm suy nghĩ trái tim cảm thấy sững sờ.

“Ta đang nghĩ ta nên giải thích sao với chàng”- Hữu Hi rút tay mình ra, đôi mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, gần từng chữ một. “Phụ nữ luôn quá coi trọng tình yêu, một khi đã yêu rồi, thì sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ người nam nhân mình yêu, những thứ khác cũng không quan trọng. Nghĩ lại, hai người yêu nhau ở bên nhau không cần lo gì cả, nhưng ta quên mất nam nhân trừ cái gọi là tình cảm còn có dã tâm, có sự nghiệp, cần phải có được thiên hạ rộng lớn của bản thân, đây chính là khác biệt của nam nhân và nữ nhân”

“Hữu Hi, nàng vẫn còn giận sao?”- Hắn thật sự không thể không tìm hiểu nàng đang nghĩ gì, càng không biết hàm nghĩa chân thật trong câu nói của nàng là gì, lúc này đây hắn cảm giác hai người ngày càng trở nên xa lạ, không, hắn không thích loại cảm giác này, không thích.

“Lời ta nói đều là những gì mình suy nghĩ”- Hữu Hi cười cười. “Ta đến đây, điều may mắn nhất là gặp chàng, là chàng đã cho ta mọi thứ, chưa xót đau khổ đắng cay, hi vọng ái ố, ta đã cảm nhận hết. Bắc Thiên chàng còn nhớ không, khoảng thời gian vui vẻ trước đây, chàng là luồng sáng rực rỡ trong cuộc đời tăm tối của ta, trong mắt ta chàng hoàn hảo mỹ nhất, là nam nhân ta yêu nhất”

“Bây giờ thì sao?”- Đôi mắt Hoàng Bắc Thiên tối đen trở nên căng thẳng, khe cau mày. “Ta có phải là người nàng yêu nhất không?”

Hữu Hi không đáp, nhưng vẫn gượng nói: “Nhớ kỹ lúc ta đến thời đại này, người đầu tiên ta gặp là Lăng Khiếu Dương, hắn từng tổn thương ta, khiến ta sống không bằng chết, ta đã tự sát nhưng ngay cả chết cũng không được. Cuối cùng chàng là người cho ta dũng khí sống tiếp. Ta vẫn hận hắn, hận hắn làm ta tổn thương, nhục nhã. Nhưng sau đó, hắn thay đổi, hắn từ từ chuộc lại lỗi lầm, giúp ta, cứu ta, thậm chí hi sinh tất cả. Ta cảm kích hắn, ta cũng nghĩ không cần hận hắn nữa, nhưng hắn luôn khiến ta phải giận, khiến ta cũng hận hắn, cảm giác đó thật mâu thuẫn.”

“Còn chàng Bắc Thiên, ngay từ đầu chàng là nam nhân ta yêu, bây giờ chàng đã thay đổi, những xung đột hiểu lầm, thương tổn đều do chàng gây ra, kể cả chàng đã tổn thương ta, ta cũng chấp nhận tha thứ. Bởi vì ta yêu chàng, cho nên cái sai cũng trở thành đúng. Nếu không yêu, bất cứ điều gì cũng biến thành sai, điều đó chứng minh phụ nữ thật mù quáng, yêu chàng, ta không phân rõ đúng sai, thương tổn có thể tha thứ, lừa gạt cũng tha thứ, Bắc Thiên, chàng có bao giờ nghĩ tới, điểm mấu chốt trong trái tim mỗi người là gì không?”

Hoàng Bắc Thiên nghe Hữu Hi nói, trái tim đau thắt, đúng vậy, vì yêu, Hữu Hi dung túng mọi thứ cho hắn, vì yêu, có thể bỏ qua mọi thương tổn tha thứ cho hắn, vì không yêu, cho nên dùng Lăng Khiếu Dương có làm bao nhiêu nữa Hữu Hi cũng không yêu.

Nhưng trên thế giới này không có tình yêu tuyệt đối như vậy, yêu hận dù bước đi trên một con đường, yêu hoặc không yêu đôi khi đan xen vào nhau.

“Ta biết, ta biết nàng thất vọng nàng đau khổ, nhưng trong lòng ta thật sự...”

Hữu Hi gật đầu: “Phải, ta biết, chàng yêu ta, trừ ta ra, chàng không yêu ai khác cả”- Chỉ là, vị thế của nàng trong lòng hắn vẫn còn kém so với quyền lực.

“Hữu Hi nàng sẽ không rời bỏ ta phải không?”- Hoàng Bắc Thiên nóng lòng muốn chứng thật, vì hắn biết, hắn không còn đủ tự tin đã xác định trái tim Hữu Hi hoàn toàn đặt vào hắn.

“Uống rượu đi”- Hữu Hi nâng li, cười nhạt phóng khoáng: “Chúc chàng thắng lợi”

“Nàng vẫn chưa trả lời ta”- Tiếng hét lạnh lùng xé nát mọi thứ trong đó hàm chứa sự bất an, tay Hoàng Bắc Thiên không hề nâng chén

“Ăn thức ăn trước đi”- Hữu Hi tự mình gấp thức ăn.

Hoàng Bắc Thiên tự nhiên sẽ không gạt bỏ ý tốt của Hữu Hi, ăn những thức ăn Hữu Hi gấp cho hắn. Đáy lòng lại chua xót hắn buông đĩa, đơn độc u uất nói: “Tất cả đều là do nàng làm đúng không?”

“Phải”

Hoàng Bắc Thiên cũng nói không được, hắn cảm nhận được nước mắt của Hữu Hi, nàng khóc, nàng khóc rồi giúp hắn làm nhiều thức ăn như thế.

“Tại sao khóc?”- Hắn hỏi

“Uống rượu đi, lát nữa ta sẽ nói cho chàng biết”- Hữu Hi mỉm cười quyến rũ, Hoàng Bắc Thiên chưa bao giờ nhìn thấy Hữu Hi như thế, hắn nâng li, vòng tay qua nhau, Hữu Hi đổ rượu từ trong tay mình vào miệng hắn, Hữu Hi cũng uống rượu từ tay hắn đưa.

Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, từng bước đi tới bên cạnh Hữu Hi, đem nàng ôm vào lòng. Hữu Hi ôm lấy thắt lưng hắn, nhìn hai mắt hắn, kiễng mũi chân, mùi nữ nhi hồng khắc vào môi hắn.

Hắn không nhận được hôn thật sâu, khàn giọng nói nhỏ: “Hữu Hi, đáp ứng ta... đừng ly khai”

Không biết bởi vì nụ hôn cuồng nhiệt của hắn, hay vì rượu, gương mặt Hữu Hi ửng hồng, dịu dàng nói: “Được, ta đồng ý, sẽ không ly khai chàng”

Hoàng Bắc Thiên an tâm mỉm cười, muốn hôn Hữu Hi, nhưng đầu lại mơ màng, ngất huyền.

“Hữu Hi”- Hắn khó hiểu nhìn Hữu Hi, nhìn bóng người nàng ngày càng mơ hồ, tay không vững ngã ngồi trên ghế.

Hữu Hi đi lên trước ôm hắn: “Xin lỗi, Bắc Thiên, lần này là ta lừa chàng”- Môi đỏ mọng tham luyến hôn hắn, nước mắt cay đắng rơi xuống, rơi vào miệng hắn, hắn ý thức được gì đó, muốn vươn tay giữ lấy nàng, nhưng hai tay xụi lơ, bóng Hữu Hi cùng ngọn nến đang cháy rực trở nên mơ hồ, trong phòng một luồng sáng lóe lên, một bóng người màu đen xuất hiện, còn hắn cuối cùng mất đi ý thức.

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên tựa vào bàn ngất đi, trái tim khó ức chế nổi đau, trong mắt chảy lệ, quay đầu nhìn về phía xa: “Dạ Đế, dẫn ta đi đi, ta chuẩn bị xong rồi”

Nói xong đôi mắt nàng lại nhìn Hoàng Bắc Thiên, có lưu luyến có dứt khoát, ánh mắt mâu thuẫn, nổi đau trong lòng cũng đan xen. Ít nhất nàng để lại một hồi ức tốt đẹp về bản thân, sau đó đi đến thế giới mà nàng không biết.

Ánh mắt Dạ Đế trở nên tà mị khó bắt, hắn phát bào đen bao lấy Hữu Hi biến mất dưới ánh nền vàng lấp lánh trong phòng.

Trời đã sáng, Hoàng Bắc Thiên từ từ tỉnh lại, tay xoa xoa đầu, tìm kiếm bóng Hữu Hi. Xẹt qua mắt chính là cảnh vật quen thuộc, nhưng không thấy Hữu Hi đâu cả, Hoàng Bắc Thiên vội vàng bật dậy.

Trong đầu nhớ tới Hữu Hi cùng hắn uống rượu, nhớ tới dáng vẻ xinh đẹp của nàng khiến bất cứ ai cũng đờ đẫn, còn có cả Dạ Đế. Hữu Hi không thấy đâu, nàng bị Dạ Đế đem đi rồi, nhưng nàng đã hứa sẽ không rời khỏi hắn.

Tại sao lại nuốt lời, tại sao??

Hoàng Bắc Thiên đau đớn, hắn không có cách nào đi tìm Hữu Hi, Dạ Đế rất thần bí, hắn không biết đi đâu để tìm.

“Hữu Hi!!!Hữu Hi!!”- Hoàng Bắc Thiên đau khổ gào to đá ngã lăn ghế, đau khổ rên rĩ. “Hữu Hi, tại sao nàng gạt ta, nàng đã nói sẽ không rời khỏi ta”

Hắn đau khổ, hắn không cam lòng, hắn không thể gặp Hữu Hi được nữa.

Ám dạ chi thành.

Hữu Hi đối với Ám dạ chi thành đã không còn xa lạ, nàng từng ở chỗ này rất nhiều ngày, chỉ là không cách nào thích ứng với hoàn cảnh, lâu lâu Dạ Đế đem nàng ra ngoài.

Người trong ám dạ chi thành khiến Hữu Hi liên tưởng đến quỷ hút máu, ưu nhã mê người, gương mặt tái nhợt, hàm răng sắc nhọn.

Dạ Đế nằm nghiêng trên tháp thương rộng rãi, nhìn Hữu Hi ngồi trước bàn vẽ mặt bình tĩnh kiên định, hắn đứng dậy, đi qua.

“Ta nói tiểu phiên phúc nhà ngươi quyết định kĩ chưa?”

“Phải”- Hữu Hi gật đầu, không do dự.

Dạ Đế khó khăn gãi đầu, ngồi xuống cạnh Hữu Hi: “Nhưng mà ta không muốn ngươi chết có biết không?”

Hữu Hi nhìn Dạ Đế, ôn nhu nói: “Đây là chọn lựa của ta, mong ngươi đáp ứng, đừng nói thêm gì nữa được không?”

“Nhưng mà...”- Hắn vẫn do dự.

“Chỉ hy vọng sau khi ngươi có được chú ngữ, hãy đem địa đồ giao cho Hoàng Bắc Thiên, giúp hắn lấy được thiên hạ”

“Ngươi cảm thấy như vậy tốt sao?”

“Hắn muốn thiên hạ, ta đáp ứng hắn, ta không muốn hắn giết chóc nữa, như vậy địa đồ là con đường tắt? Không cần chém giết, không biết tranh, hắn có thể có được thứ hắn muốn, Dạ Đế, ngươi làm được đúng không?”

“Nếu như ngươi đã kiên quyết thì ta sẽ làm”

Hữu Hi cười nhạt: “Ta chuẩn bị tốt rồi, tùy ngươi lúc nào ra tay cũng được”

“Được”- Dạ Đế đáp ứng, giọng nói ngưng đọng.

Chiếc giường màu vàng cực kì lớn, Hữu Hi để lưng trần phía sau, nằm lên giường, hai mắt nàng nhắm lại, giống như đang ngủ, nàng tuy thở nhưng không có ý thức. Dạ Đế dùng loại thuốc đặc biệt khiến Hữu Hi mất đi ý thức, lúc lột da cũng không thấy đau.

Hắn không biết cơ hội sống sót của Hữu Hi là bao nhiêu, nhưng đây là cách duy nhất, lúc lột da lưng ai cũng không thể chịu đựng đau đớn. Hắn không thể bỏ qua cơ hội nàng, nên hắn đành phải tàn nhẫn dùng với Hữu Hi

Hy vọng cách của hắn có thể thành công, Dạ Đế đứng một bên, dùng vải trắng che mặt, trên người mặc bộ quần áo bó chặt tay áo, tay cầm dao sắc.

Dao sắc cứa vào sau lưng Hữu Hi, dù đau đớn đến đâu, Hữu Hi cũng không có phản ứng.

Trái tim Dạ Đế cũng từng đột thắt lại, máu tươi từ lưng Hữu Hi chảy xuống. Bàn tay Dạ Đế thuần thực nhẹ nhàng nhấn xuống da thịt, mỗi một điểm đều rất cẩn thận.

Sau một lát, lớp da sau lưng Hữu Hi bị bóc hơn phân nửa, da và thịt chia là hai, cả người toàn màu.

Trên trán Dạ Đế toát mồ hôi hột, có người giúp hắn lau đi mồ hôi, cuối cùng dao cũng buông xuống. Trên tay hắn là lớp da người bị hắn cắt ra, thị vệ vội vàng bưng tới một vật.

Dạ Đế cẩn thận đặt lớp da vào thau, trong thau là một loại thuốc màu xanh biếc rất đặc biệt, tắm bọt ở da người. Lúc này một người đi tới, trong tay cầm đủ loại hình dáng khí giới, phía dưới là một lớp da người nữa.

Nhìn máu sau lưng Hữu Hi chảy xuống, Dạ Đế thông thả lấy miếng da người mở ra cẩn thận đặt lên lưng Hữu Hi. Dạ Đế dùng sức liếm những vết thương do dao cắt để lại, để mảnh da người cùng thịt Hữu Hi từ từ dung hợp, giống như là một, máu trở nên cũng biến mất, trở lại hoàn mỹ như ban đầu, không hề có chút vết tích.

Dạ Đế thở dài, cuối cùng cũng xong, hắn từ trên giường nhảy xuống, đi tới chỗ đầu Hữu Hi, ôm lấy nàng, từ trong túi móc ra chiếc bình nhỏ màu xanh ngọc, để nàng uống vài giọt.

“Hữu Hi tỉnh lại, đại công cáo thành rồi”- Những ngón tay lạnh lẽo của Dạ Đế vỗ vỗ mặt Hữu Hi nhưng nàng không có chút phản ứng.

Hắn căng thẳng vội vàng gọi: “Hữu Hi, ngươi tỉnh lại”- Ngón tay cũng thử dò xét khí tức Hữu Hi

22. Chương 24

Chap 24: Giang sơn và mỹ nhân

Dạ Đế dò xét khí tức của Hữu Hi, kinh hãi nhận ra nàng không còn thở nữa.

Không, cảm giác hoảng sợ đau khổ kéo tới, hắn đem Hữu Hi ôm chặt vào ngực, lòng lạnh lẽo. Dù cho đã chuẩn bị tâm lý tốt tới đâu, nhưng khi đối mặt với Hữu Hi nhìn thấy nàng không thở, hắn hối hận, hối hận mình sao làm chuyện ích kỷ thế này.

Hữu Hi, xin lỗi, trong đôi mắt tà mị của Dạ Đế đều là đau đớn, cúi đầu không hề giận Hữu Hi, lạnh lùng hôn lên môi Hữu Hi, sau đó đem nàng đặt lại trên giường, giúp nàng mặc quần áo.

Hắn thất thần đứng một bên, nhớ tới Hữu Hi từng nói, nàng đã không còn gì lưu luyến. Hắn dùng cách này mong rằng có hy vọng sẽ thành công nhưng không ngờ lại thất bại hoặc sai lầm ở đâu đó.

Hắn biết Hữu Hi đã nắm chắc sự thất bại, nàng rất rõ, sẽ không thành công, nàng sẽ chết, chẳng lẽ thứ nàng muốn chính là làm như thế.

Hoàng Bắc Thiên muốn có thiên hạ, hắn muốn nhìn thấy ánh sáng, nàng chấp nhận cho hắn, dùng chính mình thành toàn cho nam nhân mình yêu cho cả nam nhân nàng đã nợ.

Trước khi lột da, nàng cũng từng nói với hắn, tìm được Lăng Khiếu Dương, thay mặt nàng nói một tiếng, nàng không hận hắn nữa, không còn hận nữa, đừng nói gì nữa cả, những tổn thương lớn lao ấy trong lòng ai cũng rõ. Chỉ là hắn yêu nàng, nàng không thể đáp lại, cả đời này, lòng nàng, đã trao cho Hoàng Bắc Thiên.

Có lẽ là dự cảm, hoặc để ngừa vạn nhất, nàng sắp xếp rất nhiều việc, cũng đã nhận ra được nhiều thứ. Hận không còn quan trọng, yêu cũng không quan trọng nữa, về mặt Hữu Hi rất bình thản, giống như ngủ thiếp đi, nhưng, nhịp tim, bất mạch không có, nàng đã chết, nàng đã chết.

Dạ Đế dùng tay vuốt ve mặt Hữu Hi, hắn đau khổ nhắm mắt lại, không dám nhìn Hữu Hi, trầm mặc lúc lâu mới rời đi.

Hắn đã không còn cảm nhận thấy hồn phách của Hữu Hi, không thể trở về tương lai, vì cổng thời gian vẫn chưa mở. Nhưng hắn lại không thể cảm thụ được hồn phách của nàng, có lẽ, có lẽ đã xuống địa phủ, vì hắn không biết Hữu Hi tại sao lại không thở nữa, cho nên hồn phách của Hữu Hi sẽ như vậy mà đi xuống địa phủ.

Trong căn phòng rộng rãi to lớn, chỉ bày biện một cái bàn, trừ lần đó ra, trên bàn còn bày thêm một giá đèn lồng được khảm bằng vàng, tinh xảo, hoa lệ, bên trong chiếc lồng hoa lệ ấy là một viên cầu đang tỏa sáng.

Dạ Đế dùng tay nâng da người lên, chần chừ một chút rồi thuận phực đưa nó đến bên trên đèn. Sau đó, toàn bộ giá của đèn đều trở thành da người sống.

Bàn tay Dạ Đế nhẹ nhàng ấy vào đèn, trong nháy mắt da người phủ lên đèn bắn ra vô số đạo kim quang, chiếu sáng cả phòng Dạ Đế không kìm được dùng tay che mắt.

Sau một lát, kim quang dần dần trở nên yếu ớt, không còn chói mắt, Dạ Đế mới từ từ hạ tay xuống. Da người dưới tác dụng của ánh đèn đang bắt đầu phản chiếu, trên vách tường phòng có rất nhiều kí tự kỳ quái.

Nhìn quang cảnh trước mắt, Dạ Đế trong lòng kích động, từ từ đọc, hắn phát hiện chú ngữ so với với chú ngữ 200 năm trước hắn nhìn thấy đã khác.

Trong lòng nghi hoặc, vội vàng xem thật kỹ, xem xong không khỏi mừng rỡ, trong lòng thầm nhủ xem ra bản thân đã nhận ra được ảo diệu trong đó.

Chú ngữ này chia giai đoạn biến hóa làm ba, giai đoạn thứ nhất là những gì hắn đã chứng kiến từ 200 năm trước. chú ngữ suốt đời.

Trong lòng đã từng nhìn thấy chú ngữ kế tiếp này nhưng liệu hắn có thể thoát khỏi thế giới bóng tối, quay lại với ánh sáng. Nếu như hắn đoán không sai, chú ngữ cuối cùng đó là chú ngữ thiên hạ.

Lúc này, quyền lực đối với hắn đã không còn hứng thú, hắn muốn chính mình sống lại, thoát khỏi bóng tối, nghênh đón ánh sáng như người bình thường có sinh lão bệnh tử, không phải như bây giờ muốn chết cũng không xong, trải qua trăm năm tháng, hắn rất rõ bản thân muốn gì nên biết rất rõ bản thân cần làm gì.

Hắn rất nhanh ghi nhớ nội dung chú ngữ, nhớ thật kỹ, chờ tới ngày cầu ăn nhật, hắn liền đọc chú ngữ di chuyển này, lúc đó hắn cùng thần dân có thể thoát khỏi bóng tối, sống lại.

Ánh sáng vàng dần dần mất đi, rồi biến mất, trong phòng trở nên tối đen.

Dạ Đế đi gặp tất cả thần dân của hắc ám chi thành tuyên cáo tin tức tốt này. Sau khi Dạ Đế tuyên bố, tất cả mọi người đều sôi nổi, trên gương mặt tái nhợt dấy lên niềm vui sướng, hoan hô.

Dạ Đế cũng như mọi người vui sướng chậm rãi lui ra sau, về phòng Hữu Hi. Nàng vẫn ngủ rất yên bình, vẻ mặt xinh đẹp không hề có gì gọi là đau đớn, trong lòng hắn có chút mất mát.

Hắn rất thích Hữu Hi, nhưng hắn cũng nhìn thấu, không nên tận lực theo đuổi bất cứ cái gì, thứ hắn duy nhất đeo đuổi là của sống tự do như bây giờ. Cho nên dù thích, hắn cũng khống chế bản thân, không để bản thân lâm vào suốt tình, hơn nữa trăm năm qua, hắn đã không còn dám yêu ai, hắn sợ cảm giác đau đớn khi mất đi.

Thờ người ra hồi lâu, Dạ Đế sai người chuẩn bị quần áo hoa lệ nhất cho Hữu Hi, trên giường nàng cũng chất đầy hoa nở vào đêm, một loại hoa chỉ phát triển trong ám dạ chi thành, một đóa hoa hắc bạch giao nhau, quý dị nhưng xinh đẹp.

Hữu Hi cũng xinh đẹp như thế, tựa như ngủ thiếp đi, Hữu Hi, nàng thật đã ngủ rồi sao.

“Hữu Hi, ta nhất định giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện”- Hắn nắm lấy tay nàng nói nhỏ, sau đó bóng người trở nên hư ảo biến mất.

Xích Thành.

Hoàng Bắc Thiên vẫn mặc trên người nhung trang, uy vũ như trước, trên gương mặt trừ dục vọng quyền lực còn có nỗi đau đớn trong sâu thẳm.

Hắn mất đi Hữu Hi, hắn không biết Hữu Hi đi đâu, lòng hắn như bị người ta cắt đi một miếng, cảm giác trống rỗng, cái gì cũng không có, như kẻ mất đi linh hồn, lòng như đã đi theo Hữu Hi.

Nhớ nhung cùng đau khổ dày vò tim hắn, nhưng mà đã đi tới bước này, hắn không cách nào buông tay được nữa.

Không phải hắn không yêu Hữu Hi, nhưng hắn hy vọng nàng cùng hắn có thể đứng trên một lập trường, hắn làm gì Hữu Hi đều ủng hộ.

Hữu Hi vì bên cạnh hắn có Miêu Hồng, hay vì những tổn thương hắn đã gây ra mà bỏ đi.

Trong chiến tranh, giết chóc chảy máu là không thể tránh khỏi, Hữu Hi nói không muốn thấy hắn giết người, không muốn hắn tắm trong máu tanh, thái bình thịnh thế, hắn không thể làm chuyện nghịch lòng người.

Nhưng, đi tới bước này, hắn đã bắt đầu thắng lợi, giết chóc là không thể tránh.

Hắn thừa nhận, bản thân nuốt lời, không thực hiện lời hứa với Hữu Hi, là hắn có lỗi. Lúc đầu hắn ngỡ rằng sau khi giết hoàng đế, sẽ lập tức đi khỏi Vô Âu Môn, nhưng mà, lúc hắn muốn rời khỏi lại phát hiện, bản thân không cam lòng làm kẻ tầm thường, không thể buông bỏ quyền lực trong tay, cho nên đứng trước lời khuyên của nhiều người trong vô Âu Môn, hắn quyết định đi theo con đường này.

Hắn chịu đủ rồi, bản thân bị quyền lực áp bức, trở mặt nhìn người thân mình lâm nạn, còn bản thân bất lực. Cho nên hắn muốn quyền lực, quyền lực lớn nhất, ai cũng không thể bức bách hắn, khi dễ người nhà hắn.

Điều này là sai sao? Tại sao Hữu Hi không chịu hiểu, cũng không ủng hộ hắn? Rời khỏi hắn, nàng đi đâu? Sống như thế nào, sẽ yêu nam nhân khác sao? Nghĩ tới đó trái tim thất lại, bắt đầu muốn nổi loạn.

Đêm dần dần kéo tới, che phủ đi bóng người cô đơn, ngẩn ra lúc lâu, hắn chậm rãi xoay người đi vào phòng.

Lúc tiến vào cửa, hắn nhìn thấy bó hoa hồng Hữu Hi để lại, còn cả mùi thơm tự nhiên từ nàng tỏa ra. Nhớ nàng, chỉ có hai ngày thôi, hắn thật sự nhớ nàng, cảm giác này hành hạ dày vò hắn.

Hữu Hi, nàng trở về đi, trở về được không? Đau lòng giữ chặt nơi ngực, lão đảo đi tới trước, co quắp người ngồi trên ghế.

“Sao, hối hận à?”

Một bóng người cùng giọng nói châm chọc từ trong phòng vang lên, nghe thấy ghé, Hoàng Bắc Thiên bật ngồi, tìm kiếm kẻ đang nói chuyện.

Là hắn, là Dạ Đế, là hắn mang Hữu Hi đi, Hoàng Bắc Thiên bước lên trước, giữ lấy vạt áo Dạ Đế: “Người đem Hữu Hi đi đâu, đem nàng trả lại cho ta, trả lại cho ta”

“Quyền lực và nàng, người chỉ có thể chọn một, hai người không thể cùng có”- Dạ Đế phong khinh vân đạm nói, hất tay Hoàng Bắc Thiên.

“Vậy người tới làm gì? Hữu Hi đâu, để ta gặp nàng”- Hai mắt Hoàng Bắc Thiên trở nên điên cuồng mang theo đau khổ.

“Hữu Hi?”- Đôi mắt Dạ Đế ảm đạm. “Người không còn gặp được nàng nữa đâu, cả đời này cũng đừng mong”

“Tại sao?”- Lòng Hoàng Bắc Thiên như bị dao đâm. “Nàng sẽ không như vậy, nàng yêu ta, nàng chẳng qua chỉ là giận dữ rồi sẽ quay về.”

Không biết là đang cố chống lại Dạ Đế, hay đang tự lừa gạt bản thân...

Dạ Đế lắc đầu: “Không, nàng ấy sẽ không về được nữa, bởi vì...”

“Người muốn nói gì?”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên đột nhiên bị sợ hãi vây kín, cảm giác choáng váng bắt đầu.

Từ trong lớp áo choàng đen, Dạ Đế lấy ra đèn lồng đặt trước mặt Hoàng Bắc Thiên.

“Đây... là gì?”- Hoàng Bắc Thiên bất an hỏi, ánh mắt sợ hãi nhìn đèn lồng rồi lại nhìn Dạ Đế.

Dạ Đế dùng tay chạm nhẹ vào lớp da người trên đèn lồng, trong lòng bí ai: “Sờ xem, có lẽ người sẽ biết, đây là cái gì, là da Hữu Hi, người có biết không?”

“Không!”- Hoàng Bắc Thiên hoảng sợ lui về sau, lạnh lùng gương mặt mất đi huyết sắc. “Người nói vậy?”

“Hữu Hi đã chết... nàng chết rồi!!”- Dạ Đế tà ác, không hề có chút uy lự, ngược lại còn rất tàn nhẫn muốn đả thương trái tim Hoàng Bắc Thiên, vì Hoàng Bắc Thiên đã làm tổn thương Hữu Hi. “Người muốn thiên hạ này, nàng thành toàn cho người, ta muốn trở về ánh sáng, cho nên nàng dùng cái chết để đáp ứng người và ta, nàng chết rồi...”

“Không!”- Hoàng Bắc Thiên đau khổ ôm lấy đầu, gào thét lui về sau, hốc mắt phiếm hồng, ánh mắt trở nên dữ tợn, hấn quát to: “Hữu Hi, Hữu Hi ở đâu, để ta gặp nàng, để ta thấy nàng”

“Người yêu nàng tại sao năm lần bảy lượt làm tổn thương nàng, hôm nay người muốn có thiên hạ, thứ này sẽ giúp người không cần tốt chút sức nào cả, người có thể đạt được ý nguyện”

“Không, đem Hữu Hi trả cho ta, trả lại cho ta”- Hoàng Bắc Thiên như kẻ điên đi lên trước, nắm quần áo Dạ Đế, cuồng nộ gào quát: “Ta không cần quyền lực, ta cần Hữu Hi, nàng không chết, nàng nhất định không chết”

Dạ Đế dùng sức đẩy Hoàng Bắc Thiên, cánh tay dài vung lên, trong khoảng không xuất hiện hình ảnh. Đôi mắt đau khổ của Hoàng Bắc Thiên nhìn hình ảnh trước mắt, Hữu Hi bình tĩnh nằm trong cung điện màu vàng, trên giường phủ kín hoa.

“Không, Hữu Hi đừng chết, Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên vọt lên, điên cuồng gọi tên Hữu Hi, đau khổ hối hận, nước mắt rơi xuống.

Nhưng hình ảnh chỉ là hư ảo, hấn không thể ôm được Hữu Hi, không chạm vào được nàng, đau đến tê tâm liệt phế, khiến hấn thở không xong.

Dạ Đế lạnh lùng nhìn Hoàng Bắc Thiên đau khổ chật vật, hấn cô đơn nói: “Chúng ta đều là kẻ ích kỷ, người vì quyền lực, ta vì ánh sáng, chúng ta đều không xứng có được Hữu Hi, không xứng để yêu”- Dạ Đế nói xong liền biến mất.

Trong phòng chỉ còn tiếng rên khóc của Hoàng Bắc Thiên, trên bàn là đèn lồng phủ lớp da Hữu Hi. Hữu Hi, Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên không khống chế được tâm tình bản thân, rống to thất thanh, nỉ non gọi tên Hữu Hi.

Trong đầu đồng loạt hiện lên nụ cười của Hữu Hi, lời nói dịu dàng của nàng, còn có cả dáng vẻ hạnh phúc khi gọi tên hấn của nàng. Nàng dùng cái chết thành toàn hấn, nàng không hy vọng hấn tiếp tục giết người, nàng chỉ muốn một người là hấn.

Hữu Hi, nàng sao lại bỏ lại hấn, Hữu Hi chết, hấn không thể thấy thi thể nàng, cũng không thể nghe được tiếng cười của nàng, lời nói dịu dàng của nàng, không thể ăn thức ăn nàng làm, không thể mặc quần áo nàng may.

Nàng nhất định rất tuyệt vọng, không có chút lưu luyến, hấn sao lại tổn thương Hữu Hi, đó là người phụ nữ hấn yêu nhất, là người hấn yêu. Hoàng Bắc Thiên siêu vẹo bước đi, thất hồn lạc phách đi tới trước bàn, tay run rẩy cầm lấy đèn lồng.

Hai mắt đầy lệ chăm chăm nhìn da người, phát ra chuỗi cười bí ai quái dị. Rất nhiều người từng muốn tranh đoạt, giờ lại trong tay hấn, có được nó, hấn có thể có được thiên hạ, là chúa tể.

Hoàng Bắc Thiên cười to, cười đến giàn giụa nước mắt, vẻ mặt đau đớn, hấn đau đớn gào thét: “Thiên hạ trong tay, ta có được chú ngữ, có thể có tất cả, nhưng Hữu Hi đã chết, đã chết, ta không thể gặp được nàng nữa Hữu Hi, trái tim ta trống rỗng, có được thiên hạ, nhưng mất đi người mình yêu, có thiên hạ thì ích gì, Hữu Hi, nàng biết không, ta có được thiên hạ thì sao chứ, tất cả chỉ là vô nghĩa”

Hoàng Bắc Thiên đau khổ nỉ non, bóng người đứng không vững lui ra sau: “Hữu Hi, chúng ta từng nói, đời kiếp kiếp ở cùng một chỗ, Hữu Hi chờ ta, ta sẽ đuổi theo nàng, cùng nhau luân hồi, bên nhau cả đời, ta nhất định không phụ nàng.”

Hoàng Bắc Thiên cầm đèn lồng trong tay nện xuống bàn, nát vụn, rút thanh kiếm nhỏ bên hông, không do dự đâm về phía trái tim.

Hữu Hi chờ ta...

23. Chương Cuối Phần 1-2

Đại kết cục:

Chap cuối _Part 1

Kiếm trong tay Hoàng Bắc Thiên không chút lưu tình đâm xuyên qua trái tim, máu như hoa phụ trào, thân thể cao lớn từ từ ngã xuống.

Trong mắt có hồi hận, trên mặt là đau đớn, nhưng cũng có hạnh phúc, đến tận lúc này, hắn mới hiểu, hắn cần gì.

Hắn muốn Hữu Hi, muốn chính là Hữu Hi...

Hữu Hi đã chết, hắn sống cũng không còn ý nghĩa, hắn lần lượt thất hứa với Hữu Hi. Lúc này, cùng nhau chết, đời đời kiếp kiếp một lời thề, hắn không thể phụ Hữu Hi nữa. Bên môi nở nụ cười, Hữu Hi, chờ ta, ta tới rồi, đừng bỏ ta lại.

Dạ Đế hoàn thành lời hứa với Hữu Hi, đem thiên hạ gì đó giao cho Hoàng Bắc Thiên. Giống như hắn nghĩ, Hoàng Bắc Thiên đối với quyền lực điên cuồng như vậy, điên cuồng đến mức bỏ đi Hữu Hi, hắn là rất nhanh sẽ quên đi cái chết Hữu Hi, một lòng đi lấy thiên hạ, Hữu Hi sẽ dần dần bị quên lãng.

Dạ Đế về tới Âm dạ chi thành, đi tới phòng Hữu Hi, đôi mắt tà mị đau đớn, thân ảnh di động đi tới cạnh Hữu Hi. Vươn ngón tay dài lạnh lẽo chạm vào mắt Hữu Hi, như muốn khắc sâu hình ảnh của nàng.

Kỳ thật trong lòng vẫn lưu luyến, nhưng hắn cùng Hoàng Bắc Thiên có gì khác nhau, vì lợi ích bản thân mà đẩy Hữu Hi vào vòng nguy hiểm.

Ngay từ đầu hắn đã ôm ý niệm này trong đầu, cho nên chưa bao giờ tận tình yêu, còn Hữu Hi, hắn cho rằng nàng sẽ có cơ hội trở về hiện đại. Nhưng mà có một số việc, hắn không thể nắm chắc trong tay.

Ngón tay chạm vào da thịt ấm áp nhẵn nhụi. Ấm áp!! Đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn cảm thấy ấm. Trong lòng Dạ Đế sửng sốt, đôi mắt tà mị tròn to, tay hắn bắt lấy cổ tay Hữu Hi.

Trời ạ!! Hắn run rẩy, mạch Hữu Hi đang đập, nàng không chết, nhưng mạch tượng rất cổ quái, vì quá kích động, Dạ Đế không hề suy nghĩ nhiều, hoàn toàn chìm đắm trong niềm hân hoan khi biết Hữu Hi không còn sống.

Về mặt hắn mừng rỡ, trái tim nhảy múa điên cuồng, tay ôm lấy Hữu Hi, áp chặt vào người hắn, vội vàng gọi nàng tỉnh dậy: “Hữu Hi, tỉnh lại, tỉnh lại”

Hai mắt chậm rãi mở ra, ngây ngốc nhìn gương mặt Dạ Đế, đầu óc dần trở nên thanh tỉnh, cũng muốn tự hỏi bản thân cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nàng nháy mắt, nhẹ giọng hỏi: “Ta không chết sao? Chúng ta thành công rồi sao?”- Vừa nói trong lòng vừa mơ hồ nghĩ, nhướn mắt, đầu đầu nói: “Không đúng, ta nhớ kỹ hôn phách thoát ra khỏi cơ thể, phiêu lưu giữa không trung, thậm chí ta còn nhìn thấy người dùng dao cứa vào da ta, máu chảy đầm đìa, rất đáng sợ, ta kêu người nhưng không thể phát ra tiếng, là ta nằm mơ sao?”

Hữu Hi nói xong giật mình, cũng không còn cảm giác đau, tay sờ sờ lưng, về mặt nghi ngờ, đôi mắt đen nhìn Dạ Đế, tìm kiếm lời giải thích.

Trên mặt Dạ Đế tràn ngập niềm vui, kích động dùng hai tay bưng lấy mặt Hữu Hi, hôn tới tấp, không khỏi nói: “Thật tốt quá, người không chết, không chết!”

Hữu Hi vội vàng ngăn cản đôi môi không quy củ của Dạ Đế, nhìn hấn biến thành như vậy nàng vội nói: “Ta tốt lắm, không có chết, người cũng đừng ăn đậu hũ của ta”

“Ta đang rất vui, nghĩ người đã chết ta vừa đau khổ vừa tự trách bản thân”

Hữu Hi làm điệu bộ buồn nôn: “Muốn nôn quá đi”

Dạ Đế cười hăng hắc, vui sướng kêu loạn, ngôn ngữ không hề theo trật tự: “Ta nghĩ người không chết có lẽ vì hồn phách còn lưu lạc, lúc này chẳng qua chỉ là tạm thời mất đi sự sống. Sau khi ta đắp người miếng da mới, hồn phách không còn nơi nào đi đành quay về. Tóm lại mặc kệ lý do là gì, người không chết thật tốt quá. Tiểu phiền phức, sau này người cứ đi theo ta, chờ ta rời khỏi bóng đêm, ta sẽ đưa người đi du sơn ngoạn thủy, có ăn có uống, có thể tiêu dao”

Dạ Đế cũng không phải không có lý, nàng xuyên qua vào thân xác Lãnh Dạ Hủy. Bắt đầu từ bây giờ trên lưng không còn mấy cái chú ngữ nữa, Dạ Đế cùng giúp nàng thay da mới, nói như vậy sau này rất dễ dàng, Hữu Hi thở hắt nói Dạ Đế: “Người tìm được điều huyền bí trong đó rồi sao?”

Dạ Đế nhướng mày, đắc ý: “Đương nhiên, chờ đến ngày cầu ăn nhật, ta chỉ cần đọc chú ngữ quang minh thì sẽ trở về nhân gian, tiếp xúc ánh mặt trời, nghĩ tới thật là vui”

“Vậy còn những cái khác”

“Yên tâm, ta đem chú ngữ còn lại đưa cho hấn, hấn không cần giết chó, có thể một lòng thực hiện mộng quân vương của hấn, người an tâm ở đây, tiêu sái cùng ta đi khắp thiên hạ”- Dạ Đế đang cười đột nhiên nhớ tới gì đó, do dự nói: “Nhưng mà, ta nói với hấn, người chết rồi, vì lúc đó ta thật sự nghĩ người đã chết”

Trái tim nhảy lên, mở to mắt nhìn Dạ Đế: “Vậy hấn sao rồi”

Dạ Đế nhíu mày: “Sao? Người vẫn không thể từ bỏ nam nhân như hấn sao? Hấn đã không còn như trước, hấn của bây giờ không đáng để người yêu”

Hữu Hi hạ mi xuống, cúi đầu nói: “Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi”

“Ta xem người vẫn chưa hết hy vọng, không bằng đi xem hấn đang làm gì, nói không chừng đang điên cuồng cầm đèn lồng nghiên cứu làm sao có được thiên hạ”- Dạ Đế nói xong, vung tay, trong không gian xuất hiện hình ảnh, làm cho Hữu Hi hết hy vọng cũng tốt

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng là hoa hồng nàng chiết, chỉ là trên bàn loang lổ vết máu.

Máu? Trái tim Hữu Hi không kìm được căng thẳng, hai tay đan vào nhau, hai mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh trước mắt. Trên mặt đất là Hoàng Bắc Thiên, hấn đang mỉm cười, an tĩnh nằm trên sàn, nơi ngực là một thanh kiếm cắm sâu, bên người chỉ toàn máu tươi.

Không, trái tim nàng như bị xe nghiền nát, nàng nhảy dựng lên, nhào tới trên mặt đất, không có đau đớn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, run rẩy hỏi Dạ Đế: “Hấn, hấn đã chết sao? Hấn chết rồi sao”

Dạ Đế vội vàng đỡ lấy thân thể run rẩy của Hữu Hi về mặt nàng nghi ngờ khiếp sợ, hấn cũng không ngờ, Hoàng Bắc Thiên lại lựa chọn cái chết, hấn không phải phát điên vì cái gọi là thiên hạ sao, thiên hạ đã trong tay, sao lại chọn cái chết.

“Nói cho ta biết hấn chết rồi sao?”- Hữu Hi thét đến thất thanh, tay run rẩy nắm lấy quần áo Dạ Đế gào to.

Dạ Đế siết chặt cánh tay, cau mày an ủi Hữu Hi bình tĩnh lại.

“Bên ngực hấn bị kiếm đâm, ta làm sao tỉnh táo được”- Hữu Hi khóc đánh vào ngực Dạ Đế, đau khổ hô to: “Ta không muốn kết cục như thế, không muốn”

Dạ Đế cau mày an ủi nói: “Ta mang người đi gặp hấn, đừng khóc nữa. ”

Hữu Hi xụi lơ trong lòng Dạ Đế, khóc không thành tiếng! Bắc Thiên, Bắc Thiên của nàng nhất định không sao!

Dạ Đế mang Hữu Hi chỉ chớp mắt đã tới chỗ Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi không quấy rối, chỉ lẳng lặng nhìn người nằm trên đất là Hoàng Bắc Thiên. Đầu óc nàng trống rỗng, thân thể nhũn mềm, ngã ngối bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, hắn đã chết, chết thật rồi, không còn hơi thở, không còn nhịp tim, một nhát kiếm xuyên qua trái tim hắn, một tay hắn giữ chặt.

“Bắc Thiên”- Nàng sai rồi sao, nàng sai rồi sao, Bắc Thiên không phải muốn quyền lực sao, tại sao hắn làm như vậy, tại sao lại tự tử, có phải nàng thật sự sai rồi sao, Hữu Hi ôm Hoàng Bắc Thiên bi thương bật khóc, trái tim xé rách đau đớn.

“Hữu Hi”- Dạ Đế đặt tay trên vai nàng, muốn an ủi, nhưng lại nói không nên lời.

Tất cả đều nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Bắc Thiên”- Hữu Hi thì thầm gọi tên hắn. “Chàng muốn cùng ta đời đời kiếp kiếp bên nhau, khi nào ta chết mới có thể chấm dứt mọi thứ, có đúng hay không, là ta hại chàng, tại sao, cuối cùng ta lại tổn thương người bên cạnh mình, ta tuyệt đối không để chàng cô đơn, không...”- Nước mắt tuôn trào, trái tim nhức nhối trong đau đớn tuyệt vọng.

Dạ Đế hiểu ý Hữu Hi, nàng muốn theo Hoàng Bắc Thiên chết đi, không được, hắn không để Hữu Hi chết, hắn cau mày, rút kiếm từ ngực Hoàng Bắc Thiên ra, nhìn Hữu Hi nói: “Đừng đau khổ nữa, cùng lắm ta đổi trái tim mới cho hắn, biết đâu sẽ sống lại, người không cần đi theo hắn tuấn tình”

Hữu Hi vẻ mặt ngẩn lẹ, không quay đầu lại, thất hồn lạc phách nói: “Còn có thể cứu sao? Đổi một trái tim, hắn còn là Bắc Thiên sao, còn là nam nhân ta yêu sao?”

Nhìn Hữu Hi đau khổ, Dạ Đế từ giận mình, nếu như không phải hắn cố ý làm tổn thương Hoàng Bắc Thiên, nói Hữu Hi đã chết, làm cho hắn đau khổ, nói không chừng bây giờ tất cả đều trở thành đại hỉ.

“Cứu sống đã rồi tính tiếp”- Dạ Đế nói xong đứng dậy. “Ta đi tìm trái tim mới người không được làm chuyện điên rồ?”

Hữu Hi tính ngăn cản Dạ Đế nhưng không kịp, Dạ Đế vung tay trước khi bỏ đi, nàng mất đi tri giác, còn hắn trong chớp mắt biến mất.

Dạ Đế bước đi trong đêm, trong lòng thầm nghĩ những điều Hữu Hi nói, nếu đổi tim đó còn là Hoàng Bắc Thiên sao? Hay phải là trái tim yêu Hữu Hi sao?

Ai, thật đau đầu, hắn không muốn nhìn thấy Hữu Hi ngu muội chết theo Hoàng Bắc Thiên. Có rồi, trong đầu hắn lóe lên, nghĩ tới gì đó, bóng người bay vù vù biến đi trong đêm.

Trong căn phòng không hề có lấy ánh đèn, yên tĩnh, lộ ra sự cô độc tĩnh mịch, Dạ Đế xuất hiện ngay trong phòng.

Khắp nơi đều bày đầy hoa hồng, bóng tối là thế giới của hắn, nên Dạ Đế có thể nhìn thấy rất dễ dàng.

“Ai?”

Thính lực của chủ căn phòng vô cùng tốt, Dạ Đế yên lặng xuất hiện đã tạo ra âm thanh kinh động hắn.

“Là ta”- Dạ Đế đáp gọn lỏn.

“Dạ Đế”- Chủ nhân trên giường đứng dậy, mang giày đứng xuống đất. “Người tới đây làm gì?”

Dạ Đế cười: “Ta tới muốn mượn người một thứ, không biết người có nguyện ý”

“Là thứ gì?”

“Là tim của người”

Chap cuối_ Part 2

Hữu Hi từ trong hôn mê tỉnh lại, ánh trăng chiếu vào phòng, lòng nàng đau đớn, đau quá, rất đau đau đến muốn nổ tung ra.

Vì Hoàng Bắc Thiên chết đi, nên trái tim nàng mới đau đến vậy, trên mặt thê lương, Hữu Hi dùng tay sờ mặt Hoàng Bắc Thiên, trên mặt nàng đầm nước.

Định thần lại, dưới ánh nến vàng, Hữu Hi thấy mình nằm trên giường, cúi đầu nàng thấy bên cạnh mình là một nam nhân, gương mặt tuấn mỹ, không chút đau đớn giống như ngủ thiếp đi.

Là Bắc Thiên, hắn ở bên nàng, hắn còn thở, còn sống. Hữu Hi run lên, tay sờ nhẹ vào người hắn, vết thương của hắn cũng biến mất, không còn vết tích, trái tim đập như bình thường, chỉ có điều hắn ngủ say vẫn chưa tỉnh lại.

Nàng khẽ giật mình nhất định là Dạ Đế cứu sống Hoàng Bắc Thiên, trái tim Hữu Hi nhảy dựng lên, không thể tin đây là thật, nàng vui mừng cực độ, nước mắt trào ra tựa như những hạt châu bị chặt đứt dây tuôn rơi.

“Hắn không có chết, người yên tâm đi”- Dạ Đế vẻ mặt có chút tà mị, ngón tay vuốt cằm đôi mắt sâu hoắm nhìn Hữu Hi gương mặt kích động.

“Cảm ơn người”- Hữu Hi nói lời cảm ơn, tay vuốt nhẹ gương mặt ấm áp của Hoàng Bắc Thiên, nghe tiếng tim đập của hắn, lòng của nàng được an ủi rất nhiều, nhẹ nhàng đáp chần lại cho hắn.

Hữu Hi xuống giường mang giày, trong lòng nhớ tới gì đó, nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ bất an, nhỏ giọng hỏi: “Thật sự có thể thay tim sao?”

Dạ Đế gật đầu: “Đương nhiên rồi, nếu không hắn đã đi trầu diêm vương”

Hữu Hi sắc mặt trắng toát, chỉ có thể dùng tim người khác, cứu Hoàng Bắc Thiên sao? Nàng bất an hỏi: “Là tim của ai? Người từ đâu có trái tim này”

Ánh mắt Dạ Đế lóe lên, buông tay vô vị nói: “Ta tìm đại ai đó, lấy tim của hắn, dù sao hắn sống cũng đau khổ, chết đi biết đâu là giải thoát, ta cứu sống được người trong lòng người là tốt rồi, quản nhiều việc như thế làm gì”

“Nhưng như vậy rất tàn nhẫn? Tùy tiện đoạt đi tính mạng người khác?”

“Là hắn nguyện ý ta không có bức, người an tâm đi, chờ hắn tỉnh lại hay cùng ta rời đi?”

Người đó nguyện ý? Ai lại đem trái tim của mình cho người ta lấy chứ. Hữu Hi nhìn Dạ Đế ánh mắt sáng rực, lòng nàng bất an sợ hãi, liên tưởng tới Lăng Khiếu Dương. Nàng đứng dậy túm lấy vạt áo Dạ Đế, tái nhợt mặt, nghiêm túc hỏi: “Nói cho ta biết, hai mắt của Hoàng Bắc Thiên là của ai, còn cả trái tim này nữa, nói cho ta biết, ta muốn nghe sự thật”

Dạ Đế nhíu mày, hai mắt tà mị không nhìn Hữu Hi, hướng lên nóc nhà nói: “Ta nói thật mà”

Hữu Hi buông lỏng hắn, cau mày: “Được, vậy người đem người và thi thể của người đã hiến mất và tim tới đây, ta sẽ tin”- Trong đầu Hữu Hi thỉnh thoảng cảm thấy ánh mắt của Hoàng Bắc Thiên rất quen, quen đến mức làm nàng hoảng sợ.

Dạ Đế bất đắc dĩ chột dạ nói: “Ai nha, dù sao người cũng hận hắn, hắn chết đi hợp ý người, hơn nữa hắn lại yêu người, đem trái tim đổi cho người người yêu vẫn là một lòng yêu người, hơn nữa là hắn tình nguyện, người so đo nhiều thế làm gì”

Trái tim Hữu Hi cứng lại: “Người nói gì? Là Lăng Khiếu Dương phải không, hai mắt là của hắn, trái tim cũng thế”

“Đúng vậy là hắn”- Dạ Đế bất đắc dĩ buông tay. “Ta chỉ muốn giúp, hắn không phải từng tổn thương người sao, người cũng hận hắn, hắn chết hay không thì đối với người cũng có tổn thất gì đâu, quan trọng là, hắn dùng trái tim của mình yêu người, như thể lưỡng toàn cả hai, hắn xem như được giải thoát”

“Không”- Đầu nàng như bị kẻ lang thang gõ vào, tâm như bị kiếm sắc đâm vào, đau co thắt lại, nàng bưng kín ngực, thân thể không tự chủ cảm giác mặt đất quay cuồng.

“Đau quá, đau quá”- Hữu Hi đau đớn gào to, tay ôm lấy ngực.

“Hữu Hi người sao thế? Sao lại đau”- Dạ Đế tiến đến ôm lấy Hữu Hi đỡ nàng ngồi xuống ghế.

Hắn tại sao phải làm như vậy, giao cả trái tim, cả đôi mắt cho nam nhân nàng yêu, Lăng Khiếu Dương cuối cùng hắn đang cố gắng gì cái gì chứ? Hữu Hi đau nói không nên lời, lát sau mới khó khăn hỏi nhỏ: “Hắn đâu, hắn ở đâu”

“Tại Hoàng Thành”

“Mang ta đi tìm hắn”- Hữu Hi đau đớn nói, quay đầu nhìn về phía Hoàng Bắc Thiên vẫn chưa tỉnh lại.

Nghĩ tới hành động của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi lại cảm thấy khó chịu, hắn sao lại làm thế, sao lại ngốc như vậy.

Dạ Đế nhìn Hữu Hi, nàng hận Lăng Khiếu Dương sao, không cần Lăng Khiếu Dương sao, Dạ Đế bắt đầu hoài nghi.

Nhờ có Dạ Đế, đường xa cũng chỉ là chớp mắt, lát sau Hữu Hi cùng Dạ Đế đã ở chỗ Lăng Khiếu Dương.

Nơi này nàng đã từng tới, vì muốn chứng thực hai mắt của Lăng Khiếu Dương có thật cho Hoàng Bắc Thiên hay không nhưng lại bị thái độ ác liệt của hắn dọa bỏ chạy.

Lúc đi vào phòng, nhìn mọi thứ trước mắt, không hiểu sao, Hữu Hi không nhịn được mà bật khóc. Dưới ánh sáng vàng, hoa hồng đỏ đập vào mắt nàng, làm cho nàng đau đớn. Nàng nghe trong phòng có tiếng đứa trẻ khóc, Hữu Hi nhẹ nhàng ghé vào giường đang có màn phủ nhìn thấy Thái Hòa, nàng đang khóc thương tâm, vai run lên.

Về mặt Cao Mạc bị ai, thần sắc hai người không hề khác nhau.

“Hữu Hi... là ...nàng sao”- Một giọng nói đứt quãng truyền tới, Hữu Hi nghe nhưng không nói, không hề lên tiếng, hắn sao lại biết là nàng tới, Hữu Hi chưa xót chậm rãi đi tới bên giường, thấy Lăng Khiếu Dương hai mắt hăm sâu, mặt tái nhợt.

Hắn không phải là người rất hăng hái, là vương gia không ai bì được, hắn mất đi hai mắt, hai mắt bây giờ là giúp Hoàng Bắc Thiên nhìn đường.

Thái Hòa tuổi còn nhỏ, cũng nhìn ra được Lăng Khiếu Dương đang muốn nói những suy nghĩ trong lòng, vội tránh ra, không dám nhiều lời, hai mắt sưng đỏ nhìn Hữu Hi, bảo Hữu Hi tới xem hoàng thúc thúc đáng thương.

Lăng Khiếu Dương nhìn không thấy Hữu Hi, nhưng cảm nhận được khí tức Hữu Hi. Hắn không có trái tim, nhưng kì tích xảy ra mạnh mẽ chống cự, không muốn chết. Vì hắn muốn gặp nàng một lời, dù biết điều ước thật xa vời, nhưng mà nàng không phải tới rồi sao.

Bàn tay tái nhợt vươn ra, muốn chạm vào nàng, tìm kiếm nàng. “Hữu Hi”- Hắn yếu ớt hô.

Trái tim Hữu Hi thất lại đau đớn, chậm rãi ngồi xuống, quỳ gối bên giường, không do dự vươn tay, nắm tay hắn, bàn tay từng ấm áp biết bao bây giờ lại lạnh lẽo.

“Tại sao lại ngốc như thế, tại sao chứ!”- Hữu Hi đau lòng muốn chết đi, hắn đem mắt mình cho Hoàng Bắc Thiên, vì nàng, chỉ vì nàng, hắn hiến tim cho Hoàng Bắc Thiên, chỉ vì muốn hay bởi vì nàng. Nàng biết là vì nàng, nàng biết, khóc, run rẩy, tay vuốt hai mắt Lăng Khiếu Dương đã mất đi, vuốt nhẹ mặt hắn, còn cả nơi trái tim trống rỗng. Lòng nàng đau quá, đau quá, Hữu Hi khóc nức nở, nàng tưởng rằng, nàng không quan tâm tới hắn, không quan tâm tới sống chết của hắn.

Hữu Hi đau đớn nói: “Người không nên làm thế, không cần phải như vậy, thật sự không cần.”

“Hữu Hi, xin lỗi, hãy để ta ích kỉ một lần, ta chỉ muốn dùng hai mắt của mình nhìn nàng hạnh phúc, muốn dùng trái tim ta yêu nàng. Không muốn để nàng đau lòng nhưng lại luôn chọc giận nàng khiến nàng khóc, xin lỗi”

“Không”- Hữu Hi lắc đầu. “Đừng nói nữa, không phải như thế, ta biết, ta biết người muốn ta vui, ta biết”

Gương mặt tái nhợt của Lăng Khiếu Dương hiện lên chút an ủi, thấp giọng nói: “Như vậy tốt quá, người nàng yêu còn sống, mà ta có thể dùng trái tim của ta vĩnh viễn yêu nàng, dùng hai mắt của ta nhìn nàng, Hữu Hi, như vậy đã thỏa mãn tâm nguyện của ta rồi, nàng không xảy ra chuyện gì ta sẽ thấy rất hạnh phúc,”

đừng hận ta ích kỉ tự mình làm thế. Hữu Hi, nàng nhất định phải hạnh phúc, phải vui vẻ, đúng không, hứa với ta sẽ hạnh phúc”

Tấm lòng nàng như bị nghiền nát, nước nở khóc, khóc không thành tiếng. “Ta hứa với người, ta hứa với người ta sẽ đáp ứng, ta hứa... nhưng mà, ta không muốn người chết, đừng chết”

Lăng Khiếu Dương dùng tay sờ mặt Hữu Hi, hắn muốn nhìn thấy nàng một lần, hắn muốn dùng đôi tay này thay thế cho hai mắt nhìn thấy Hữu Hi.

Hữu Hi kéo tay hắn, giúp hắn vuốt ve mặt nàng, tay hắn tinh tế vuốt ve mi mắt nàng, sờ vào nơi hai mắt đang ướt đầm, nàng khóc, là vì hắn mà khóc.

Lăng Khiếu Dương mỉm cười, mặt mày vẫn tái nhợt, trầm giọng nói: “Hữu Hi có thể ôm ta không, đừng để ta đi trong cô đơn, trong lạnh lẽo”- Chết trong lòng nàng, hắn sẽ không ai oán.

Hữu Hi đứng dậy ngồi bên giường, tay ôm lấy Lăng Khiếu Dương vào ngực, cả người hắn rất lạnh, lạnh đến không chút độ ấm.

Cánh tay hắn ôm lấy thắt lưng nàng, khó khăn hỏi: “Hữu Hi, nàng hận ta sao, còn hận ta không?”

Hữu Hi hiểu ý hắn, đã hiểu, hiểu tất cả, nhưng không chế không được bản thân, thương tâm khóc to đến thất thanh, bị ai gào to: “Hận, ta hận người cả đời, hận người đời đời kiếp kiếp, Lăng Khiếu Dương, người là tên đại phiêu lưu, ta hận người, vĩnh viễn”

Lăng Khiếu Dương thỏa mãn cười, hắn có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Hữu Hi: “Ta yêu nàng..., Hữu Hi.”

Hãy cứ hận ta, ta yêu nàng, hắn nói xong cao ngạo đường đường ra đi, hắn chính là muốn nàng hận hắn, bởi vì hắn biết nàng sẽ không yêu hắn.

“Ta hận người, hận người”- Hữu Hi khóc rống lên, tay rút cành hoa hồng trên bàn đặt vào tay Lăng Khiếu Dương.

Nước mắt của nàng rơi xuống ngực hắn nhưng lại chảy vô tình hắn, dù trái tim không còn nhưng hắn vẫn yêu nàng, không có tim, cũng có thể yêu, có thể yêu.

Lăng Khiếu Dương bàn tay giữ lấy hoa, hắn mỉm cười, là hoa hồng, ha ha, Hữu Hi cho hắn hoa hồng. Vươn tay vuốt nhẹ mặt nàng, hắn cười nói: “Hữu Hi, hận ta đi, hận ta, ta vĩnh viễn đứng ở phía sau, đợi chờ nàng quay đầu lại... ta...”

Nói chưa nói hết, bàn tay đang vuốt mặt nàng thông thả rơi xuống, hoa hồng cũng rơi xuống giường. Hắn chết rồi, một Lăng Khiếu Dương hăng hái, cao cao tại thượng, hung ác bá đạo, tính tình đáng ghét, luôn phá hư người lại, bại hoại đã chết.

Nàng đáng ra nên vui, đáng ra nên cao hứng vì hắn đã chết, nhưng trái tim sao lại đau đớn, đau đến thế. Đau triệt nội tâm, khóc nức nở, cánh tay siết chặt, ôm lấy cơ thể đã chết của Lăng Khiếu Dương.

“Không!”- Hữu Hi khóc gào. “Dạ Đế người cứu hắn, cứu hắn, đem trái tim ta cho hắn, để hắn sống lại”

Nhưng tiếng khóc la của nàng không ai đáp, Dạ Đế đã biến mất.

Hôm nay đêm không phải đêm, ngày không phải ngày là ngày cầu ăn nhật. Vào hừng đông Dạ Đế đã rời đi, dù sao so với chuyện tình trường nam nữ hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, hơn nữa hắn chịu không được ánh mặt trời.

Hữu Hi tuyệt vọng ôm Lăng Khiếu Dương, gọi tên hắn, không thể như vậy, không thể như vậy.

“Hoàng Thúc Thúc”- Nhìn Lăng Khiếu Dương ra đi, Thái Hòa cũng bật khóc, kéo lấy quần áo Hữu Hi, khóc gào: “Thấm thấm tại sao vẫn hận Hoàng thúc thúc, Thấm thấm tại sao vẫn hận Hoàng thúc thúc chứ. Có phải vì chuyện lần trước, lần trước ở Cái Bang, Hoàng Thúc Thúc ép thấm thấm làm chuyện người lớn, nhưng chẳng qua Hoàng Thúc thúc chỉ vì cứu thấm thấm cho nên mới cùng người làm chuyện đó, thấm thấm đừng hận thúc thúc nữa, đừng hận thúc thúc”

Hữu Hi quay đầu lại nhìn Thái Hòa, ánh mắt vô lực trống rỗng, đều là nước mắt đều là đau đớn.

Thái Hòa ghen ngào nói: “Là một người phụ nữ hạ độc Hoàng Thắm thắm, muốn thắm thắm cùng nam nhân làm chuyện người lớn thì mới không chết, nhưng mà sau khi giải được độc Hoàng thắm thắm, Hoàng Thúc sẽ chết. Hoàng thúc vì sợ thắm thắm chết đi, nên không tiếc đôi mắt, không tiếc trái tim tại sao thắm vẫn hận Hoàng Thúc, tại sao lại hận chứ?”- Trên gương mặt nhỏ nhắn của Thái Hòa chỉ còn nước mắt, những điều ghen lại trong lòng đều tuôn ra, Lăng Khiếu Dương từng ra lệnh không để nàng nói, nàng biết sự việc nghiêm trọng, rất nghiêm trọng. Nàng nghĩ rằng Hữu Hi vì việc này mà hận Hoàng Thúc, nàng không muốn Hoàng Thúc đã sắp chết vẫn còn bị thắm thắm hận như thế.

Trái tim Hữu Hi cuộn cuộn đau, cắn bản những hành vi ác liệt của hắn chẳng qua vì cứu nàng, không muốn nhận lấy sự căm kích từ nàng, bởi vì hắn biết mình sẽ chết, cho nên im lặng cố gắng làm mọi chuyện, không tham gia vào cuộc sống của nàng, hắn chỉ cần nàng hạnh phúc.

Hắn dùng cả tính mạng cứu nàng, yêu nàng, nhưng cuối cùng nàng chỉ gào to hai chữ hận hắn. Ngày đó, nàng nói nàng hận hắn, nhưng hắn lại nói, hận đi, tùy nàng, ta vẫn yêu nàng.

Lăng Khiếu Dương sao người lại tỏ ra quật cường như thế, An Hữu Hi ta lại không thể hiểu rõ người.

Cao Mạc nhìn Lăng Khiếu Dương chết đi, hắn cũng bi ai, mắt nhỏ lệ, phần nộ trách cứ Hữu Hi: “Phụ nữ chết tiết, người còn trái tim không, Vương gia vì người làm mọi thứ. Vì người, chủ tử từng làm tổn thương người nhưng tất cả chẳng qua vì hiểu lầm. Hắn biết mình sai rồi, muốn dùng mọi cách đền bù cho người, người muốn gặp người nam nhân người yêu, hắn tìm cách cho người gặp hắn, thương người, quan tâm người, người báo đáp lại cho hắn chỉ có lạnh lùng và thương tổn”

“Vương gia là người kiêu ngạo, hắn chẳng qua bị hiểu lầm, hắn cũng không chịu giải thích với người, từ trước tới nay, hắn chưa từng giải thích với ai. Hắn chưa từng hại người nhà Hoàng Bắc Thiên, tất cả đều là chủ ý của hoàng đế. Ngày đại hôn lần đó, Vương gia không hề cầu kết cùng Trần Bắc Tướng quân hãm hại người nhà Hoàng Bắc Thiên, hắn chỉ đơn thuần yêu người, sợ người rời đi chỉ muốn đoạt lấy người phụ nữ mình yêu, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế. Hắn là người như thế, đau lòng cũng không nói ra, không hề hé răng, không ai biết được. Dù thế nào đi nữa, tới giờ phút này, người vẫn hận chủ tử, có phải An Hữu Hi người quá nhẫn tâm không!”

Nghe Cao Mạc cùng Thái Hòa nói, Hữu Hi khóc không thành tiếng, nàng chỉ biết ngơ ngác ngồi đó, ôm lấy thi thể lạnh lẽo của Lăng Khiếu Dương, im lặng rơi lệ.

Lăng Khiếu Dương người thật khờ khạo, An Hữu Hi người cũng quá khờ khạo, Lăng Khiếu Dương như kẻ ngốc yêu người, người cũng như kẻ ngốc đi yêu Hoàng Bắc Thiên.

Hai kẻ ngốc, ngốc đến không còn thuốc chữa.

Hữu Hi cúi đầu nhìn Lăng Khiếu Dương đã không còn thở, những hình ảnh của hắn như cuộn phim hiện lên trong đầu Hữu Hi, rõ ràng như vậy, khắc sâu trong xương tủy đến thế.

Dáng vẻ nổi giận, hiểm độc, bộ dạng cao ngạo, lúc tức giận vì ghen, cả khi mỉm cười đều lần lượt hiện lên. Lời hắn nói như quanh quẩn trong đầu nàng, rõ ràng, phẳng phất như mới nói ngày hôm qua, âm thanh cứ vòng vòng quanh tai vang vọng.

“Đừng đi... Hữu Hi, ta cầu xin nàng, cầu xin nàng, ở lại bên cạnh ta”

“Yên tâm, ta nhất định đem nàng về bên hắn, nhất định đi qua được ngọn núi này”

“Tại sao ư, đơn giản thôi, ta muốn nàng, đáp án này có khiến nàng hài lòng không”

“Lăng Khiếu Dương, ta hận người, ta hận người, tại sao phải làm vậy, tại sao?”

“Chính là ta muốn mà thôi”

“Lăng Khiếu Dương, ta hận người, hận người!”

“Hận ta đi, tùy nàng, ta yêu nàng”

“Ta chờ, chờ nàng quay đầu lại nhìn ta, nhìn thấy tình yêu của ta đối với nàng”

“Không, ta sẽ không quay đầu lại, sẽ không”

“Ta sẽ chờ nàng, vĩnh viễn sẽ đứng phía sau chờ nàng, chờ nàng quay đầu lại”

Nàng đột nhiên nhớ rõ, nhớ rõ mọi thứ, nhớ rõ những ký ức giữ hai người, nhớ rõ hấn tổn thương nàng ra sao, nhớ rõ hấn đối xử nàng tốt như thế nào.

Nhớ rõ mỗi ánh mắt của hấn, mỗi động tác, mỗi nét mặt, mỗi một câu nói.

Hấn im lặng cố gắng, nhưng nàng không biết gì cả, thậm chí hiểu lầm hấn cùng tướng quân hại người nhà Hoàng Bắc Thiên.

Là nàng hiểu lầm, là cách nàng trả thù là giết người không thấy máu, trái tim Lăng Khiếu Dương bị đã thương, vì nàng mà rướm máu mất đi tính mạng.

Hấn dùng cả tính mạng giữ lấy tình yêu của nàng, nàng dùng tính mạng mình đi yêu Hoàng Bắc Thiên. Đúng vậy, hấn nợ nàng, tổn thương nàng, đã sớm trả hết, tình yêu của hấn tựa như bầu trời rộng lớn kia, còn nàng không xứng với tình yêu đó.

Hữu Hi ôm lấy thi thể Lăng Khiếu Dương, thật lâu không nói gì, cho đến khi nhìn thấy cầu ăn nhật, mặt trời dần dần tỏa ra ánh sáng, Hữu Hi mới định thần lại. Nàng thì nhìn thấy mặt trời mọc, còn Lăng Khiếu Dương lại vĩnh biệt mặt trời, Dạ Đế cũng đọc quang minh chú trở thành một người bình thường.

Hữu Hi cùng Cao Mạc mai táng Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương không còn là Vương gia, nên Hữu Hi đem hấn mai tang trong một cánh rừng rậm mà nàng từng đi qua.

“Hoàng thẩm thẩm, sau này thẩm tính sao?”- Thái Hòa hai mắt sưng đỏ hỏi nàng.

Đi đâu nàng cũng không biết, sờ đầu Thái Hòa nói: “Thẩm không biết nên đi đâu nữa”

“Thẩm thẩm”- Thái Hòa mũi cay xè bật khóc.

“Mong sớm gặp lại Thái Hòa lần nữa”- Hữu Hi ôm lấy Thái Hòa cùng Cao Mạc đứng đó nhìn theo bóng lưng Hữu Hi.

“Công chúa đi suốt mấy ngày cũng nên quay về hoàng cung rồi”

“Nhưng Hoàng thúc một mình nằm đây sẽ rất cô đơn...”

“Không đâu, vương gia đang ở thế giới của người sẽ rất hạnh phúc rất vui sướng”

“Thật không?”

“Thật chứ, nô tài hộ tống công chúa hồi cung”

“Hảo”- Thái Hòa lau nước mắt, theo Cao Mạc đi về cung.

Hữu Hi rời khỏi đây, rời khỏi nơi đã từng khiến nàng tan nát cả cõi lòng, đi đến nơi không ai quen biết nàng.

24. Chương Cuối Phần 3 (hết Tập 3)

Chap cuối_ Part 3

Hoàn chính văn

Hoàng Bắc Thiên cũng từ hôn mê dần dần tỉnh lại, theo tiềm thức hấn sờ nơi trái tim mình, vẫn đang đập. Hấn không chết sao?

Lúc Miêu Hồng tiến vào gọi hấn, hấn biết bản thân thật sự không chết nhưng chẳng phải hấn đã dùng kiếm đâm xuyên qua tim mình sao?

Hắn không chết, vậy Hữu Hi sẽ ra sao, nàng sẽ rất cô đơn, Hoàng Bắc Thiên chìm đắm trong đau khổ. Thầm đoán có lẽ Dạ Đế cứu hắn, chỉ có Dạ Đế mới có khả năng cải tử hoàn sinh.

Vài ngày sau, hắn nhận được phong thư của Hữu Hi, hắn biết nàng chưa chết, thật tốt quá. Hắn kích động đến mức muốn nhảy căng lên, nhưng mà Hữu Hi ra đi, không nói đi đâu chỉ nói hắn hãy bảo trọng.

Hắn cùng Hữu Hi không thể quay về như trước sao? Cho dù đi khắp thiên sơn vạn thủy, hắn cũng muốn tìm kiếm tung tích Hữu Hi, hắn quyết định rời đi Vô Âu Môn.

Miêu Hồng không cam tâm, nàng dù không thương hắn, nhưng hắn là trượng phu của nàng, sau này mọi thứ đều dựa vào hắn. Chỉ cần hắn là hoàng đế, nàng sẽ là hoàng hậu, nhưng hắn bỏ đi nàng không cam lòng. Nàng giữ hắn lại không vì yêu, cũng không phải tình vợ chồng, chẳng qua thỏa giấc mộng hoàng hậu của nàng.

Hoàng Bắc Thiên cười ngựa, đi ra đường, trong lòng bình lặng nhìn xa về phía chân trời. Hắn không biết đi đâu để kiếm, nhưng không sao mỗi một tấc đất hắn cũng không bỏ qua.

Miêu Hồng cưỡi ngựa theo sau Hoàng Bắc Thiên, không cam lòng gọi to: “Hoàng Bắc Thiên, chàng rời đi Vô Âu Môn, từ bỏ mọi thứ, chàng tìm được An Hữu Hi thì sao, không có thuốc giải, hai người vĩnh viễn không thể hòa thành một, không thể cùng nhau”

Hoàng Bắc Thiên cười phong khinh vân đạm: “Chỉ cần tìm được Hữu Hi ta không quan tâm mấy thứ này.” Đúng vậy, hắn cái gì cũng không cần, không cần quyền lực, không cần tiền tài, nhưng hắn chỉ là chính mình, hắn là Hoàng Bắc Thiên.

Cũng không quay đầu lại, hắn giục ngựa chạy đi, đem Miêu Hồng vứt lại sau, hắn cùng nàng ta đã nói rất rõ, hắn sẽ giao tất cả vàng bạc lại, nàng muốn làm sao thì là chuyện của nàng.

Đoạn tuyệt đi!

Hoàng Bắc Thiên chu du khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Hữu Hi, nơi nào cũng tìm, nhưng Hữu Hi không hề thấy đâu, hắn suy nghĩ liệu Hữu Hi đã không còn trên nhân thế thì sao, lá thư này chẳng qua là muốn an ủi hắn.

Lúc hắn chết giả chắc chắn Hữu Hi cũng rất đau khổ. Chỉ là hắn không biết, lúc này đây Hữu Hi đã mang thai một đứa trẻ không phải của hắn, sự đau khổ của nàng hắn không biết, nàng phải tự mình gánh cả quá khứ.

Trải qua một thời gian tìm kiếm cũng đã là hai năm, hắn biết, Hữu Hi và hắn không thể quay lại như xưa. Lúc nhìn thấy phong thư của Hữu Hi, hắn chỉ biết mối quan hệ giữa hai người đã đổi thay.

Hữu Hi lựa chọn một cuộc sống đơn độc, hy vọng họ sẽ không gặp lại, Hoàng Bắc Thiên nghi hoặc trong lòng muốn có đáp án nên luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Hắn không biết, sự sống của hắn là dùng mạng Lăng Khiếu Dương đổi lấy, hắn không biết hai mắt của hắn là của Lăng Khiếu Dương, mà Hữu Hi cũng không hy vọng hắn biết.

Tất cả cho đến nay vẫn là bí mật.

Hoàng Bắc Thiên lại đi đến nơi mới. Một tòa thành nhỏ, trang trí tú lệ nhã nhặn. Lúc đi trên đường, hắn đã có thói quen im lặng đưa mắt tìm kiếm, lần lượt thất vọng lần lượt tỉnh lại.

Trên đường không ít người qua lại, nơi này dân chúng có vẻ rất cởi mở, không ít nam nữ trẻ tuổi nắm tay nhau đi trên đường, tay còn đeo vòng tình nhân.

Điều này khiến Hoàng Bắc Thiên nhớ tới lúc ở Đồng thành, hắn cùng Hữu Hi cũng như thế. Trong lòng nhen nhóm hy vọng, tâm mắt vội vàng đảo mắt nhìn những cửa hàng lưu niệm bên đường, trông nghịch đập thành thạch, khí tức của Hữu Hi ngày càng gần.

Cuối cùng một căn nhà trang trí bằng hoa hấp dẫn ánh mắt hắn, trước kia ở Đồng Thành Hữu Hi cũng từng mở cửa hàng hoa thế này. Tâm Hoàng Bắc Thiên rung lên, hắn nhảy xuống ngựa, trái tim nhảy lên, Hữu Hi, Hữu Hi ở chỗ này sao?

Trái tim kiềm chế nổi kích động, bỏ con ngựa lại, từng bước thông thả đi vào cửa hang. Bên trong chiếu rất nhiều hoa, nhiều cái rất tinh xảo, đa dạng đều là những thứ hần quen, thậm chí hần còn cảm nhận được khí tức của nàng.

Trong mắt bắt đầu long lanh đầm nước, hần cuối cùng cũng tìm ra Hữu Hi. Tầm mắt nhẹ nhàng, hần nhìn thấy một tiểu nữ nhân dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, trong tay ôm một tiểu oa nhi chừng 1 tuổi, nàng đùa vui, trên gương mặt nở nụ cười hạnh phúc.

“Hữu Hi”- Hai vành mắt Hoàng Bắc Thiên ướt át, ngây ngốc nhìn tiểu nữ nhân, hần cuối cùng cũng tìm ra nàng, hần kích động nói không nên lời.

Dù bận rộn đùa giỡn với hài tử nhưng tiểu nữ nhân cũng quay đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên. Nàng lặng đi, đối mặt với Hoàng Bắc Thiên có chút giật mình, nhưng ngay lập tức nàng mỉm cười rực rỡ, rồi đi về phía hần. Tiểu cô nương trong lòng nàng cũng mỉm cười ngọt ngào với hần, đôi mắt rất giống Hữu Hi.

Hai người mặt đối mặt, nàng không nói gì, hần cũng không mở miệng, chỉ vươn tay ôm lấy Hữu Hi.

“Ta cuối cùng cũng tìm được nàng Hữu Hi!”

Hữu Hi thản nhiên cười, không nói gì, hai người im lặng đứng đó, ôm nhau, xa cách bao nhiêu ngày, những mẫu thuẫn khúc mắc khi xưa bây giờ chỉ còn nụ cười bình thản hạnh phúc.

Sau khi buông Hữu Hi ra, đôi mắt đen của hần nhìn nàng, hần là Hoàng Bắc Thiên dùng đôi mắt của Lăng Khiếu Dương nhìn nàng, nhìn nàng hạnh phúc, nhìn nàng cười vui vẻ. Dù Lăng Khiếu Dương yêu nàng đã rời đi nhân thế.

Hữu Hi nhìn đôi mắt đen đỏ cười hạnh phúc, cười vui vẻ.

Xuyên qua không gian, cổ đại là 30 năm nhưng ở hiện tại Hữu Hi chỉ hôn mê 5 năm.

Cổ đại ba mươi năm, hiện đại năm năm.

Hữu Hi hôn mê suốt năm năm không tỉnh, tất cả những người quen của nàng đều đánh mất hy vọng, thậm chí quên mất nàng, ngay cả Nhất Thần và em trai đều cảm giác nàng sẽ không tỉnh.

Hôm nay là buổi sáng năm sớm, Hữu Hi yên tĩnh nằm trên giường, tay đột nhiên giật giật. Nhưng không ai phát hiện điều dị thường của nàng, Hữu Hi chau mày, đầu chớp mắt cuối cùng mở mắt. Thân thể ngồi bật dậy, hai mắt mở to nhìn bốn phía.

Cả không gian trắng toát, là bệnh viện, có mùi đặc trưng của bệnh viện, nàng nhìn bốn phía, sau đó cúi đầu, nhìn y phục trên người mình, trên cổ còn đeo cả vòng cổ.

Bệnh viện ở hiện đại, Hữu Hi ngây người, nàng không phải ở cổ đại sao, trong đầu hỗn loạn, hiện lên hình ảnh Lăng Khiếu Dương và Hoàng Bắc Thiên, lúc đó còn ái hận tình thù khắc cốt ghi tâm.

Nhưng tất cả đều là giả sao?

Hoàng Bắc Thiên là giả, Lăng Khiếu Dương cũng là giả, Dạ Đế cũng là giả, theo kinh nghiệm của nàng tất cả đều là giả? Nhưng cảm giác sâu sắc tựa như không phải là giả, nàng không hề nghĩ mọi thứ là mơ.

Hữu Hi lại nhớ tới con người lãnh khốc kia khiến cho trái tim nhói đau, mỗi lần nhớ tới đều thế... là Lăng Khiếu Dương chết ở trong lòng nàng, những lời hần nói, những việc hần làm. Trái tim bắt đầu đau đớn, tay Hữu Hi giữ chặt nơi trái tim, trái tim sao lại đau như thế, đau đớn toàn tâm, nhưng lúc này Hữu Hi nghe cách một tiếng, có ai đó đánh rơi đồ xuống đất.

Hữu Hi chưa kịp hiểu rõ, liền nghe tiếng thét chói tai: “Bác sĩ Lý, bệnh nhân ở giường số tám đã tỉnh”

Tiếng la mang theo uy lực rất lớn, nhanh chóng mấy người mặc áo trắng đi tới nhìn nàng, trong mắt cũng lộ ra thần sắc khiếp sợ. Sau đó họ kiểm tra toàn bộ cơ thể nàng.

Trong mắt mọi người đều kinh ngạc, không dám nhìn tin. Bác sĩ trung niên dẫn đầu vội nói: “Tất cả đều tốt, quả thật là kỳ tích, thật sự là kỳ tích, ta phải viết báo cáo, nhất định phải viết, quả thật kỳ tích”

Hữu Hi vừa định nói chuyện, người bác sĩ lại hỏi: “Cô có thể nói chuyện không? Cô có chỗ nào không thoải mái không? Cô nghe rõ chúng tôi đang nói gì sao? Thử cử động xem!”

Một loạt câu hỏi đặt ra cho Hữu Hi, nàng không biết trả lời sao, đợi bác sĩ ngừng hỏi, nàng cố gắng hồi lâu mới mở miệng nói: “Cảm ơn, tôi... Rất khỏe”

“Oa, thật sự kỳ tích!”- Mọi người trầm trồ.

Hữu Hi xúc chấn mềm đi xuống đất, mọi người nhìn thấy đều trợn mắt há mồm.

“Trời, trời ơi, cô có thể tự do cử động. Bác sĩ Lý, tôi không hoa mắt chứ”- CÔ y tá dùng tay vỗ trán nhắm mắt lại.

“Không tin nổi”- Bác sĩ cuống quýt lắc đầu, nhưng lại cao hứng nói. “An tiểu thư, cô biết không, cô hôn mê suốt năm năm, có thể tỉnh lại quả thật kì tích, huống chi tình trạng cơ thể cô... lại hoạt động như người thường, quả là kì tích”

Năm năm.

Hữu Hi sững sốt, nhưng chẳng lẽ 30 năm ở cổ đại trôi qua là hư ảo, là giả, xuyên không, tình yêu, có con đều là giấc mơ sao? Trong tiềm thức nàng không nghĩ đó là mơ, dù đau đớn, dù thương tâm, cảm giác rất thật.

“Tôi giúp cô báo với người nhà, họ sẽ rất vui”- Bác sĩ Lý kích động hồi lâu mới nhớ tới thông báo cho người nhà.

“Người nhà của tôi”

“Đúng vậy, lúc cô hôn mê, em trai cô và người tên Nhất Thần đã chăm sóc cô suốt năm năm”

Chăm sóc nàng năm năm qua, thật là làm khổ em trai và Nhất Thần, nàng rất muốn gặp họ, rất muốn, rất muốn

Có người nhắc: “Nhưng hôm nay là ngày Nhất Thần kết hôn, không biết có nên tới không!”

“Nhất Thần kết hôn sao?”- Hữu Hi kinh ngạc hỏi, trong mắt khê sững sốt.

“An tiểu thư cô cũng đừng nên đau lòng, cô cũng biết bản thân hôn mê lâu như thế... cho nên”- Trải qua thời gian dài, tình cảm giữa Hữu Hi và Nhất Thần chỉ còn là chuyện xưa

“Ta biết, ta có thể hiểu”- Hữu Hi gật đầu. “Tôi muốn ra ngoài, đừng báo cho họ biết, tôi muốn gây cho họ niềm vui lớn, được không?”

“Nhưng cơ thể của cô?”

“Tôi rất khỏe”- Hữu Hi đi vòng vòng. “Tôi sẽ chú ý, mọi người cũng nói tôi hiện giờ rất khỏe, là kỳ tích mà phải không?”

“Nhưng...”- Bác sĩ do dự.

Hữu Hi vội nói: “Mọi người yên tâm, ta không đi phá họ đâu, họ là người ta yêu nhất, ta cũng mong họ hạnh phúc”

“Vây cũng được”- Bác sĩ cũng đồng ý. Hắn không thể phủ nhận, lời Hữu Hi là thật tâm, nếu như Nhất Thần biết Hữu Hi tỉnh lại, hắn sẽ hủy bỏ hôn lễ, không quan tâm mà chạy tới đâu, Hữu Hi ngăn cản không cho họ báo, cho nên, hắn khẳng định Hữu Hi thật tâm mong Nhất Thần hạnh phúc. “Nhưng cô vừa tỉnh...”

“Ta chỉ hơi đói thôi”- Hữu Hi che bụng cười, rất chân thật đáng yêu.

“Chuyện này thì đơn giản thôi”- Bác sĩ Lý âm áp cười.

“Cảm ơn”- Hữu Hi cảm ơn cười.

Hữu Hi ăn chút cháo thanh đạm, tinh thần cũng tốt hơn, còn thừa thời gian, nàng kiểm tra thân thể toàn diện. Dù cơ thể có hơi yếu, nhưng tất cả đều tốt, Hữu Hi cảm ơn bác sĩ rồi thay quần áo đi ra khỏi bệnh viện.

Thế kỉ 21 này vừa quen thuộc vừa xa lạ, khoảng thời gian năm năm, đã xóa dần đi những thứ quen thuộc. Nhất Thần tổ chức hôn lễ tại giáo đường, bác sĩ Lý nói cho nàng biết nơi tổ chức, còn kêu người đưa nàng đi. Quả thật là tốt.

Xe dừng lại trước giáo đường, nơi này yên tĩnh, Hữu Hi cảm ơn người đưa nàng tới rồi từng bước đến gần giáo đường.

Nàng nghe được tiếng chúc phúc từ giáo đường, chúc phúc những đôi mới kết hôn, trái tim Hữu Hi tuy có cảm giác mất mát nhưng không đau lòng mà nàng còn chúc phúc, chúc phúc Nhất Thần tìm được hạnh phúc.

Nàng nghe người bên trong giáo đường nói nguyện ý, nàng nghe tiếng Nhất Thần, giọng nói sau năm năm xa cách, từ ngây ngô trở nên trầm ổn.

Không thể phủ nhận, Hữu Hi rất nhớ Nhất Thần, nhớ hẳn nhiều, nhưng nàng không có dũng khí gặp hẳn.

Hôn lễ không biết khi nào thì kết thúc, mọi người chậm rãi rời khỏi giáo đường. Hữu Hi vội vàng trốn đi, lúc này nàng không muốn quấy rầy Nhất Thần, nàng trốn sau một cây cổ thụ giữa khuôn viên.

Nhoài đầu ra, nàng thấy Nhất Thần, cánh tay hẳn bị bàn tay của cô dâu đang kéo lại, trên mặt hai người cười hạnh phúc.

Hắn hạnh phúc, chỉ có hạnh phúc mới cười như thế, Hữu Hi yên tâm rồi. Nhất Thần không còn là thanh niên mới lớn, mà là người trưởng thành, trên trán mang theo nét u buồn.

Nàng cũng nhìn thấy gương mặt quen thuộc khác, đó là em trai nàng, là hẳn, hẳn cao hơn nhiều, Hữu Hi muốn xông lên ôm lấy hẳn.

Nhưng nàng kiềm lại xúc động, không nên quấy rầy hạnh phúc của họ. Không hiểu sao, Hữu Hi đột nhiên muốn khóc, hình như bản thân mất đi gì đó, là thời gian, thời gian năm năm, nàng đã bỏ lỡ nhiều thứ, nàng dùng tay che kín môi ngăn bản thân bật khóc thành tiếng.

Nhất Thần, anh nhất định phải hạnh phúc, biết không, nhất định hạnh phúc, hai mắt nàng đầm lệ, cúi đầu tháo từ trên cổ xuống một chiếc vòng cổ mà Nhất Thần cho nàng, trên đó có một chiếc nhẫn, lúc này nhìn thật quen thuộc.

Hữu Hi nhớ tới cổ đại hư thật hư giả kia, nhớ chiếc nhẫn Hoàng Bắc Thiên cho nàng. Nàng mỉm cười, nụ cười mang theo nước mắt, nàng lặng lẽ treo vòng cổ lên cây.

Là thật, nàng xuyên qua, nàng yêu Hoàng Bắc Thiên, cũng hận Lăng Khiếu Dương, hận hẳn nhưng lúc này lại nhớ hẳn, trái tim thất đau. Hữu Hi yên lặng lui ra sao, hình ảnh Nhất Thần trong mắt nàng xa dần, tận nương ném bó hoa, ai đón được sẽ là người xuất giá tiếp theo.

Trong tiếng sung sướng, không ai để ý tới Hữu Hi, một ánh sáng chói lên hấp dẫn ánh mắt Nhất Thần.

Hắn thả lỏng cô dâu, đi nhanh tới nơi Hữu Hi vừa trốn thấy bên nhánh cây có chiếc vòng cổ. Hắn ngây ngẩn người, đôi mắt nhìn xung quanh, tay siết chặt chiếc nhẫn, trong lòng nóng nảy mù quáng muốn tìm kiếm, muốn đuổi theo thứ gì đó, nhưng không biết phương hướng.

“Nhất Thần, anh sao vậy?”- Cô dâu vẽ mặt nghi hoặc, đi tới cạnh Nhất Thần, quàng tay hẳn.

Nhất Thần không yên lòng, trên gương mặt đượm vẻ lo lắng, ánh mắt đảo quanh, cuối cùng nhìn về phía cô dâu.

“Không sao... quay về thôi, xin lỗi, anh tưởng mình nhìn thấy người sao”

“Uh... tất cả mọi người đang chờ đi thôi!”

Nhất Thần gật đầu, theo cô dâu xoay người đi. Năm năm chờ đợi, chỉ vì bỏ qua một ngày, một ngày lỗi đó là lỗi cả đời, Nhất Thần kết hôn rồi.

Hữu Hi theo lối đi bộ đắm chìm trong suy nghĩ, người lui tới hai bên đi thoáng qua nhau.

Tâm trạng Hữu Hi phức tạp, nghĩ tới mọi thứ ở cổ đại, không tự chủ lại nhớ tới nam nhân khiến nàng đau đớn như vậy.

Là yêu sao.

Không phải, chỉ biết, trái tim rất đau, chưa từng có ai khiến nàng đau lòng như vậy. Dù Hoàng Bắc Thiên từng thương tổn, tất cả, nàng chưa từng đau đến đó, giống như bị bệnh, đau đến muốn chết đi.

Hắn đem hai mắt dâng cho nam nhân nàng yêu, đơn giản là hắn muốn dùng hai mắt nhìn nàng hạnh phúc. Hắn hiến trái tim mình cho nam nhân nàng yêu, đơn giản, hắn muốn dùng trái tim đó yêu nàng, vì nàng chưa từng cho hắn cơ hội đi vào lòng nàng.

Hắn nói, hắn sẽ đợi, đợi nàng quay đầu lại nhìn hắn, nhìn thấy tình yêu của hắn đối với nàng.

Nàng nói không, nàng sẽ không quay đầu lại, không bao giờ.

Hắn lại vẫn cố chấp: “Ta sẽ chờ nàng, ta vĩnh viễn đứng ở phía sau này, chờ nàng quay đầu lại”

Nghĩ tới lòng nàng lại đau, rất đau, Hữu Hi giữ chặt nơi tim, dừng chân. Lúc dừng lại, trong đầu nàng có một ý niệm mãnh liệt, muốn quay đầu lại, chậm rãi xoay người, quay đầu lại nhìn.

Lúc nhìn lại phía sau, trước mắt là một nam nhân cao lớn anh tuấn, gương mặt quen thuộc, lạnh lùng nhưng khí phách. Trái tim Hữu Hi nảy lên, hít thở không thông, run rẩy, đau đến nước mắt rơi xuống.

Trong tay hắn cầm bó hoa hồng lớn, đôi mắt sâu thẳm quyến rũ ửng đỏ si ngốc nhìn nàng.

“Ta sẽ chờ nàng, ta vĩnh viễn đứng ở phía sau này, chờ nàng quay đầu lại”

Hắn chờ nàng, vẫn có bóng người đó chờ nàng quay đầu lại nhìn hắn.

Hữu Hi từ yên lặng rơi lệ rồi bật khóc đến thất thanh, nàng muốn mỉm cười nhưng tươi cười không được lại thành bật khóc đến mất hình tượng.

Nàng không biết hắn đợi nàng bao lâu, không biết đợi bao nhiêu thế kỷ, tại sao hắn lại khiến nàng đau lòng như thế.

Nam nhân đi nhanh về trước, tới trước mặt nàng, cánh tay dài ôm nàng thật chặt. Tuấn nhan hiện rõ lên trong mắt nàng, nước mắt như suối tuôn trào, không kiềm được chảy ra.

“Hữu Hi”- Hắn cười gọi tên nàng, trong mắt đã ướt, ngân lệ giọng nghẹn ngào, xúc động cao hứng nói. “Hữu Hi anh cuối cùng cũng đợi được em quay đầu lại nhìn anh, chỉ chờ em đối với anh như vậy...”

Tay Hữu Hi giữ chặt thắt lưng hắn, khóc, nghe trống ngực của hắn.

“Hữu Hi, anh có thể hôn em không?”- Hắn cúi môi cười, đôi mắt đen thâm tình.

Hữu Hi bật cười, tiếng khóc nhỏ đi, từ trong lòng hắn ngẩng đầu, kiễng mũi chân, hôn lên môi hắn, nàng muốn hôn hắn, mặc kệ vì sao, hận cũng được, yêu cũng được, nàng chỉ muốn hôn hắn, ôm hắn.

Hai khối thân thể đan vào nhau, hắn hôn nàng thật sâu, như muốn đem cả cơ thể nàng hòa vào hắn. Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi, phẳng phất như có được cả thế giới, hắn luân hồi hàng ngàn năm, cuối cùng cũng đợi được nàng quay đầu lại cười nhìn hắn

Gặp lại không phải kết thúc quá khứ mà là bắt đầu...

—Hoàn—

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách:

Chimcanhcut100786 – Hải Băng – nangmualachuyencuatroi

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-quan-da-thiep-tap-3>